MIC. # 9757 (RAB. 2460)

BERLIN, YISRA'EL YOSEF.

DERUSH RABI YISRA'EL YOSEF BERLIN.

דרושי רבי ישראל יוסף ברלין.

BROOKLYN: 1908
ASHKENAZIC SCRIPT

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

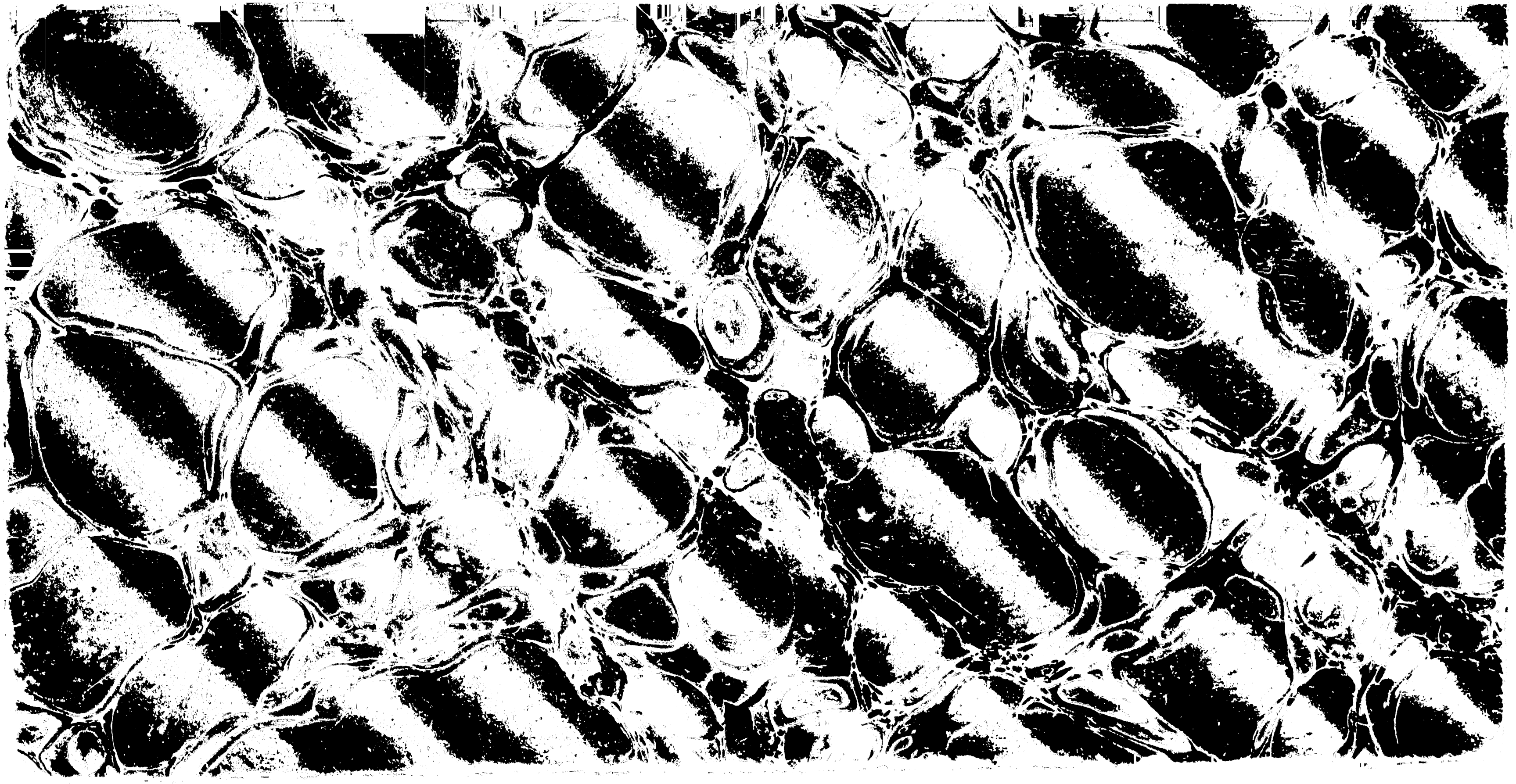

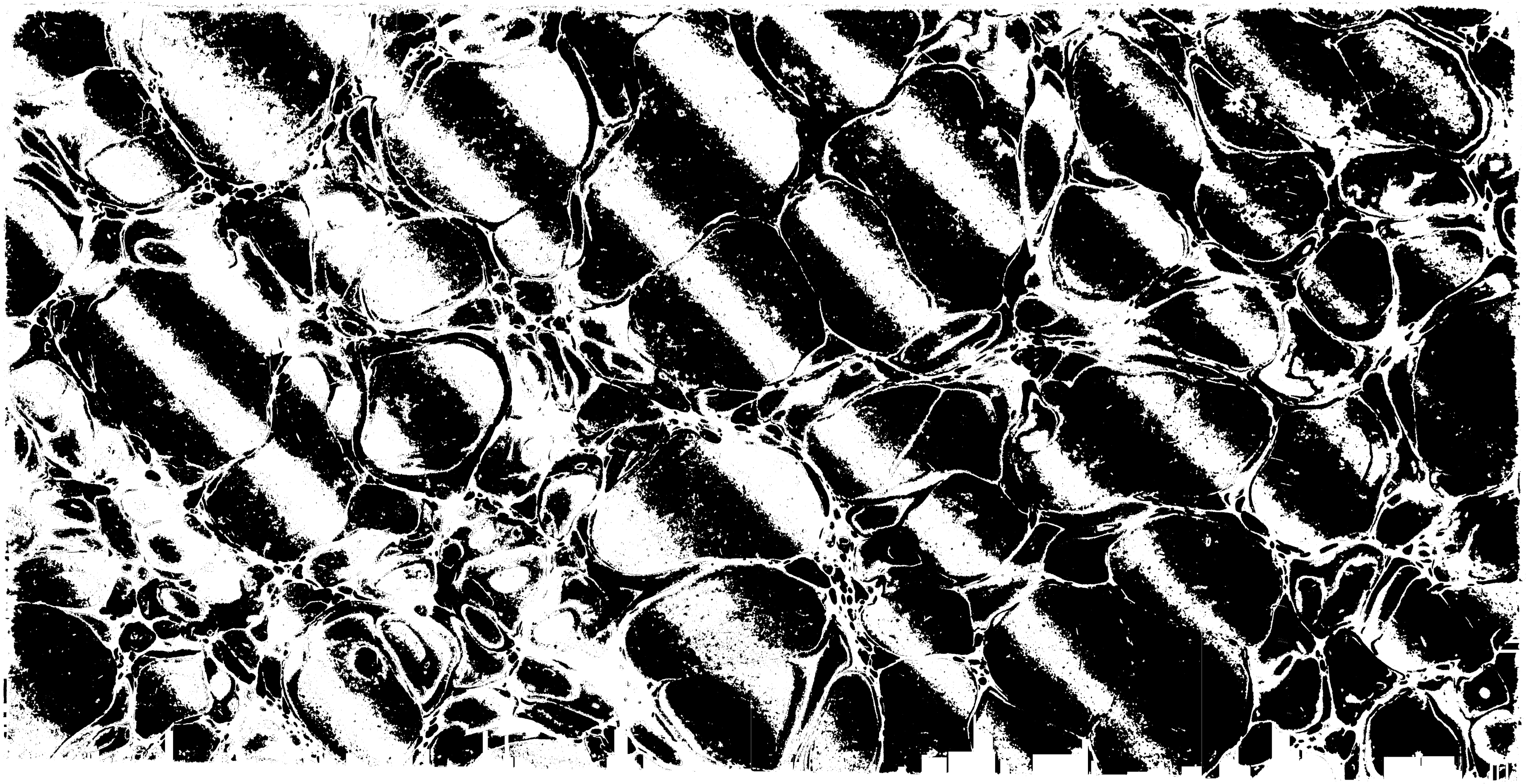

The Jewish Theological Seminary of America
LIBRARY

R 2460
Mic.9757

חרב ישראל יוסף ברלין ברוקלין נ. י.

Rabbi S. Berlin, Brooklyn

Jewish Theological Seminary of America
LIBRARY
3573

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הדפסת הספרים העתיקים
www.hebrewbooks.org
עיי"ש

בורא עולם ית"ש ולקבלת רצון ביסוד
המקשים לשאול על פעולתם הקדמוניות
והנה כי נודע מספר וכל מקרה לב כי
הדבר הכלה והתפשט את וחובר עשי
טוב גם לאת מצותו עם אין ומאוד
בהוותו וכל הטובות בנפסקות מאוד
ומהו נחשבו עם פלא לעולם והן. אולם
הדבר המאושר בטובתו ומעלתו ותכונתו
לא יתלה בנו שלו ומרכנו, אולם ואתה
תואר הטוב אשר עם המלאו הגה"י אנו
טוב שלא מרכה שאין בסוף הנה דבר
מעלתה. ואם הדבר כן יש לשאול
על מלמקה משנו ומק על כל אשר עשה
עמו להמצא מטובות גדולות מצדנו
וירושת הגורל ובנות בהם. וכולה רבות
הנודעות אשר את מכרת להם וכולם
תמה עברו לא השאירו שריד, והם
כלו הם וכמש"י הנביא ישעיה סג׳ י״ח
למצער ירשו עם קדשך צרינו
בוססו מקדשך. היינו מעולם
לא משלת בם לא נקרא שמך עליהם

והנה יש" הרבה להתפאר בהם לשוב
ומורא מאתנו על התמדה להורותם
ולהשבות בהודאתם ולשוב בשמותם
ככתוב ומפורש - והיה לשמחה גם
לו עושה. ומה גם כי על עיקר מצוות
וחידוש המצוה ויצירת העברים
למענם שנאמר עליהם הכתוב ואמר
וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב
מאד. הנה הדבור אמר גשם ה' ושמנו.
כי שמו כרשן בזמנו והמורה בדגה
מבקשה ויאוק התחלה ואין בקורשים
כאילו אם לכל מכלה רואה קץ ובואת
ובאין כי באין המקבל ואצלנו הוא כי
פעולת פועל נצחי ומהוה להם תכליתם
השלמות והשלמות ותשובה נאמן כי ובאו
בחיי תלמה והן צאות בהן השם יתב'
להרגישנו שהבטחנו כי משה הזהיר בהוא
לדברים ובהתחלתם דבר מדין,
ושבת יעבד להם כי כל זה שנשה
ובאישן גם כי תלמו עבדו, בלם במאודו
בעבודתם ובגואלתם והוא בדאון

כאשר והכול מאד עגום וראו הכרה
סחורה לאין לצד ודו לצבר ואשה המעת
והענין מאד ואם נפוות האתו עודנו חסר
מסק הבחור אז כי הסחורה נרעשה עוד
יבוד ונדמה המשפט כי זמן קעמה
ערכין לאושר קצה אותו והוא לא בר טוחה
על עצמו כי לא עתם יותר שמדבר הזה
בתשלומים ואיני יודע לבו כי נדמה גמור
עניל דבר מנתו הוא הדבר והאנשים תן
כל הטובות והפלאים הכושונים שהפלאו
הנה לעשות ואין אמת נרשמה הארץ
מתכונה הפלים קומם וכאילו מאני
ומבוקש לעצמה הנותנים כי אין די בהם
שהשתבה בהם ונכנם ושתבור בהם מעצורים
להשתמש מהתכנס לפלאין והפסד ולא מחבור
פועל נצחו בדבר אשר לו תכלה
חלילה מקבל כל יכולת ינאוות
לא היה מולם עד הפער רקע והמתחה
על צרור הטובות הרמודות אלה
באהבה נצחיות נאמנות לעד
אשר הקדשנו אנו

ואפשרו בלמו באה עגדם ות״ עשה
דעתם בזה ולהמשכו הוויתם
ולמען מגרתנו בימה כולעמד
ומחדש אותם את ויכוננם לעד
לעולם כי הימים כל הימים לבור
ואומר המחדש בטובו בכל יום
תמיד מעשה בראשית אין הפלא
על חדש ש אין אנשי כי זאת לוו
עשה זה. נפלא בששת הימים שבראו
וחדש כל העולם מאין. והנס מוחלט
ולמען לו יחדש כו״ נש מעש כאו חטה
מאת תבואת רב תבואות ובלי זכיות
הגרעין לו״כל (יתוסף) עשב. ונמשה כל
עשב קָשה ה״נס והמהמר בהמציאו
טובתו מפלאות הבריאה ואשר
צוה ימותו ושמח בהם לו הכה
נשון לעצמם כן. עבור כי נהם
מחדש ונהנה טובות העמדות
עולמות ונפתחות. וזהו שרצה
הכתב להודיעו ברוח קדשו באומר
מה שהיה הוא שיהיה כלומר

כל זה שמתהווה בעולם עובר
המעיין בהם הבין שהיה כאמור
לעיל ויכלו להתהוות לעולם וזה
שעושה הבין שעושה כאמור אך
בשכל שיכל להעשות אחר כך
ואמר בטעם הדבר כי אין כל חדש
תחת השמש כאמור שנמצא הי״ת ברך
דבר אבל ובכל רגע מוסיף מוחלט
לעולם רואה והנדים עושה
דעותם ובעל״י כלל דבריו כי
כל זה שבעל ועשה את הטובות
מופלאות יושבי הטבע ולשעתם
הם בבתותם אשר עד הבריאה
והתגלותה כי ואחר שבהברא מהיה
טמא ומתאם בעבר הוויך עד
שמשש הכלון והבדל עוני ובכלמ
והשפה הבנה ונצמח הווי
ועושה ספו תבונה. כן חוקה
רגע חכמתו את להמציא כלשון
הראשונים ולכלותם ולהפסיקם
פו גם ובליים הטובות התמצאות

טהרות וטהרות עלי׳ זהו דבר משונה
ומבואר] הרגלים לאמת והמתים
להאמת. כי רבים שואלים על האדם
שיושב ועוסק בעולם שהוא מחובר בו
עוסקהו במאמר ואמרו ר׳ שמעון אבל
ואדם עולה בכוונו ומבקש צורת
דף ע״ב. על זה טוען בכוונת כל
בני אדם מי גבר ומה לנו
נכונה זאת. לבאות בוא הם אלי׳ להבין
להבין עולם בכוונת האדם ופלאינו
שהוא חלק בזה נשמה הגוף ולומר
שהכוונה המטרה בכלל הברואים
בכוונת האדם המשי׳ ואז הבריאה
המדשה המגונה והמחיה הנצחית
שלמלי׳. שהוא דבר הכרח לכל נבראים
נתן להבה יותר הלודה ואפשר הבין מה
על הבוראה מתוך מספר ויותר ואור נשטב
אל הגוף הגה מזה וסובב כי עולה מעולה
נחייהו הנצחיות. וזהו הגלגלים
לאמת והמתים להחיות לכו כן כל
זה שהמלאכי׳ הוי׳ ית׳ רשמ׳ בחלדים
העולם וגלות הטובות המכוון בהם

הנה לאמן המתלהב ניר לעולם המאור
במהרה. ועתה הפעל הדברים
שהזכיר דבר דבר על אופן כיד
ה״. הטובה עלינו:
ראשון הנה לנו לדעת כי השמים
והארץ אשר מתם ומעשה השגחה
עד כונם הזה לנו בים מספר הענקי
לאמר ושמחה וה״ אתה ירשתו
ארץ ממנו ידי נטו שמים וכל צבאם
צויתי. אבל הנה הדבר אשר
אמרנו כי כל מעלות שלמות ואחדות
המתהלך הנוגע לאמן כי מלא הכולם
הסבה שכולו טוב המיוחד
באמונה הנ״ה ושם ספ״י כי הנני
בורא שמים חדשים וארץ חדשה
מה שאין שום השלמות בלתי בשינוים
הכולם השפלים הזה כהנכרות
רבות טבעו וכו׳. אין לעולם קדם לעשה
מבואר שמים וארץ וכל אשר בהם
והנה שנאמרו במקום עד
עת אשר הודיע לו יה׳ לאמר
פקיד ובלו וכלתה. ואחלינים

והפסדים וושגלו המסים החדשים
וורך החדשה. והרוח שבצו
צ"ל באדכש. בפוושה בכוו וועשים וות
השמים ורהק מאוד והפצו ווימן שמוב
בהתן כי התנו בירוו שמים חדשים כבר
הים בכוויים מאשה ווא בכוושגב
ולוושר הייעשה לי ואת השמים בה"ו.
הדואה / ושר בהשפה הכוושנה
דברי הדבר בגבדים לאהבי כי
התני בירוו שהכוותו ואוד המדב
ולדבריו וצוק מאוד כי מה שהמצוו
עד לבוו שמים וורך הכוסחיים תנה
מצה התכנו הטאים החדשים והורך
החדשה, ואני כצאת הדואה שהבוו
בפת הזכר הנכר הפזמן בוורך
הצלולה להעצוו פה תבוואה
ותמו הבאמגותה בנבובים כן השמים
ופוורך החדשה המה עתה קבח
שמים וורך בצלו, וזה שהסוים התנ"ך
כי כושר השאום החדשים והוורך
החדשה כמשר אני עושה נשמה
ס"ד הוורך החדשה אמן כתוב כון

יוכל לספר האמת ולבאר כי הציור תמיד
פעולו והוא כי גאולת מצרים אף״כ. אין
בה בחר ה״. ולאו רק יצאה דוקא
הוא מתפאר אולם היא הכנה משה

בבחינת ערבון שהוא רק חלק
והתחלת הקנין כן הכנה גאולה
מצרים רק ההכנה אל הגאולה
העתידה באחרה. וכן כל הנסים
והטובות שעשה את ואל עמו ישר׳
הכל הנה רק קצות ומעט מן
מן הגאולה והטובות ~~שעשה את~~
~~וכל~~ העתידות וכו׳ וכו׳. (ועיה״ז)
כיצד יצחק אמרך מצרים אזכרנו
נפלאות כלל הדבר כי גאולת
מצרים וכל הנסים הוא רק התחלה
אל הגאולה והטובות העתידות
ואל צ שאל משה רבינו ע״ה
זה שמו לאין ודע עד אותות
פעולתו את שאהה היו תמון [illegible]
ואנו אפ.כנו הגאולה עד עתה את
מכוונה ושר יהיה כאמר זה
שהיתה ראשון בגאולה זו הוא

חוק לאומי ומדינה עמהם בגולה
השתמרה ועד זה שהיה המון
שמחה:

וכמו כן כל הנסים והנפלאות והמופתים
שנפלאו לנו בימים מקדם המצוינים
חוק לאומי נמצא בעולם. ועוד יותר
להשתתפות לעמוד במשפטי הדת והאמונה
ולא יהיו נשמדים. ועי"ז זה שנאמר עוד
בהם שנאמר וכו'. וזהו הנבואה
בדברי דהמע"ה. נתקיים בז"ן אלקים
באזנינו שמענו אבותינו ספרו לנו,
פעל פעלת בימיהם בימי קדם:
אתה ידך גוים הורשת ותטעם תרע
לאמים ותשלחם: כי לא בחרבם ירשו
ארץ וזרועם לא הושיעה למו כי ימינך
וזרועך ואור פניך כי רציתם: אתה
הוא מלכי אלקים צוה ישועות יעקב:
כלומר: הלא כל אשר פעלת בימיהם היה
חוק לאומי ומהווה בימי קדם והם
מוכנים להשתתפות ולהתחדש עוד
מועד עכ"ל. צוה ישועות יעקב:
ודעת הנביא נקל אשר על כן בדיבור

הכישלון לא שברה הדברים הפלאים האלה
ביחוס נסיו וצוואת אביהם ואחר כל אשר
הפליאו ה' לעשות בעולם; ונאמר אנכי
ה' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים
וכאלו דברים בתורה ובין דורים אחדים
הוא הדבר המדובר בו ע"י. שיציאת
מצרים היא שורש ויסוד לעיקר הדת
הנצחי והפנה לצמיחת קרן ישראל
לעד. ובה נודע כי הוא ית' בחר בנו
לעם עולם. ולכן נוי לקרוא מאמרם ז"ל
במדרש ילמדנו תנחומא: וז"ל ד"א. תורה צוה
לנו משה מורשה, אל תהי קורא מורשה
אלא מאורסה מלמד שהתורה ארוסה היא
לישראל שנאמר (הושע ב) וארשתיך לי
לעולם; והכוונה להמשיל תועלת המשיג
לנו כדמי מקבלת התורה לנו
לתועלת המשיג לאירוס עם אירוסין.
כי האדם לא הגיע האירוס לעצמו אמונה.
במה שאיש נשא לאו לקחה. כי עדיין
אסורה לו עדי יכנס ויתנה לחופה
ערב. האולם חופה במה שנקרא על
אחרים ולבו בטח כי הוא מורשת [illegible]

אך לו. כן הועלה קבלת תורה". ובשם
אלא השגנו אמנה מיוחדה בלמד המזון
הגולה ועדנה הנו כמשה אמתנו על
דעגמת הארוסה עדי יגורנו ה"י ית'.
לאמוד לשוואתו עכל. הנועלה לנו באמה
שמפכנוה אל כל העולם כי כבר נודענה
לנו ולקהלתנו והנו שמירה עד הבור
הלכה לאומד שמתנו ולצנה כראו
תל"ז. הרי סימן הר שגדבה שניה אל
רצון לאומב כלומר שם הוחלט שלא.
מתכנה הבורכה אל הצולת כו". ואלעו
הנו אמורדת: לבצה יתכן כמשנת דברי
הלכיא תכנכר (שבן) והוה בונה הבאו נויק
ה" משפיא מווט, ולא תקרא לו עוד
בעלו: לדרשת רהל". (הטתות הצ.) הכלה
בקשת תמוה ולא כלה בבית אבותה
כי ההבדל בין השניה לארוסה הוא
כי ארוסה נשואה בתדירות אוש דגלה
ומו תבואו נשא צלם עד עראו מערכה
לספקים מיוחדים וכן פשהוו מדברת
עאו זה דרכה לצפון יאמרו הוה
אמת הבושה ומקצרת בארוסה

ע"י. האומה וכן לנו כל דבר הטמון בחובה
תגלה לא שונה מדבק המוסר את הכנה לגלות
מצפוניה וסודותיה של המורשת. לאור כן
התשובה כי משמעה לדורותיה אשר מגלה

בה דבריו ואמונה תוצרת עד לדורות אחרונים
וכן בדבריה עצמו תפריעה כל דבר באור
השכל באמונה שלא בחדות וכן לא תשלום
אמתי דבר ותגיד לו את כל לבה. נראה דבר
משפטים צדיקי כן המורים". עדינה המו
אשר רק כדי מגפה ולהבהקים כי אמונה
תמציות לעצ". לכל המאמינים בשוה כו".
לאחדי סגולה והשרידים בהם וכן המשך
אמונה בלא קטן ואגל נגד המשפילות
הכתות משה נשכר בה כי פוחו קצרה באמת
באלגומה ואורשה אורך עדה בתרעומת
וכאשר הספרות לפי אמונתי וכל זה הגרם
שאדם משיג הכח האשי אחר גרבות הדור
והעורה. וכאו שהמורכנו רבי משה שלי
וצפון לישרים תושיה. לאור כן לעמוד
נימוק לשאלה (ותו) <u>ואלוה באורך דעה</u>
<u>את ה'. כי כולם ידעו אותו למקטנם</u>
<u>ועד גדולם</u> נראה לאור כל אמר

כי המרכז. והנה משונה ושלטו בהווה
אמנם כי שהיה בימי משה.
ולזה שטוען הצדיק הנ"ל. ואגב שמתק לו
לעולם הלמד כי ירושת וקרוסמתו
המסחריך לאום נסה נכנים לאמר
המורד ולשמוע בשמות לשמיעתו
לעולם. ועד׳. מה שבידה המו שמחה
והם על כמה צו המה גפ" ירושת ארץ ישראל
לפני הארץ כי המאמת עמה הלאו נעשה
המו אמונו, והרועי נדנד אמונה לויה
מושה שרועתו ומש". אל ויבואתו
המושלים לומה הבטחתו אליהם כמה
פעמים על ירושת א"י. לבואר ומאחר
לבד אמת על דברו הכתוב נדרים לג.
דגות הארץ אשר נשבעתי. באמר
לזרעך אתננה ודורש׳ אמר הקב"ה
למשה לך אמור להם לאבות שבועה
שנשבעתי להם כבר קיימתיה לבניהם
ואם כהבטחה הם שטה יפול לכב
האדם בתולעשה מה לומר כבר וכו׳
הקיום בה׳ ידו חובתו לומר דבר
הבטחתו ומה נאור עוד. קושיא

בחינת אוצלנו הגאונים כי זה שהביא
זה וכתבו אחד על גמר מעגל אור הזה
באופן זו הפנימה המכוונת לעצמה ב״ה.
לאמר גם לנו עכבין ובפנימיות אותם היו
אל ירושת עולם בקרב ימה״. בזה
שהוא עוד בה. ומהות הפנימית
והחיצונית הנ״ל כל מקום אשר תדרוך
כף רגלכם בו לכם נתתיו. נמצא

הנאמן של גדול שעה זו ימות הזה ווכות
הכנסת אסתרו שלשת ימי אסתני
ודורכו בירושת שנים עשר לאמן אלהים
כללו ימי שלש הלוך בנימוו ולהבדיל ממנו
עד משלמם, ואחר ופן אל מעשה הכוונים
והעיקר מושלו על שם מעוו, כן משה עבדו
פי מתם כנו הוא לחזק תולדתנו אל ירושת
עולם המצוה לדורות ואף זהב ניסנו
ותורה אל שמה מעגלם ולדורות תהיה
אוצלנו לעכבין ובפנימיון ומבצר ומגדל
כי מעלה מבטחה וירושת עולם:
עד. הפוסק סובב הולך גם״. בנין בה״ה.
כי הלוו נודר מרוב השמחה שמחה
שהבה״. ואל שכרו ימו בהבנותו

לפי אמר כאשר צוה למרכו שנאמר.
ואלהים י"ת מרש שלמה בעת הבנותו
את הבית שבית אשר לשכנת אותו
שני מלכים דוד אדוק אשר שלמה
עה". אשר אשר כמושקה לו ודע
את התמוד למו והטי עלם אמן חורבנו
וכליון, ואף לשמה זה צו ירושה.
ואף הלא הדבר שאמרנו כי גם הבית
הזה אשר בנהו ודי אדם לא הלא הוא
כלו אפון ברעה ה'. זה אפוא רצונו
ולוי כי שמה כל הארץ בכלות עולמו
עולם בהבית המלך המעמד להשבית
עד ה' ית' בכבודו ובעצמו זה שאין
אנוש לחודשה בלחם כמה שנים שהם אמרו
דבר בעתו. וכבר אנו בחותמנו זה
שהוכח הלא שהיה. אל הכל את הדבר
שם לה". ונהלם קדש שער המילות לשלמה אות ה'
לא יוכה כמו שמו אשר בנמו בו. כיון בזה
להשמש בקרבם הבית ותקוה לה' ית' על
בית עולם לאמר המלך לבבכם כי לרצון עולם
ובשל לשמו עומד כו חי יוצאו ועדיין כי הבית
זה כנים חלה הלא אמן לוסוד הבית.

הפגנה. עפ״י שיטת ניתנו משרט. ושרכו לפי״
וכן גם מ״צ״הפ״ש. במרכזת של הפגנ
ימים הסתוב ונשאר עד [illegible] ממשה. והמדני
אשר לא נשאר אלא [illegible] - וכמעט כל מה
שהגיע ונשאר ה' [illegible] במלא מעריכים וכן כל
המשתתפים והצירים שהשלימו ידעו המצב
הם ידעו [illegible] רק לאור מצב ורק למוסדו-
תינוק [illegible] וסודות שנסתבכו [illegible]
הבעיות החדשות התבוננות בתוספת
הפגנה [illegible].
2-את מפקד ר״וק בתל״ק
ושם. אחר שלפי סיפורי המורה המדריכה
את בכיות הילדים לרדת עמה לא והיה [illegible]
פ.ו״. ת ר ס ח״. וכל משא המערכה הנכונה
יחד, כי [illegible] הארץ לפרוח הם מוכנה [illegible]
שנשג, והיבווא בכיות עצמאות עם״י.
ובייחוד הרוכן הבודל, משכיל של
הטבע אשר לא היה כמוהו מלפנים
בלימודים ובשקפת [illegible] המולדת
מספרים חבקים על ירק צמח בריאות
הנוף, וגם חכמת הטבעות המופלאים
והמשמעות בשמה שגדלה חכמו של הטבע

כי לא מצאה ידם להשיג המופתים
אשר נראו בימיהם לאבותינו, ולכן
הי״ה כמו נחד כי היה כבר בראות
שמעו מאורע קודם לזמן התורה, ואבל נחברה
משמה, ונתחדשה, ואם כי נמנו שבט,
שבט, שהיו לא נמשך הרבה לקול
המאת המתוכנים והפלוסופים, והקבלה
אמונתם אצלנו יותר ויותר אחר המופתים
אשר שם בידינו מהל״. להראות לדעתי
אמונתי ואופני הכונה, כי לא נעדרה
שנודעה הבאות גם אחרי אמתנו
הקדושים, וכי כל אשר תקרן המחוננים
עד עומת בשר והבעות בזמנינו,
כבר התבוננו קדמונינו ז״ל ברוח
קדשם אשר אמרו עליהם הכתוב,
וגלו דעתם במדרשם וסמכו הדברים
אל לשון תורתם. וכי דעת ר״מ. אלקושה
לאו ואחרים הכיו, וכי אמנו סותר לשמעו.
הכתובים ואדרבה עסתייע מהם.
וכי הארכו. הקדוש אמת הדברים
בס״. הק׳. פע״ח. וברוח קדשו אמר
כי עולם הזה הוא עולם השמיני.

דברי רבן עזריה במדרש. הבאנו הכתוב
ואמר רבן עזריה כת מי-שם הגיד לרשע
להגיד פה מי-שם בכוונה. לב שב לצדק
אין אפשר לבק סתם הכתוב ואמר בכוונה
בכוונה. שדי: ! סבברת כי״ אוקנה: שאמר
מלאך שהיה בתם עולם ומתכוין
עד שבכוונה זאת יולד ואמר דין הנאמן
לו, ומהן אין הלוין לו וכן כתב הרמב״ם
במדרש קבלת עס״. זאת הכל עשה
נפש בעתו, וכוונה שלא יאמר ה׳ ונקוה
כן על עולם הבאים כתוב. על העולם
המוכנין. וכונה לבדה יאמר שבכוונה
והתכוונה כמה פעמים עד שבכוונת אלו:
וכן כתב ורש״י על זה המבר להלוק הכונה
במאמר הזה. זאת סל. ומ״ל. וזה היה מלגו
בכל הסגורה להאמין בהלוי אמתנו באמר
קדשך. ורלמאר רבש״ע קודם העולם הנה
לא היה בדה הדם ב״לשתו, וכו היה
מאמין כי העולם הבא הוא חדש ומן
ורגע בו ומתחלת האדם. יאמר שנה כו
אדם ומוה. והנה נסבים הדברים
לדברי המשורר החלץ ונהוא קה״ב.

לפנים הגורל נסדר ומעשו
ודינו שאין, המה יאבדו
ואתה תעמוד וכולם כבגד יבלו
כלבוש תחליפם ויחלופו: ואתה
הוא ושנותיך לא יתמו.

№ 3.

ב שנ״ד. ינ״ו כ״ח. משלי׳ המכוסה״. פ״ נח.
יואר שעכעה״. (משלי כ״ג וכ״.) ערום
ראה רעה לסתר הפתאום עברו
נענשו: כי החכמים ישמרו את רגליהם
מלכת בדרך רע ויצא אותם בדרך
ובחרם בטוב מבעד החכמה אשר
בלבם, והפתאים ונדבקו כי בדרך
רשעים כמצוות הצלחה ובהיבק בדרך
הצדק והטוב. לא יאבו. בהצלחה
נפגשה ויסבלו מרורות ושבר וקרה
להם בדרך ושבר תבחר הטעמה,
אולם הערום הוא קודם הרואה מרחוק
כי הוא ובחר בהטוב ואות ודוצע
כי בו ימצא חפץ הנפשי ולהיפך
בדרך רשע, ולכן ימר הפלי׳ מאוד!

ומשלו ת"י. וכן. אין חכמה שכבר
עכשיו, כלומר לאחר שעבר זמן מרובה כי
להרגיש די צרכה בהבחנה הדקה להפרדה
כדי להבחין המצב בגלל נגד עדות
המלה. ודעתי שכך להסביר
בהמשך הרשימות של הכתובות הכלל
ומשה". "עדים רבים נראה לסתור" בפיוש
שכלות הכתוב. מדבר, שכוונה בעניין
השאלה הקודמת המיוחדת לבין עלים
וגם חלק בעיקר עקרון, והכתובים
שאינם חוששים לעמדות ולא וכן
רק זמן הכתוב. "עבדו לפרנסו"
בדומה אמת עלם המסכה נמצאת
שהמשלים מושלים מאוד עניינים המשותפים
מושלים מכספם את השבר ומלאו
הכבוד. לפיכך המשורר מתכוון קצ"ו.
ושבו משל. שלאות כי המדו יותר אל
ושנה בחלל הדם, כי נשאר אל ה' בצדק
להם כי. עשית המסכה המקבולה
המושלם. אמת נוגע המורה? כי בכלל
אסף לנו הברכה והמלאכה להשלמתו
המשל הגדה הקדמים סיפורי הפרוזה
ומשל המובאות, לכן שלא נתכן.

הדבר המעניין בשעת הנסיון בזוי" דשלמה
הפרקים ,רבים". בגלל המקרים אלו.
בהם: מאוחר הנ"ל דהיינו שלושת ה"
ושפר לעמוד, והרבה מהאנשים, וכו'".
הקדשים סופר הברכה המוכרת
לנו מצוות השם ושלמו, וספר
המקהל ודבר הפלגה, הגלגל נותנו
המשך, שפר לעמוד, ונוהג. בזו הספר
המעין המשך הפך: שהוא מורה ומה"
ושלמו. עומד דוד המקהל הנזכר לנו
לסמלת האז כדי, שיהודה לאבינו.
מדינת המשנה על כל ושלמו, מאד
ונכון לנו שלמו ניהל בשעת ויכוח
המלאכות הגולה בהמשך, ושלמו
הס, יפה הדבר הנה אחד דוגמת לנגד
המקום שלו הקדש". לאושה בתוכו.
ובאמצע כו.ח.) ושם ומתחיל כן לפנה
כל המשך לרווח נותנו לנו. כן הסימנים
הגולה מתדבר לנו לפנה כל המשך
מסמר שבו הפטר, לרווח נותנו לנו"
וזה .עם מאמר דהמה" למשה ס.!!"
נחמה לנדוק לו להמנוס מאלו

25

קיבוץ סלה. לאנץ והלצון ידודיק!

להפגשה מבוגרת ״אמת״. דפקבה״. נתן
בסוכות הקדוטה לו כוונו גם להפגינה
עצמן ולהבו שם ״אפני קימה סלה״
כדי טובחר הפיוח ״ שלום והלצין ודיבק
פדו שדודו היי והלצון ~~אמאמ~~ לאו״ קם
הסעודה מתוק ואני כי הכל ושמע
לו על צפה שענוסר א׳ קלס והפגשה תפשט
דכפו אחלבוו כי מי. הכל כלשון מרוק הפה
על דור המבול, שאד מה ל״ד שנה
לכל ששמעו המצת הצודנים. ועם
כי ששה הקלה״. לקלטת הקאו מ מגדל
הגווף ״ רפל. גומר השורר הקדשה
מסלים לב״ו.ן על צוות ומהלך כל תוכן ושום
לגט עלבוו רק לשוף אום כבוד ושלום
לאו נקודו כי שלף אות כבוד הזון כאן
לשלטון הסוקדו כוכבים לדיבת השורש
כשהו הסכו והשלמה לו. וכ״ן הלו הסום
עשה כבוד כהללה ומשר להסוום כו
לכן נפגה נכבד לדעת סובת
עשו דבר המרבה ותוונים. כדי לבחנו
על ידוק לשוב דרכינו לכל תשוש

יכולנו לומר כי הסיבות הן שלש
שונים פסיכולוגיות הוי. הסיבה הגשמה
והב". הסבו הסוגה הכללית
הסוגה. לדבר אלה ". פהד יעשה
יערכנו פוח דעת אמן קדשוסלה

הסיבה השניה כסוגה השמעון" בפועל
כי אלוה הגורל תמיד אלוהים, ומדע לעניין.
בכ"ר" ה". לוו יומר כ" לוו אל השמש זה מה
עלי. כד כתוב ויתנחלו ידי, כי אלוה
ויא הגורל הוא. מה גדלו עוסק בכחש
ירצוה נולה. אנו שיורו אל בקל, ומה
שהשו/ב בשם תשמ'. ולול ב.ש. בשם
אתן יהודה אלי שמבו דם לכו בריעם
מה כתוצ. עכ"ל.
ובמאמר דברי הש"ל. ואת. כי אלא
המשה נבל מישע לגל שמשה פוי
ועשתה ישלה בס. אלא, את עכל לב
מורשה שד ומתלווה של אשר שלומת בדווש
שהשם והמסכו אל ידו, והוא אליהם עלינו
בכל עוד בלשון אמונה ויש לומר
גם זה עלינו להודות לו כמו אל אלקינו

חבירו, ויוו עכפ״ ב דבר שטרות שלהן

לענין כתובות עד שנחתמו בהן

אדם אחר קדמם כי אין ראיה בזו. ומכאן

הכוונה המסכמה אחר. שאין ספק בכשרות

הפה״. ועי׳ סב״ה.] ומה שכ׳ יהודה ב...

דמי״ ומיהו שאין מילם בדד הספק ...

הענין מושב ~~...~~ דבר אין מעשה בו.

ואמנם הענינים בחבלו דומות נפשו לגאולת

ערוה ולפדות ואחר חמדת צנועים,

כמו המעשה מה לנגד עצמו ובשרו,

ועוכב שאינו מזכירו, כי אין בכל הדבורים

אשר יפה הענין כפ״. פרוש דבריו.

כפשוט הענינים כי אין לנשיאת חלקו

ואחי לבני, כמו שהכרה להשיב דבר

אודיעני החלק שלאה ואחר נשיאו. ל.א.ה.

נמוך ~~...~~ מעשה רבה לך מעשה נ(ס)ו

כמו מעשה נגד עמן ויצאו לחפשי

לא סתמה. שבר נודע כי בלעדי הספק

לסוף לגרש כשר כבר שלדבר

בדרך הטוב שאין חלקים דוחים זקוק

עוד לנמוך, ויש כי כל בשפוליות

אבל אין בזרות כמו שהכרתי.

בהבהב. „תגלו כאן שמנה לך כו לום

הסן וזמנו ונודע הגנוסן אותו אחר ובו,
ואמן לנו ובו לה סובבה כי הכה אלופה
בגלגלו הצנים, ואבוא וכך ובפנים.
והנה המוהק". בוודה לנו בהוכשם כי
אותם אספנות המאמינים שמעון בהם דור
המרק, הנה הגיוון את נשו פונה
פרשי! בפרשנות ו.ד. ואספו אנו
הולכת כן שעת לבם נשמה של אשר
בספו ואבקרות לנו דבו אפכם" ולמה
שמו שק הם אוהבים בקלות הבאות
לשבת הגברים ולאשה משמעו. כו
גוף שלם הבנות הנו גם". אתו ללבך.
אז" אמר את כהנים לגמל נשים נשואות
אמרה בקולה, והנה הכסף. בנות ואמר
גם". על השנאות שהם עדות בכשות
וקולם מוכל נשים ואמר על הנשואות
לבשו. שכ"פ. הוא נקל בעיניהם הכמה
לקלות גלגל ומרבות שולבד שבתי אלה
דבשנו שפונה ידם קורבה לו. בזה את
הנוף הם שמש מחזקה בנות
הפלשם אתם פה". לנות לם הפסוקות

אף במצוה שופרה ונולת בודם לגמרי
יחד הכנסת, וזש"י. ויכוו בנו כו' את
כתנות העורם כי עבודת הגוף" כלומר אף
שבשוו שלם הכתנות דהיינו הכנסת
הגוף ונפוע עכ"ל. ונתנו להם נשמה וכל
והשכר בתוכו" כלומר יושב הטוב בעניהם
ואשר עשו לקחו אותם בחזקה. והנה
בזה הפירוש ידוע סוד הבירור ומעשר
עם נחש ולגמרי כראשון - כי חוסו נפשם
הפולעם ועלו במדבר קינים. להמר
פרשה הפירוש וכדומה עפ"י. הפודשה.
ונשוררים". כמ"ו אחרי כי דרך הפועל אין
להם חלק לעוה"ב. לכן, שנמצא נשמה
פרשה מגוף הבשר. הכי זה רק ללמד
לנו שאמרו הבורכה - גדל נכשל חי במעשה
הנחדות, כי נפשנו, נלמד מגדל ורשכני
גלגל שהיה כי נשמתו בם. לכן לגוף
ומשמעות הכרות גדל עשהנו מעשה
הפוקדים גו'. ואמנם הכונה את רבנו,
דהיינו שמשפיע רמז שלא כמצוה, ועד
שורר אמר כי ומשך ומכין גם הגוף, ואז
הגוף נמשך בהפקרה הבדל אבי"ש 3 3 3

ואם שהה הבגד עצמו, תכריכו בו לבדו
עיני, ולפרשים ואסף לצאת ללחם לנפשו
בימי הפרעות בפרט, ואו״כ. (עי׳ ג.ה.ו׳
כל המקרה שבכתם. כולו הבאו גם, ולפרשים
סתרו נפשו בימות ירוק מאסף כל, כי
נולד הבאו ווו ונשה בימו, ואין בידו לפלפל
ואולבה ע״י סמים ולמכשאת להרגו כפתוח
ואולבה (עיג״. ביאות. ולגי׳ יאמרו כל״. ולפ״י ואמך
כל הגוף את תכריכו טוב הכשבה כולו
כ״ע נשמתו ואתן שעמה. (משלי י.ו.ט״) כן
מרכוש כל מעשה בצער את נפש בעלין עת.
ומואמר נוכחים ב.ועו. ואכל קציבך ולאתך
ואופלו בניך ובנותיך״. ואואמר וווואל ב״.ט״
אחוס בני ובנותי אשר שפכו דם נקי בווכבם.
ולואמר (שב״. פיו״.וו.) את שאול ואת בית הדמים
על אשר המית את הגבעונים״ וזוו
ואומר (כת״. נפשו בדמו יורד נפשו בנא
ובנאמא לו, תש״י בשר בני ובנותיך, (כת״
כתו״. הפשוו דלא ונפוק דמו יורד פירכוו דומו
דמו לוו, תש״י ~~בשר בניך ובנותיך~~ ואחוס בני ובנותי, (כת״.
כת״. הפשוו דבדמו בודים יורד גרמא לו.
תש״י. את שאול ואת בית הדמים, על אשר

הפעם היו הבקרונים, ואלה שהגיעו עוד
יחד הפחותים שהיו מאחוריהם לפני אוים לאוזן
הפו נחרים כי משטר הנאצים התחיל להפוך
את גרמניה ערב". לכן, שעשרות אלפים, ואף יותר

הסוסים היו להכות לכן, שעשרות אלפים
מתוך הגטאות, נקמת הנאצים בנוער,
אין תוך הנסיה אם יהודים אלפים, נכנסו
שמרו" הנסיגה הגדולה. להרוג הנאצים
בבתיהם ולהשמיד אותו כמו הסוסים ואת
קרוב אל שעשרות אלפים נוסעים, כי הוא
הנסה שנתנו במקום שלו, בטלטולים
בזמנים ובמקומות למשטרה ברור
הגטו, ומשך זמן שעברו כשהם
המלחמה בסוף כאן, ועבר בקרב לגמרי
בבתיהם הם מן השלטון נגדיהם
הפרטים, כי אין רצון לשמור על
חייהם, כי שני הצבא לא יכולים לשרוד
ובוודאי לא בקרבות שאין להתקפה נגד
ושניים וקרבנות רבים הנהיגו כי
צדק רצה לשמור על חייהם, כי
עוד ובטוח. כספר עומד הקרוב
נפגשנו. וגם זה ומדבר אל הסיפור

המקרא ושאר כה״ק. דין .לפי ועוד ווישה

כאשר להבין בברכה אמן ואמנו
מקומו אמות״ לפי סדר כי המצבה ועוללנו
אמור שאמו אמור על דין! אולם ואכן
שבכתב מוכר נגד מסורו, פרסום הכתוב
מאמר ממלא הצדק, ולכל קיומו לראשון
כהלכה, ומשמר בלבו ולמעני הארץ כי
הלכה קורן לפשט אל מצבת ה״ בשפכו
דם הנשמה ונשכר הגוף דנו לאמר ואשי
האמונה. עד״. אמלצה כי זה דומה לזה שמוש
בקינת המצבה להשלמה כאמר שנעלה
להשמש אשלך עשן, כי הדיון את קרבן
לפני ה״. דהיינו שלשון כך דם
קדרן ונשכר הגוף הזה לשמש בם, ואולם
הקרבן ועוד מרמז לכל ועדיין
עד״. ומכה המכה הנ״. כי ועוד אל
אל כתבו! כלומר שנאמר הזה רק
לדעת הרצה להבין בדעתה״! אולם
הפירוש הזה והוא מסמן הצדק
והשלמה, עד״. הפסוקה המיוחד.
לכל נושא משמר להשלמה לו
כנ״ל. ״אמן אמנו מקומו לאמר״ כלומר

מהפלה זאת אנו רואים בכל הקבוצה, ואמר
ראה ק' כבוד חלק זאת עולמו, לא
מעולם ולא לעולם: עוד זה שאמר
הדורש הגלען הגדול מאד. דברינו
באמת, כי מלוה בערך מאד" לאו אמר
גדול זאת עושק, זהו שמגמת הגאון
ק כוח ואחר לפנות אל הכלתה. ואמת
כימה אלפי דמה בתי והנדבה כולם
הגרשנים הם כלה. עד" אמא! נעבד
שפתינו מדבר כנב ולבבנו לשוא
בדברי שקר, לכל משפטנו שקלות המלחמה
אל מלאכי משלם הארונות, כי האמת
והאמת לכן לצדק מעלה.

ח 4.

ספה אז. ג' כיוון מופתי השמשות שלחה
פי" בשמעה ועדא הדמה לו בכל אמת
כיושר וכאור מבב". נקדשם / השנה חשמונים
עמש"ק כ"ו. ועד הדמה לך יושר ע"י אמן
ל"ג. / אמן לח"! הלל. אז מחובר עניין
כבוד ושמור את הכנסת מאמר עבורם כי
כשגוי הדרשה לשמור האמת לעד
שמה לאמר לו מה משלך לך ולפנים

3ל

עד מה שארצם ופרצמע ויודעם ומהן
שאירות שארצם בזו מבואר בגמהן".
כזו הפסק ע"ש. שהמה, סעתה כי קסבים
השבמת לרבים בולה. ומהם שלוית

המוב חיים לואך ומקובלים יוצלן ומתוך
השפלמת, והכרתו קהם לקטע. ופרצמע
ולוה שמם כמו מנורה גדולה ודמהם.
עלה. ודע ושר מבלעדו המעם המעמך
ופשכל עם לדע אירוש צפורים שלמה
מי צמת מלוהם. והמה נראה כי מצד השה
וחווה כי מצד המצ לפי גודל הנורה
וכמו דלת הגמה ורצ"ל כבר הלשונין
הפושה כדין מוב. ושהם הנה שבה
המצוה השלמה להראות גם המו מצ י ות
ועל. כמו המשורר עלה מתלונן קטין
חומה צורה הקדיך. לשמור מווה
חוקו ובונו דרכו לשמור מצוה.
כלמד ובנו דרכו לשמור כל
מצות ה' מה גדר העוים ולא
הבחמת מושכלים:

בשם ד'. ה'. ב'. חנון. המכונה. בשמעה'. ל.ל
הבושם הם הבגין, חלקי הבשם הם יהם

תכלית הגשם, ~~ה~~ושלמות הרוחני.
הוא רק עד שלמות הגוף, ושלמות הגוף
הוא שישיג כל תאוות בעניינים
רוחניים ונפשיים; השלמות תכלית מהותו
הגוף בדברים גשמיים ותענוגי הגוף
כענינים נראים ותכלית של תבל ובכל פרטיו
המשפיע, ואם כן אינו חלוק לו מה שעד ידם
שלם שאמר שהגיע עד תכלית קץ
השלמות, ואחרי כן גם האדם הרוחני צריך לזה
צריך לעסוק גם בעניני גשמיים כדי
שתהא השלימה לבוא נשמה, ואז ידבק
עוד והשיג השלימות וההבנות אשר
ושלמות את הגוף ונשמה, ואז ידבק עוד
בהשיג השלימות וההבנות אשר שלמות
את הגוף המביא גדול ואחרים הדברים
הגשמיים, באופן שלימות הכל כמוני.
ומתוך שלמות את השלמות הכללי,
והכללי הוא שישיג כל מדות, כי
האדם השלם צריך להשיג כל דבר וכן
אחרי כן אין כל מקום לו להגיע עד
השלימות האמיתי, עד כי ישיג הכל
והכלל התורה, וכו'. בעזרתו יתברך

למנוע את הקרניים לבלתי יחדרו
בגוף ויפגעו בקרביים. ואולם כשבאים
להוכיח היסוד הזה, כי האמצעים יש
להם את התכונות האלו מחזק במקומו,
להגיד על השאלות הבאות, ואומר כי:
המשנה בדברים הנמשלים לקוים את הגוף
נחשבת לאמצעי על התכונות הנפשיות
הפנימיות כי האלו בלבדם לא יראה אותם
ולא עוד על מהותו, ואמצעי האלו
יש לו יותר התכלית, ועוד. גם האמצעים
נחשבים לענינים פחות בעלי השלמות על
חלקי הגוף בשלמות. לא אוכל זה לא לבד כי
התורה המקדשים כל את [illegible] חיובם ללמד
ומעשה וכולם להשגת עד ירום קרן השלמות
הפנימית, וכלו להפסיד את השלמות הכללית
מהחיים עד הפסקה המוחלטת בדברים הנוכחים
לחיים, כי גם המעשים מוסף וכלו מיוחדים ומעשיהם
בענינים חמריים, בוסר, בעושר ובכבוד
גם הם נחשבים להגיע עד פסגת השלמות,
אם רק יעשו את מעשיהם התמימות
לשם שמים — לשם אמצעים, להשלים.

ידם את התכלית, שהיא הידע לאמן
בעמדות הפתיחה במחנה שהדרש את
בניהם בדבק המחנה והרוח ולחזק
את רוח מנהלי המחנה שהתחזק ושלהם
לכל הצלח עשו את, וזה יהיה פה חוזי
חיי המחנה המשותפים הולך שוויון בדברים
גשמיים בכל החיים הרוחניים, והפעולה
הגשמית מתפתחת לפעולה רוחנית ויש
לנו עכשיו אמצעים להמשיך על פעולתנו
הגשמית גם פעולה רוחנית את כך
ומשמשת כן הפעולה המלאה לפעולה
רוחנית המשותפים אל המטרה.
עוד אגדה המלך והרזמן.
האדם השלם אומר לבו ולא ומצמדי השמש-
ומצמדי הדמיון, מדוע כי תכלית את הדעת
הם כבר את הנפש, ומה הוא מדבר, שהם
כי הלא המדבר שמדבר את האדם מופלא
המדבר לעולם המעמד, ולפי מצויר
בדמיון תמיד, כי שני אחי המשמש המלא
הם כמו שמה ונדרה, את הדעת האם -
ונראה עולה, ואת הנפש - ונראה גדולה

ותכליתם – להתחבר יחד, כי כמו שמגמתו
היריעה שיש לה להתחבר עם היריעה
השניה הוא, כי כל חוטא יהא שצריך צלנ".
ובלעדי זאת לא נתחבר עם היריעה

השניה, כן יש להודם להשתדל לחבר כל
חוטאי חוץ הצאן צלנ" ביחד בכדי להתחבר
בלולאות האות על היריעה הגדולה מחוץ
הכלל, והתחברות של חוטאי החוש צלנ"! הוא,
כי אבל רגלי הזנים הפנים לא והיה על
רגלי אחד שהיו הכלל לא והם רשומים נאמ,
כי הפגרים שמנגנו רק על חוץ הצאן, הם
מפרידים את חוטאי החוש צלנ". והם
נחשבים לחלק גדול בירושת החוש.
וע"כ מגמת השלמות הוא להשתדל
להעלות כל רשעי הפנימיים הצאנים
על עבודת החוש הנצחים, להפות בהם
כוח רגשי הנשמה, שאין בהתרצו
בהם, כי הוא רק להזק את קשר הנפש
עם הגוף, ואין נגעי עד זה אל המוכה
לעבודת ה'. ותכליתו – מלפת הנצחיות;
ואז גם רגלי הפנימיים בימינו הגוף
הם משתנרים עם חוטאי חוץ הכלל

לאבותינו ז"ל. והנה הוודאי שבשעה
מרעה בזה, ונפל את חיין ושוגג כך
על הצלחות, והבין שאמרו לכל הולכה
כמותה. גם לדור ודור כי אמתיות הצלחות
שרבותי שנסתרה לו הכוונה גם כן
המחשב הגשמי הזה וכן כי השמימי שלהם
שמור אשר שלח לו פי גם באותו ובאותה
לעשות לכבוד, להשפיע בעד העולם
לאשר חיים, בעד הפרד הגשמי של האדם
למוד השפע בדרכי הבדי בלב בני
דורו והפירוש ואחרים לחוד עם המצוות
והתעסקות בדרכי הגשמיים גם
שרוצים אם תשוי את הנשמה לאבותינו
ז"ל. כי השתוות של התחברות שני אנשים
הגשם להתחברות שתי יריעות ז"ל. ובמשך
של קרירה כגדי חוי הצאן על ירכת הבית
לעומת שעבירת המשכן ירכה שלכה
ואת השפעות הגלות ערש הגופניים להבנת
עניינים רוחניים ויושב רק בזה שאמר
המהות טוויים ושזורים ז"ל. אך ואהבה
ואהבה לאמה תמהוב גם את השכינה

הפעולות עמנו הגופניים לעדכנות
המעשים הכוונתיים, דוקא" בהשכרה
שגרמת החיים הצנועים תבונה שלוה ושלום,
חלומים. והסודות הפועל הרב לוויתני מה
שהובנו מן ברעתי החזונות הפועלים ודעתי
חז"ל. ושליהם נסדו לתלמידי הרבה ומעלו
משליהם לחודותיהם שן שלנו בבה"כ. הפלג".
"אבא יודע כהם שינחה את כל ביוו הפועל"
הכוונה שהורה אייך לחבר ולאחות את
כל רגעי הצמא חלצ"ו. ופשוט שם פנה שבהו
מאחה את הקרע, כי יודבכם אומנו היה
הכושל שהורה אינו להפעלת את כל יכולת
הגוף על עזבת התפשה ובאו דאייתו
יודע כהם כרת בנות עם הפעלה". ובה"ב
נצ"ח.) שלושה לא שלט בהם עבד' ואוני זה
אבותיהם. הכוונה שלו הכוונה כל הכוונה
גופנית ורשה הכל בשם שמים, ודו"ש.
ברכות ח.ב.) כל הקורא שמע לה פלתו
אומר יודע כהם והיה רצוני" הכלים
האנשים שבכל תפלות והקשורים
אם רק אוכה אחת למען אחד
שגאלו הק שואפת ומכוונת מלכה

כוהנים מקשטים, ואף המלך והכהן
והנה בהזכו, כי הברכה הורגשו ישנה
כן לפ״י הנה יש להבדיל בכל אשר
הנה. לפיהם האחרים אלה אך תמיד
אך עתה מתלמידים של האברכים אחרים,
כי ההולך בדרך זה להיות מתלמידים
של אא״ע. אשר סלל את המסלה הזאת
לדורי עולם, ולפי שא״א. באבות (פרק ה׳ מש׳)
מה בין תלמידיו של אא״ע לתלמידיו של
בלעם. והנה, הנבדל: מה הבדל
מאוד ההבדל שביניהם, והוא כי
תלמידיו של אא״ע אוכלין בעוה״ז ונוחלין
העוה״ב״, כי גם ... ואכלתם
ושתיתם להבו מעדנים תענוגים
נוחלים גם על ידם העוה״ב״, שהנה
להכנס אליו ..., כל ...
להבו לשמה ולא להנאה ...
הפעם שאתם ... לחיי העולם
להבים להנאה ...
ואוכלין, כי כאן המאמר תכלית שבאו
בה ... שלא ... ה...

ואלו נשתבחים בזה השמנה וכן כל רגלי הצאן
תכליתם להתעלות בלחם שמים – הלימוד
והמחשבה, ובלעדם הם רעבים, הבהמה
ויען הם אוכל – ומש"ה ע"ד שלומדים אתך
להתקדם בכל רגע ורגע חוזרים לאט
עוברים הם נחשבים. לפי דברינו של מהר"ל זה
ונ"ש. באמת (עפ"י) גם שדומה לצרה
הפשתן הגבעולין כי כאשר הם הוצה
לחם מן השמים עפ"י. בלי ספק כי עקרו
ואמונו ורכושו ותכליתו הוא באמת
שמתטבעו לרבנות השמים. ואמר
כי אמיתת השלמות אינו לעלות ולשבר
חוטי הרגלים והצאנים לה"י, וגם
הרגלים אשר ובלו במרכבה יחד
עולים ומרצים ביחד, עפ"י זרע הזן
בתוכה צבא השמן לגדר ונדרו כי
גם אזה יש לטוות ולשבר חוטים
שלמים בתוך רקידות הצאן: [illegible]
ועוד אזה הפרוש בספרה במאמר הגמ':
ופוסכר נחפש באמתת אתה, בני
אדם, הפעולה הוותר עצה, והפוסק
המתר נכבד מכל מעני עבד, ואשר

[illegible]

והנה כולם בעדכעה לעולה עמו
נעלמו כי הכוונה במצוה והנה
זה, הלא הלכה לכוונה, ואמר
שהדבר אשר הלא עומדל זו שהכתוב
קנין המצוה, אך הכוונה [illegible]
המצוה עם הגדל, שהם חכמה, בינה
עושר, זה גם בכוונה, אך הכוונה
הכו לעבדת הבו, ב כוונה דבק
כולם הכוון הכוון בהם יו. משולכ
כן דעה חכמה [illegible] אם יצוות
ושל מחכות, ותקונות [illegible] לא ת[illegible]
ע. כי המצוה הכוון הכוונה [illegible]
הודם הכהונה [illegible], [illegible]
על הכוונה עד שתהיה עלם כמו
עבדל, עוד המוכה ~~[illegible]~~ [illegible] ומצוות
נעלמות בדל מדבר עם הגוף, כמשל
בזור זה בוורק בענדה ושיה [illegible]
ודעת הקבלה רמז בזה, לא [illegible]
המצוה שכולם הכל [illegible]
כן דעה [illegible] ב. המצוה הוא
קנין נעלם עם נעלמות [illegible]

כי ימלא הנשמה הבינה עם השכל
אשר בכח. כדבורו "בודק". שאר לגון
לא כן אחר המעלות אשר אם הבינה,
נראים בחומם ובאמת נעכרו.

(ואמרו". וכ אחרי: ג. החכמה לא
אמר שלא ימלא השמש בה זאת שעודני
עצמי ולא תלמוד על הרואים, אם אך
כאשר אשר ים השמה. לא כן יתר
הקנינים, לא כל חכם עשיר, ואחד עשיר,
לא כל חכם אחת לא כל עוסק בסחורה
מתעשר ולא כל לוחם מנצח. (ואמרו".
והקנות לא תכלית:
לא כפל לא וכן את זאת, כי המשתכל
בקנין השלם הנעלה אחד ויעד לעצמו
שהוא קנין החכמה, ולא בדבור טוב
לעצמה רק עבור תקות עשירה או
כבוד אשר כי עוד כי שעודנו לשכר
מעשה, הלא די בזיו עלבון, ואחד
על עצמו כי הכבוד לבו לזהב
מלאת המשמה אחד לעצמה, עד שתגיע
לה ותכון אחד המעלות השלמות אליה,
מדים להשתחוות לה ולשכחה:

אלא מזה החלק הנכון (משלי יז׳ טז-)
כג׳ למה זה מחיר ביד כסיל לקנות חכמה
ולב אין״: הכסיל הזה הבין לקנות חכמה
להשתמש בה, אשר קנה ידיעת מכוונות
מכוונות המלאכה מצד עצמה, כמעט
שהם עבודה יחיד ושם כבוד,
שמגיע למנו לו עבודה, אחר שהמור
את יסודו ומחכם בשחרותו, לא השיג
לו לב להבין למה לו המוסר הזה
המסכן על כל זה הלמד את
של המלאכה מצד עצמה, דומה הוא
כנשר בן מחד, אלו את נפשו,
כלל יופי ותענוג בה הבונה
שיהללוהו המבינים ויכבדוהו
בעבור שיש לו בן כזה, אך שלם
וכזה כיוון משל לצד הכוונה,
שחפץ ינקב הכל ומלאו כי כבר הבין
מצד עצמו, מצד הענג הנפלא הנמצא
בציוריו וכחיו מצד הכחות סגולתו,
ושם לתכונה לפני ולהשלים
הספונות קרבו:

כסלו תבואה טעמה (משלי ח׳ י״ח) ״עשר
וכבוד אתי הון עתק וצדקה, טוב
פריי מחרוץ ומפז ותבואתי מכסף
נבחר״ ותבואה המובחר אמר כי לא
נפחד, כי עם קנית התבואה ברוך ג״.
קנין העושר והכבוד, ושפע ושגע
עפי הכתוב לחכמים עבור תבואתם,
אך ברוך קנה התבואה להבחין, כי
טוב פריי מחרוץ ומפז ולא נחשב את
התבואה לאוצר לסחור בעזרת העושר
והכבוד, דירה עשה המלך שלה
את שלה, כקנה שלחן זהב שהוא,
ואבנים את גלגלי נחשת ורודי שיש
עבור הגלולים והרודים הקרואים
ועשה כולן ותשבו לפני ערך השלחן
התבהר כלכא:
והמשתדל בתבואה, לכבודו תאות
כבוד, או עושר, או אלהים את הדברים
המדומים ולגם את נניח כי לא תתמכה
בוננה זו, עם הבונה כעת בעלם, ואשר
התאוה ודעת, ולפי עד תבונה,
קורא אני באזנם את דברי החכם

בספר המדות, כי המושג בשכל ואין עמו
נבדל בעצם, ומושג בהרגשה, וכפי שהבאנו בפרק
כ״ד כל הענין עמו רש״י סבת הכבוד, ומה
שהמושג סבת התלמוד, והמושג בשכל ואין
שהכלים כוונת האל הכוונה, אין עמו
עצם בשם נמשך כך בשם נבדל ונמצא אחד.
והבדל עצמו אחד [illegible] ונבדל [illegible]
[illegible] [illegible] אין נמצא כך [illegible], ואין
נמצא, שאינו דבר׳ פ״י. כי כל נמצא יושב
כוונת עצמה הכוונה בשכל הנמצא אין עמו
עצם בשם נמצא, כך בשם נבדל חומר ואין,
חומר הוא שהוד [illegible] נושא ומצא לחומריות
וחומר אין ואינו כך, ועי׳ תכלית [illegible] הכוונה
הנמשך בעצמו, לכן הוא הכח שנבדל [illegible]
שם נמצא בעצם ובמושג. עכ״ל. וכן המושג
על המציאות ותכלית של דתו, כמו בדבור
ומהות המציאות בעצמה הכח עמו בשם והוא
מציאות אין מציאות מציאות; ואל המושג על המציאות
ומציאותו על [illegible] [illegible] הכוונה אין [illegible] המושג
מה [illegible] [illegible] אין. כוונה ואחר [illegible]
בכוונה ולכן קבלת [illegible] ותכלית
פירושו. וכמו [illegible] [illegible]

לאמור, מה יעשה לו בזה, ואם עשיר בשם
יקרא האדם, והוא בשם יבקש עושר וכבוד, הלא
בין כך ובין כך, ששב אל האדמה / ונקרא כאיש
ערירי? והשאלה לאמר מה הבדל יש, כי אם
שנחשב לו לתפארת, ובקשה הוא הבל ורעות
ומה יש שיבקש הוא שפתי טעמו הבל וכו'
ואין הבדל, ושאלו הפלאות, הלא זה".
השתלשלות בידו? הנה ידענו שאמר
דברי המשל כי הזמן הבל לו ויתפאר
מהלכה ואמרו: בפעלו עשה
הדומה לו" במאמר דברו, בפירוש יושר
היום עצמו לו, לא יעשה מי קרה לו
שלם את כבוד ישלם. ומה לו להיות,
כי הם ונכרתו נצחתו בחומו, ואבל האומר
הדורות, שהוא עושה להם, הוא ותפארתו
המכרת להתגדר, ושאלתו קודם כבתים:
וכן שם האור הזה כמו, ועושה אחריו.
עלמו לו, לא יבוא את לקבוצי אות ששם
דבר ספור, ואבל הוא והפוך אותם
לעשות טוב לקיים נצחו, כנודר אותם
התמלא, ואשר התהלכו בו ביום.

הגדוונים, אבל שמע כונה, שהוזו שמן
המרכזים ומאולה בשלום, ואשר קבל פניו
בחגיגה, אבל אור לקהל טהיון" צבא ובין חוה
יבְ ימיו יבְיר שָׁמָּן נִשְׁלָם ופן הנה
בגדוד המחנה, את שלוחו המחנה לסמוך לו
הבלמ' פתח על מכלות תלמידי אל כבוד
ומחדש הבצען, הבדוון ואווד לרא בו
וכו' לכו ואמר, את שום מלכה ותפוש הגדוד
הרמזים צפופים להשוב תפיסת ואור ויאסף
לבה לבונים, אבל את עגנת המחנה בין
אלא בחגיגה, ידו והבה הגדוד מוו תמדוג
הרמזף ואשר הבה ויוהבו אל בית הספר
ובן פלילי המחנה וב קם תפסו הבלי'
הבצל, אוזי פרשה ומלאוהו המון המרכזים
המדלים בגשת ויציגהו למרכזה, לפרטי
בו פרשתם, ומגלה לגפש את המחנה
מגבואו, ויהפך הגדולה על בתה,
ונש" הדבר לשן/רב מבוגו את וביום
ובין שמן פוקח ינקף ותרומה צבעב
ספרות ונטל אואב כתר שעדובי אוג,
ובימים לבניו, את רשמן המרכזה
ומאולה בבשלום, ועם שהבוה שקט

כפיו מערכה קלוש וזנו מן הסבשון ,
את שלנו והנה כן בשמן הזהר אשר הכרה
עליו לו, כי לו ואפול מן הצבורים
המדבר, כן עד עתה". ומהמה הנבול
הנשן ממהמה ה[illegible] הנבל, וכו'
המהמה אשר עוז בה במדבר השלם
הבלט, שהוא השלם את המהמה במערכה, עד
ואהבת הכבוד שהוא אשר בעולם,
המהמה המקוות הצגות! תכבודה
ספלות אות, ותפריחה לכור לכרוך
מתרוצף ותכתו :
ובבחמה הצגות, נאמר לפרשם בצדק
כי נמרה של מעשים וסכנו אנשים
אנשים, אחד הלך לים השלם במדבר
המטבר, ואחד הלך לבית המדרש,
לעסוק במעשה, שהראשון הלך אל ים
השלם לעסוק במעשה, והשני הלך לבית
המדרש לעסוק בעיון, ~~והראשון~~
ים ושקע תלכת פעולותיהן ותכלית
כוונתן, ים ולא הראשון לעסוק
במעשה להבחין לבותו לאמן וכו'

לעסוק בתורה, וגם ובפרט עסק המסורה
הטוב בעצמו. עסק התורה, כי המוחלט
המתבוללים אל משפט הדברים, ככה
ונחשבו גם הם את הדברים אשר נעשו
אלה, כמו שנחשב הכונה בטוב, והדבר
בתכן בפני עצמו, לצורך הבנין,
שנעשה בבנין, והנה שזה רק הכונה
את הבנין, מוכח להפליא זה בש"ס.
(ברכות ה"ב) יפה תורה עם דרך ארץ"
שהדרך כמו התורה "יפה" ולא "עם". ורק
כי עסק בדרכו בתלמוד יהיה כונתו
כדי שיוכל לעסוק בתורה, ובאופן זה
גם העוסק בדרך ארץ, נחשב לו הדבר
כעוסק בתורה, וכמו "יצא מהם אחרי"
כמו בעת עסקו בתורה, וכענין
נחשב הולך לבית המדרש, וכוונתו
להתחזק בתורה, ללמוד ולהיות [illegible]
בסעודתו להתעשר ~~[illegible], ובאופן זה~~
נחשב ~~אל הכוונה~~, הנוסעים בסחור
כי סחורתו ומסחרו, ומהעבודתו ופעולתו
להתעשר בהם, ובאופן זה נחשב לו
הכוונה, העוסק בסחור [illegible]

עשר רב, שהעשר בזו וזלת בעקבה
מן מהפכות התנועה ועשר הזו וולצו ...
ואל רעהו נאמר, בעת אלה מגמה, שמגוי
ושמה במעגבה, עד קשת הבשר שהוא
שעצלו בעצם. ואתם בהבדל ועשר הזכרו
למעלה בין קנין שלנו ושפתי, השמשון לזו
ומפיל מעגלה, ושפתי וקבל שמי ותמוכה,
ותהפך הדבר בעין הבשר וזהו לחופך
עין הבדל רב בין שני הקנינים הזולה,
כמשני קנין התנועה עצמן הבשר, כי
קנין התנועה, נשוא בעצם, ואתלם
בטבע, לפתע שבל נקלה בפעל, וכזהו
זה נדון בו דין חולה והשגרה, כי
כשיהיה בעיני עצמי, לזו ותעלם בטבע,
ושמו ותמוך על לוח פנימה, בכתב
ימות בחרב שדי, עד. ותשוב הגדה
ולזו שבו שלבו משפט, לא כן עם והנה
הטבעי לזמן כי עוד שלב הפלגי והמשכה
והמשפט, ועוררש בתבונות ולא
ומפרדו, שהפסק העולם בעין הבשר
ועשה הזו בעבלו נשמו במעגלה, ועוד

לו שמעו בהמשו רק הנהגת כגלגל של
פות כח המדינה, ואם נתלם בצוואן
להמתח עלגו בו. הלוו גם הנאו, גם נולגו
נשואה, מעוע הנה, הבל ואם בם שמע
והצ. מגפה התדכלת בעבור מגפה, ומפי
ההבל של על הפתח יושב בתחלוק
ושם שאו שעפה, וובלים ונדכש וות
התאכי בחגרה לצורך התנאה, ושפ
המו בתוך עלני פבר שם לו לחגרה
התאכפ שמעה בדבר עלם, ומוסף
מוסף לבית יובנים נתנה בתמשו לצולך
לאוו ותווטל לנוער ונמאש". והצ'. ופכנותם
בוואו ופוום שלוו כדוכות התמלמש
דוכות המוכנים, דוכות התורשנים
תוכתם קדר ולנושתן עפוו נהלגה
לחגיום בודם, דוכות הוועפנים שמו
מנשפתם קדר ותוכתם עפוו ודג לוו
ותקוים בודם, לפצוים בולת קבר
עפוו בכוון עיק נשמה, עלם מגפה.
כה, שמעהוכ.

כדי שלו ומ הפסך צוף הואר

מתאוות, לבו הלך בידו, הכנוה
ונשא בחלום חזון לילה (מלכים א' ג' ה-)
"בגבעון נראה ה' אל שלמה בחלום
הלילה, ויאמר שאל מה אתן לך, ויאמר
שלמה כי נָתַתָּ לְעַבְדְּךָ לֵב שֹׁמֵעַ, לשפוט
את עמך לְהָבִין בין טוב לרע כו'
וַיִּיטַב הַדָּבָר בְּעֵינֵי ה'. כי שאל
שלמה את הדבר הזה ויאמר אלהים אליו
יען אשר שאלת את הדבר הזה ולא שאלת
לך ימים רבים ולא שאלת לך עשר
ולא שאלת נפש איביך ושאלת לך הָבִין לשמע
משפט, הנה עשיתי כדבריך כו' וגם
אשר לא שָׁאַלְתָּ נתתי לְךָ גם עשר
גם כבוד" והמוסר השכל: שלמה זכה
מפני שמצא חן בעיני ה'. ומעשה מסופר
שפעם אמר מלך לשר צבאו, בחר לך
מתנה ממני, ג' דברים אתן לך, או עגלות
מלאה, ואשר עגלה סוס מלא דינרי זהב
או ספר תורה שיש שלשים דינרי זהב
ובעומק השכל שלו קבע ובחר שוה
ג' פ'. מלא דינרי זהב, ובחר לקחת הס"ת.

המקרן שמצויין במה שקבר הפסח.
שלא את המעלות הללו במה שעמד
בספ"ז. גם כן לקחו את המעלות, ושנתם
בידו? ועוד. ואחר אשר עם קרבן התודה
ומצינו אז הראשון והשני לפלוני ואיש
כאיש". ועוד משה במשה כי מצאתי
הראוים לקהלת. אך לובה תשובה
שלו קרבן ושלמה יצא מפלגה באות
הבית כאיש". בודאי שאמר הכהן שנאמר
בתוך של שלם נהפך בפרט, ובחר בתשו[illegible]
אשר בה ומצאו כל אחר החמדות, וגם
עלמה גם כבוד, ודאי שנתן בראשיתי!
אותם ובאור כי שלמה שלום לקחו לב
ואשר על התשובה השלמה. הוא שנדע
שבכל כוחם ירצה גם עבודות לאנשים, לא
בלו אלה בלבו שם התפלות ואמרה
ולא בגיש המשנה רק בדבור התשובה
השלמה, והפלא לצורך בלבו שמשק
לו אמונה ענין וקולה אחד כאיש. בבקשתו
נאמר לכבדך לב ובן "לא [illegible]
אשר מגלות ולבי [illegible] [illegible] [illegible]

על מעלות לשמור משפט לדבר
בין טוב לרע, לאו נגלות לדבר שקר
שלמה אין פחות מהם ויותר בכמו
גם השלמות הרגשיות, וכי גם זה אז מרגיש

משפה לדבר רק מרגיש משפה השלמה
גפ״. וכבר שלמה שדבק שלא מרגיש רק
המשפה לדבר ולפי שגדר צוק כדאמר
ומאר ,,ונעלם הדבר בירגתי לפי״. כי
שכל שלמה את הדבר הנה״ שלא שום
רק את הדבר הנה שהוא המשפה לדבר
בלי מלה על לבו שום פרומה נלוה
גלוה מאד השלמות לפי״ ונעשו אמור וזאת
,, ואין אמר שלמת את הדבר בגדם
המיות המשפה לדבר ,,ולא שלמת לק״
עם רגשות הומעיה ,, ואת פרים״ ואשר
שרגש ולא שלמת את המשפה רק לה
המעלות, כה רק לשמור משפט, הנה
ראשונו כדברים!! ולהבה״ בה כומה
ומפת במה? לא בדבר ושכרו! מגלה
לעולם שאמר ממהבו שום זה והואל
ואמר בלבו, ושאני שאלו פועל נדבק
הוא נאמן לו, ואבנים להבוא ושיגם

הלוי ניתן לי הכרתי שאול בתו של מלך
ולהיות בעלה, שהבנייה נתה שגם שלומה
שגם שלכה שאלמו האושר והכבוד קף בתו
עם השמחה, אולם יש בדברים הבעיה
הכימת מה! הלוי ניתן לי – והלוא כי אותכו
של מלך מכלו פלה לבקש דבר, לבקש בתו
של מלך, והגם כיום בתו של מלך שאפה
הנו לבקש אושר שפוד קל מאד בתבולק
שאמה ואלו מאורכה בחבל זמן, אך. ואחר
שאשו בתו של מלך, ובקש את האושר
והכבוד לזכרכה, אין לזכרק עצמו, וגם
האושר לאו שאו הלוו מאומה מאומה, וגם
את אלו שאול כסף נכבד הלוו נתן לו דינר
ואז שאול כמו של מלך, על זה שאול ואפי
אשכף נכבד, ואז בכל לזכרכה עלוו
לזכרכו, וכן שלוה בגם שלוה כרואו גם
האושר והכבוד הגדל בחווק זה כי
כחם שאל אשר השמחה, שאול לזכרכה
הגלעדים הבנינים, אשר ורחב דעתו
לאומן במדה ולהתכון בה, ומלאו
שאלמו את האושר הגדל אך בזכרכה

59

ומש"ל: "אין מעבר לו שהמהלך מגיש
פנימי". כי הדם שהוא גם לגוף בשלמות
עם אחר כבש והוא שבגוף, ולכן שולט
אותם "לצורך עצמו", רק לצורך
המטרה "ושולט לגוף". לצורך עצמו
שהוא אינו "להבדיל" משמר" הדם
ושמעו כדבריך ולכבד שאמרו לך
ואשר התגבר לגוף את התאווה להכרחו
הדעת להתנגד אל אחד מתאוות האדם
לבו יתגבר ואשר בינה אחת ואשר
לו סוף כל טוב צלק, כבד ואשר לו
שולט "לעולם" כלל.
כל זאת הדברים ומוכרים צדדים
למשפחות כוונים כאשר במוכח
פעם הוא "השגחה" שמא - ד"ה, אין העם
ומשפט מאן להלכה והנה שנים
בוערו. והוא צורך גמל מהבכה ונכו.

№7.

מודש.

קנאה לב ואהבה נפשו, טוהר תבונה
לחצוני טוב. (משלי ש.ח.)
בהמות התכלית המושג אין ומצב המעלה
שאמרו, ופרות הצלב ואת בכמות

נפשו הפעליון לרשום פעולתם בהכרזות
את הרצונם, ואם תכונה להם המרווה
הנוטשה הדתיו מלנים מלהיבים ומונ
לדבר, ישנה מליהם, בהתשיו הפעלה
המשיך אין הפעולה כן מחוא. הפעלים
לעצמו גם בעד השפה ואפילו לבטא
פעולתם זו ובצעו, ואשר פעל את עצמו,
נימוק וציור עתה להשתמש באמצעי הנפש
שבוו קנין הנואה, המעף מאד נולה אל
פעולת הודם באמצעי הגוון ודק, שמלה
את לבו לקנות רוחה עוד אמצעי אמצעי
ונמכר קניינים מהדומים, מתחבטים נפשו
בתנועה הנוטשה התנועת ווור. לו
התקשה, וקניינים מדה אל בתכ כוחותיו
כמבעלות התשגב המתכוונה בו, ויוצא
הכוונת שמניו.
הן ידענו זה, והנסיון ספר לנו יותר
נקי מאד לוותש ואשר כוח בו, לרשום
נופונות, עד עפה לנפונתו, מחשבה
טובה ומאושרה, אין פעולה כוונה
להשתכל, להשליך נפשו מנגד, לבצע
הפעולה הזאת גם אם נעלה [illegible]
[illegible] זובדו]

גם הוא אותנו, ושלבו הפסיק
לפעום אחרי שנה בתוך המערכה
הלוהטה, בעבור מטרה טובה ומאושרה
ונפש". שאין מעלה על לב הפועל המושלם
המכוון מעשיו לקבלת שכר, אין גמול אחר
חוץ מהמעלה העוברת הבאה אשר
עשה, כי גדל בעיניו ערך המעשה
הגדולה בעיניו, אשר שכר תגמול,
עד שנות ובטוח לו מאדם, אשר
מקבלים כסף וזהב חלף פעולתו,
והיה בעיניו פחות ערך, ולכנות
לו שכר בעד דבר שעשה עם גמולו
משלם. ונכר התנועה של הרעיון
הזה מצאנו בדוד ע"ה, עת נדבה
רוחו, עם התפעלות נפשו, המרגשת
לערוך מלחמה נגד הפלשתי אשר
חרף מערכות אלהים חיים (שמואל א' י"ז)
"ויאמר איש ישראל הראיתם האיש
העולה הזה, כי לחרף מערכות
ישראל עלה, והיה האיש אשר
יכנו, יעשרנו המלך עושר

גדול, אחרי בתו ונתן לו, אחרי בוא אליו
וירשה ~~[illegible]~~ נפשו בשאול, ויאמר דוד
אל האנשים העומדים עמו לאמר: מה
יעשה לאיש אשר יכה את הפלשתי
הלז, והסיר חרפה (מעל שאול) מעל
ישראל, כי מי הפלשתי הערל הזה
כי חרף מערכות אלהים חיים, להתפלא
פירוש הדבר הזה לאמר, כה יעשה לאיש
אשר יכנו: לאחר שאלו שאול דוד
מה יעשה לאיש, ואין אומר אליו דבר
פירוש, אחר שדבר שמע מפי אנשי שאול,
מפני מה השאל שאוכל מכה את
הפלשתי בכל פרטיו? ומזה דוד
חשב בזה גודל אהבת נפשו, אשר
השאלה הזאת באה, אל עצם
לא שאלו כדבר הזה אלא להתקדם
מחרף מערכות חיים, הבה בלבבו, ולכן
בשביל, לא שאלו על כל הון ותהלוך
עד שראה שאמרו לו
השאלה שבכל הענין, ויאסף
הפלשתים להלחם על הפלשתים
המלחמה במקום אחר, ואין הלחם

פעולה נועזה ומהוללת, של צייר
בדמיונו, שמצא איש ונשא נפשו
להלחם עם הפלשתי בערבות התקומה
ולהצליח בלבד, איש לא ונגע בגופו
וקבלת העושר הגדול ובת המלך
המיועד להמצא בשם המלך; עפ"י
פשוטו הדבר נגלו, להלדבר בוודה
הערב רגע, השכר המובטח מן המלך
לעורכי אל קשר המלחמה, ומפיק
שהן בעיני איש מאושר כבוד עפ"י.
אשר נעשה נפשו אל הפעולה הנשגבה
מעבד עצמה, ומפאו לפי דעתו בהיכן
שהמצא את הפלשתי עוד את כל הדין
בנתו ונין עבודה שהבו לודו, הפעולה
הפעולה נועזה ומאושרה בהוות, ולמש"ש אל
המישש המעמדש עוז, פותאומה:
„מה יעשה לאיש אשר יכה את
הפלשתי הלזה? כאמור, המלה
להדעת, שלש באפשרויות מוצה
שבר, לפני איש שצריך להצליח
בתחום הנורא, שמובה מאוד

הסיבה חכמה ואל שיכול שיגדל השפע
מן הפעולה, עד שעבורו לאין בזמיר
אבל הפעולה בעצמה, נסכן נפשו. להלחם
אין הפעולה בעצמה, ואינה השכר ושמה
ראיה לזה, כי שלש דברים להגדיל מעלת
הפעולה מצד עצמה, שאלו בהם שלשה
ענינים אשר עבורם ישוה הגבור נפשו
למות במדה המדרגה: א׳ ״נצחון הכבוד
הגבור בגבורתו, חרבו לטושה ולבבו
גבור עריץ אשר שמותיו עזרו
רבים ואין כי בראשונה נוכחות
לנצחהו, ואיש שם עלם לזכרת:
ב׳ ״נצחון העקיה למפוררת ארץ ואלדהוט
אשר כן ונראים הזמנים אל ובאת
חבר עד יצר להם אויב בשריונם, לכן
והוא חכמה בערוך עלם [illegible]: ג׳״
״נצחון קנאות הדתיה הוא העולה על
כולנה, זה נקל לו לנושא, למסור
למות נפשו, ולחות לאלמוג, עם
שאין מחרף דתו ומגדף אלהיו,
שלשתן אלה נקרא בזה, כנצחון
הכבוד: אם הזה. נצחון הכבוד

אמרו „אשר עשה את הפלאים הללו"
המתבונן בגבורתו, הישגיו רבים –
את המלחמה הכל". נצחון הנקמה, והרחבת
ארץ אבותינו. אמר „הסוד הכוח אל ישראל
ואל הכל". נצחון הבינה מדעת ה'" „אמר
„כי דרך ארוכות ארץ חיים" כי
בהמשך הדרך ובשום בודדים לפלאות
עלה שהם ארוכת ארץ חיים ומלא
ופולח ה'". להושיע את ה'. בא מהלך „
עד" שלשת מפקיה לשער ים נתלבת"י.ז.
„ואלו נשמה ה' אלקי את דבריו רכשה,
אשר שמו אלק אשר אדמתו, לחזק
אשר חי, והצבות בדברים אשר שמה ה' עליך
והרשעות דברים אלו נשמת לעולם
את רואר כמשלו לשון שאירה עם
סוף דברת אשר שמו לו, שבנו בנשא
אמד? -- והכוונה בזמנו כי המחרף
הצבה, שם את האחרון רעלאו סבת התווך
שאתר שחרף אהב שם ה" בעת הרגע
המתמדע על המצב; הצלת את האחרון
לשלמה, אשר אלא כהן חלל

הוספה. כאמור יאמר שמרגלה", לפי"
שמור ונבחרנו, לפי טיב אמור ואמון, לכה
לכן הכוונה כי בוודאי לידו להעשה
תש". והוספה בדבריו, שהלשון אחת תכופו
בדבריו ולשונו. ומה הם הדברים, אשר
אמר ה' יצחק, אשר אמר ה' ליעקב, ואת לאה
ידו להשלים, כאמור אשר ישלים הלא וכל אל
כי הוא יאוב שם קדשו, וזה הדבר נפש
הפלאי, גם" בגדולה, כדרך שאמר
"ואתו בוודאי אלוק בשם ה' צבאות אשר תנופה
וגדולה" ולא השמות הנזכרות אלה המתן הנעשה
כי שם אשר שלהבת בלב דוד, מסור
נפשו בעבור כבוד ה'. המחול, כי
להגדיל המלך הגדול המורגל, אלה
שני הגדולות, אלה שפלות המלך, וגדולת
המלוכה, כי אלה שני ~~הגדולות~~ אלה תגדל
החכמה שמלה כיום". תהלים ע"ב"
"כי גדולות יונות חרב ה'. ועם נקלה
שפלות המלך.. ונביא יעקב" ב' המלך
שמו ב' שמות ב"ה. 6.20. "לאיה ענות הפלב
המלך הגדול" שפלות המלוכה" "ואת אשר
הולך" גדולת המלוכה, ולא שני

כי מכריע היה הפעולה הפרטית הנצחון הגנרלי
גם ב"כ ואכן בשאלת המחבר „מי היה המנצח
בקרב הזה" ה"ל. השיב מיד „את עצמ
ואמרתו. שהיו הלוחמים, שכולם היו אמיצים
מאוד והתנהגו כאריות". דברים ב"ג. ועם זאת
אמר, כאיש לרעהו לא". ידוע. אין לשכוח
כי התקפה הגנה שלו, והמחבר אמר הם
מורכבת מעשים רבים של אנשים —. ובפעולה
הדברים כבר כלל זה שעשו גם ו
אותה הפעולה והנצחון הזה, אשר נערכה
על ידי אנשי אבני שכונה, אצל הפעולה
בעלמה, עד שגבו כולם, כי הכרח
הבה אשר קבע את הנצחון בעבור
המחבר לבית המלך נגד הפעולה
בעלמה אוסף ותהו נסובה.
„ולא. ביום כדבר הזה לאמר:
כה יעשה לאיש אשר [illegible]"
היה התשובה [illegible] לכתה נצחת
לאיש מלחמה, כאשר סופר אחד אחר
אשר שם כי נלחמו קשר שדנים
ונכחו בהדגמתו וזהב קול בכל

מלכותו כי כל איש אשר יבוא בידו
כאיש אחד מהכלבים, שלא יתן לו
משושו כלל, והיה היום, והמלך יצא
עם עבדו ביער לצוד ציד, ויפגשו
שני כושים ויבקשו להמיתו, וישם
העבד את נפשו בכפו, ויך את הכושים
ויכרות את ראשם, ויתן לו המלך את
שכרו אחוזה כפל. ויאמר העבד אחת
בימיו, הלא בלחמו עם הכושים
להציל את נפשו לכן דרשה פרס
אחוזה, כי כן היה חובתו להציל את
נפש להציל נפשו באשר אני עבדו
ואם ירשת אודה אחוזה לתשורת
פעולו ירשתי זה שלא היה גואל. אלו
לדרשתו הכנו אוכל במלכות? וישיבהו
המלך אומר, הנה לו צדקת בדרשה
הזה, הלא לך להבין, כי החוזה
כפלך אשר אני נותן לך אותם
בעבור זה שתעשה משפט מאת
שהצלת נפשי מות, כי אחר הצלת
נפש אחת מות, לא נשלם בזה

69

כשל, רק רדולף הולכות מגן
בעזה, אולם המחזה כשל שלמתו
לך, המוני בעבור המפעלה דלצמה
שלפת פריט שני הרוצחים וושפן
קבעתו משוכנת לכלושם המעשה
זאת בעד כל מעשה מחושב כשלו; והוא
המשוכה בלצמה השלגו המעשים יחד
דעה לומר כי רק רצחון הפצה של
הפעם הפלשתי, ולצוו כי שני דתמים
״ רצחון רלצו שעבר ורואה בה המעשה
״ותרות גבורתו ולוואף לבבו כי חשב
בפבבות, ב. רלשולק ממנו
שמוני הספר חרפה ורוא את
המחזה המשפולת בפלגה ומצרי
של ה' המשואל, ועמד גם אם מדברך כן
המוני, כי כאשר עבור במשפט המחולה
הבוא מעד הלשולק ממנו, לנו ויכך מוכו
כל הון ומגלה תבל, וכל הפכוע להצבה
נהפו המוני ביעבו, עדיין לנו ועלט
נשמון את המשכב הצבה, בעבור הפעולה
בלבד שגם אם לנו יהיה אין משצחו
הצלה מגלת המחזה בכלגה

ג"פ. כיון המושג התפילה קשורה במאור
עצמה את בית המלך ולאחר זה נתנה עוז
המלך בעבור הגבורה בעצמה, ולכן"
"כה ושמשה ממש" רק בעבור
"אשר ירבו בלבבו וכלו השתוקק פלא
אל תולדות הפלאי העשוק מאתו ואשר לא
משוך כל סגולה מאיכו, ולמראו" ויחס"
"ויעידו הדברים אשר דבר דוד לפני
שאול ורק החוט" שלפני השלשה, ואולם
זה הם הדברים אשר הגידו בשם דוד, "אשר
עבורם עוזרו ואז לא הכה אחד באנשי לשוני
אוכל מה שאמרתי כבר נראה מדברים, אתקאת
הגבורה, וחזק המגמה לן זהב [illegible]
פי הלוי ירש הכל.
לפיכך שורה את הפוך הנדושים המולכה
ממלוכה אוח חווק, הועלשה שלור חוזרינו
מאתנו ואידנו בפועל [illegible]". בשרו
ההכרת את כבוד [illegible] לחבירו.
בפעולות יד. "ויאמר מלך סדום
אל אברהם, תן לי הנפש
והרכוש קח לך, ואומר

וברם הפירוש ודאי אינו אל הפ״ אל
עליון קונה שמים וארץ, אם
מחוט ועד שרוך נעל ואם אקח
מכל אשר לך וגו׳ ואשר כבר אמרו
חז״ל בזה זכות שלקח סדום לרשעתו,
לשונם דבר שאינו מובן את הבנת פרש״י
(אבות פ״ה.) ״האומר שלי שלי ושלך
שלך זו מדה בינונית, ויש אומרים זו מדת
סדום״ ולהבין מה שהחיד״א מלמד
מדת סדום שארכ. כמה הסברות
ואלו שמפרשים שתי המדות את שתי
ההנהגות, מדת סדום ומדה בינונית
הפכים הם, ואולם לפי האמת שתי
המדות נובעות משורש אחד: דהיינו
ולפי שיש נחת רוח ומה שאין ביאור הו
כפשוטו, והאומר אמר חלק והפצל חלקו
וגם חלק חבירו, ואשר את הדין ואפי׳
להחזיק גם חלק חבירו, ואשר כבר
לפי ראיתי הדימוי, וכפי לאמר
לעצמו הפעולה, ואם אינו במדת
חסד, ואומר לחבירו שלי שלי ושלך

שלק, זהב והעלה רשרכים לאדמה
טובה. אורך את השני קם עליו
בפסיה ויקח את חלקו אודו בחזקה
באומו שלק שלו את שלו, ואומו
אולם כי נראה פתאום מלך סדום, אשר
אם הדין היה כל הולאות אמור
לאוכרכם, והואטעו עלם תן לו
הנפש שלו כדין, אורך לראות זה, נמצא
אורן חן במשפט "אומרם". אשר הוא
לו לכי הלך לשפוא הכבוד לאוין
שלם שלו ולדעו כי אמק כי רצונו
הוא לבדו עם עז משה ביותו מלחם
בבאון עצום ורב, השמש עלק עולם
במלחמה, ואלף גוים הכבקותין,
והכירו כולם כי לה' המלחמה, והכפה
אמה שולח הדופא והשגחתו הפרטית
אשר זה כל אמתו לשפוא רשת ה' אל אלקים
פרר היה לא דבה די שכר טרחו והותר
ואחשב כי את עם אם הרכוש אמונה
הוא גדל בידו, אחר שגבר לקח
אותו כל משפטו לבבו, עם דבש שם

הס״ הגדול, אבל שאמר אתה,
כפשה כוונתי ידי״ט לפת צ בלפני,
„אל הס״ „אל עליון״ כי היה הפתח
והנה התמצא בידי הכתב מידי
בדבר כי הגוי „אל עליון״ דורך על
הפקרם כתבלת, „שבתו של השבלת
משבתו״ „קמה שום ואולף״ ואשגת
אם כבל הגין על קנתו, ואותם
שהשגת את הכל אחת הגוות
הפכיש הדבר הפגר. „יום יחד לעד
שפוש לב׳ כל אשר יפה וחשב כוותה
„איש אל אשר לו״ כי הכל שלך כמו
ואודך נתנו לו, ועבודת הדבר
שלו רואה צאן מאו החלק דבק
אלו הסכר לבו מהנחתו הרושם
עשת מוחה עוד נצחון הפלשתי
כאשר מגשו. ושמות ה. יח׳ כג.
עם רבו לתת לו בת שאול המלך
„המלקה בדוגפק התחתן
החלק ואלפי אויש רש מקלה
ועבד הפרצה בשמה עולם

השבוע, בת המלך

אני נותן לך, את הכתבה חושב
כתבתי מאוד פשוטה, כי זה יותר
השכר עבור השולחה כאלה.
ונחכה יצאו השלוש בעקבותיו
כמו מוליטר בכפאו צכרים נראו
שאל הראו שם מכבר כוונתו לקבל
את הספר "כמש". (שלום ב.ה.)
„ולדעת כי יש גבול ושכחנו"
מעבר לרגע זה שנצלם לכבוד
במנחה... את הפ' ושב עזבת
לשלט. ואם ניתן מודה מאוד טט
וכן ובעל ומעבר עוד
שלום וכן הביום.

65

בשם ד׳ נעשה ונצליח. 76

(תהלים קי״ט. לח׳)

הָקֵם לְעַבְדְּךָ אִמְרָתֶךָ | לח
אֲשֶׁר לְיִרְאָתֶךָ :

השבת מורה. לדיבור, כאשר אמר
אמגיד מזעט. ווערדנער רעט.

שמות יט׳ ג׳

כה תאמר לבית יעקב,
ותגיד לבני ישראל

והנה סלק מדה מרובה
לפרש מאמר השמונה.
והנה מלאכי עליון שלום ורדיפת:

גמרא שבת פח: אמר ר׳ יהושע בן לוי.
בשעה שעלה משה למרום, אמרו
מלאכי השרת לפני הקב״ה. רבונו
של עולם מה לילוד אשה בינינו. אמר
להם לקבל התורה בא. כו׳: אמרו לפניו
חמדה גנוזה שגנוזה לך תתקע״ד דורות. כו׳.

שמואל א׳. ט״ו הבריאת הרוח השלם
הנה כו׳.

הסבר הפסוק (שמואל-מלכים) גדולת
עדיין גם של הלבנון כידוע שפר מצוה
מצוה - . והסבר הוא: אמת שהלה יוצא
במצות השופר כולה - וכל כך גדולה
בירתה המצוה עד שמרבה המצוה שיצא
כבר לא משם.

ב. הסבר הפ" של הגמ' ומחל
מה פחות הממש - ואין פחות מחמשה הממש
ואשר חבלים נפלו לי בנעימים שהם
מחמת בחמתה של נפש = כי וכו
כל מה שלי הנה הוא בנעימים,
וכי כל הבקשות [illegible] שבהם
כל אחד ואחד לפנים אתך יה. כמאמר מגילות
פיהם ורבותינו ונוספו לך שנות
חיים. בתוספת כדי וו.
ומברכם אתך. בזו בזמן.
ונתלה יד ע"ו!
מן המושב והחפץ חיים, ואוהב ימים

לפרנסה טובה

ג״ ויתק את הבית אשר ויקבצ
ומה כלתן הארץ הגבר :

וכי צבעים קוממו קרנים חום
וכי שורשים בסולם קטן ומאור.
את הדבר
אשר נשכך לנו לפרוש כי הוא הוא
הפסוק. לא מי שהשלים דבונים ועיצין
הדברים כמוהם ונצחם וכל למר
דבונים בידם ואת ולוות חום. ועולם
מי שהשלים בדברים לא זה דרך ודברי
ודבלים ויש כצב כמוה הלשמו, לומר
לנגד עולם כי כל יש שלה שהדבו
אלה כווכה שלמו

ד׳ כי התכופה הוו. ולא מחלוק ומו
ולמעשה) לשם שמים
בכל דרכיו דעהו
וכצה ומבוך הוא שהתחלק
והפעם וכתה שלם אלו וולך
ודוש [illegible] השלמה.

79. = 80.

תהלים ק״א ב׳.

אשכילה בדרך תמים
מתי תבוא אלי, אתהלך
בתם לבבי בקרב ביתי.

א׳-ל׳

פ״ס 1-ל׳	ד״	פעמים.
" 2 "	ג.	פעמים.
" 3. "	ה״	פעמים.
" 4. "	וב״	[illegible]
" 5. "	ג״	פעמים.
" 6 "	5	" "
" 7 "	ו״״	[illegible]
" 8 "	ז״	פעמים
" 9 "	מתוספת אמרים	[illegible]
"10"	8.	פעמים.
"11"	8	פעמים. =49.
"12"	10.	" "
"14"	12	" " = 70.

ל׳ח

15	2 "	פעמים.
16	1 "	"
17	2 "	"
18	1 "	"
19	3 "	"
20	1 "	"
21	3 "	"
22	2 "	"
23	מתוספת אמרים.	

85. 88.

בשם ה'. יו"ו וב' חשון תרסא".

ויאמר כו'. אם נא מצאתי חן בעיניך אל נא
תעבור מעל עבדך: הנה בהשגחה
הנשגבה ופלא מאוד על אברהם ע"ה.
(כי נותן הוא ותברך מנוח לנותנו
מושבין עלמא לגם קורין ואבלן)

~~ואף ערב אל לבו לבקש גדולות כאלה
לומר אל נא תעבור כו'. ואם גם כי שאל
הוא עצין מתנגד אל הצוואה כי אלו כבר
ה' כל העולם, ובגמרא (שבת קכז.) אמר ר'
אדת בודי אין קטן ובול לומר לגדל האורחין
עד שהבואו ואלף ואלו בהקבה"ה כתב לאמר
אל נא תעבור מעל עבדך. הנה הפורש
מדברים האלו שהם מל'. רצו להלוא ובאמ
לשבר קושותנו לומר כי בו וה' ובכן שעה
אדם אחד אל נא תעבור אבל מדנה אלו נאם
שעה דעתנו עד כי נראה כל זולת הכל
אלה הוא ובזה בודת בודי אין קטן ובול
לומר לגדול האורחין ושמע". בו וה' אלו דבר
הוא. אבל הבנת הענין הוא עם הקבלה
והאמונות אלינו ובו קדמונינו ז"ל והאמת
הכל באמת ה'. כי הקב"ה נאלם ומרום
מכל השגות והתנועות והס [illegible]
ובשום אצילות בהיותו מחובר [illegible]
אלא ה", ובאמת", כי אין הפשט~~

שהעבדה נמשך לפי מעשיו לבוא להתראות
אל מעשים ומצב זו שהמנה שלו, אבל כל
התכבודו ית'. והתגלותו אל האדם תלוי רק
בהתקרבות האדם אליו, כאמור (ישעיה נ"ז)
אני דכאו ודכאלו. ועוד שאמר (ישעי' נ"ז)
אני לדכאו ולא מקומו כלומר משכנו
הי אליו הוא דבר התלוי ברצונו כי לפי
רוב ההכנה שעושה האדם את עצמו להכנה
מרעיוני העולם, ולהפשיט את החומריות
שבגוף כל ~~מדותיו~~ ידיו ותבונתו להוציא רצונו ולשלוט
מהבהמיו ושפיכ אליו ה' עם עצם הבשרה
ובמדה נמצאת להדבק בו ית' וכה
אליו פוק [illegible] לחת עתה קבלות לאלות
בנעים אור כבודו ית' כדכתיב משלי (משלי ח')
"אני אוהבי אהב ומשחרי ימצאונני":
וכו עצמיות הרצון החמש וחוסם אל
השמש והמרקע לומר שזהו הוא ית' בעצמו
לבל ומבור הוא ולא יהיה נפרד
מדבקותו בו ית'.
ועוד כאן לדעת, כי כדעת לומדים רז"ל.
דבמוק להדבק יש להם עוד ותכון

על כל הפעולות הגשמיות דבוקות ואין דבר
מצוה תחלתה רגש וסופה רגש, כי תחלתה
רגש הלאו נשמר, ואולם בזאת גם סופן רגש
דמסגולות המצות שהרגשה גופה פועלת על
האדם להתקרבן בזה ולבוא סוף סוף להרגיש
להרגיש התועלת ע"ד שאחז"ל בשבת (קה.ב.)
בתחלה בזאת מצוניק לכשתרגשו בשתו
עמוק, בעת שתחל לעשות המצוה תרגש
רק בזאת עמוק, בעת החיצוניות בלו
הרגש הפנימי אבל לכשתרגשו טוב ודעו לך
ה'. להרגיש גם טעם המצוה ותועלתה
ותרגש המצוה בשני עמוק, גם בדין
הפנימיות שהמצוה על השכל והרגש, כי
יש כאלה חצוניות שנרגשת ע"י הבון המוחש
ויש כאלה פנימיות שהן ההתקדמות
והמחשבה והשאיפה. ולכן כאלה הרבה
רצינה ודעה, השפעה הפנימי על הנדבה
וההבנה והשאיפה". ואוצר חשק הפועל
את השכל, שהשפעה הפנימי של ההתעוררות
כי יש סגולה נפלאה בכל מצוה להכשיר
הלב ולשוב ומשוך להרגיש את התועלת
והשאיפה והכשר קש.לה"ל) דרך עמוק

יוסף אומר כי לבו אינו מקנא כי
דרך המצוה שמדבר עתה בהם בכוונת
ולמען לאמר עד עשרת המצות אלכה
כי יוסף כי אדבר עוד ואתרגש אתר
באשר כי תרחוב לבו, כי עשות
המצוה תסבב הרחבת לבו להבין
אחר את תועלת המצוה ומשלח
להתבונן מאוד בדרשתה.
כי הדבר הזה הפילוסופיה לתנחה
בנוכח ופולטה גורה כי כל מצוה
בפילוסופיה מרחבת את הלב ואתר
ומתאמת ואת הרגש, ונראה מאמץ
לב!! (ברכות ס״ג ע״ב) ועוד הנה
ד״ר ושכנ״ל. כי בכבוד התורה ודרש: הסכת
ושמע ישראל היום הזה נהיית
לעם וכי אותו היום נתנה תורה
לישראל והלא אותו היום סוף ארבעים
שנה היה אלא ללמדך שחביבה תורה
על לומדיה בכל יום ויום כיום שנתנה
מסיני, ואדפתחלים בכוח דבקות אמש
בספר עזר הדר שמפי אדם קודש

קשי! שחרות ומרכבות, ועכב ומד ומתו
קורכאי דומה כמו שאני קורא קשי עולם
ולהבה של הפתחים תאונה מאוד, ובוקע אותנו
אותו דעשן תבובות הפונכה בכל ימי קשי
ובאמת שאני הלוי תנאי בבאי תחייה
בעינות רשן תבובות הפונכה בכל יום בקשי
במו שלוי קראי קשי! עד גופו אתי [illegible]
כולל בהלוי תבובות התוכה שלנו צווה
בשפל ומר הכבבה ערשן במו שלוי קראו
קשי, ועולם בעוור הבייאור היותר נגול במובן
ונו לשים לב לענין חוב קבלת רגשי.
שאין להבין, בהשקפה כזו שמה, את
הפונולוג הפשוטות מצב, שאינה באלגבי
כוחם של מעשה אחר דהקבלות הפולה
אחלוקות את השחרבודים והפוכים,
כי את שמשתרבד לאודעו בשחרבים
גאור מאוד שלצאו לשוש את לעבוד
את אודעו לשאר לכל אשר עדנו
ואת שום מעשה שהודעו וכוש אותו
בכל שוב שחנכל ילא על שחרבדו
אתדג אומרו שבאו שמשתרבד לאמד
אומר מאוד. ועולם בעמר של קהה.

אלוהה פנימה משגבה נודד.
כי הנה לבד שרבוי הקולות
נראה כתמוה, יש לזכור כי גם
על עצם הוויה הקבלה לא פונה
הכתוב רק על פני. כמות ומה אפי'
הפנימית להתפתח, כי הלא המושג
הפנימי של קבלה הוא שמקבל אלם
מצלות עבדותו, ועוד. יש מקום לשאול
ושוב בדודיה של אלמו, והלא קיימת
כל מושג משכיל ומנוני כך חוכן
להסתכל מזה, כי הוא משכיל מאוד לסודות
את בוראו, ולכאורה משום אלם כוונה
פנה מקל אלם יכל עלפנה שמוש, הלא
אך כי קושיה הגדול מתעבד עד
המשכל וכלה להתלבש את המדות
והשפרנם, כי עד הקושיה נמלל משל
הלא ככל תחלה משדבדו ועבדותו?
הפנימה הנותנת מקבלה בכלל נראה
כי הענין להבין את הפנים אשלותו
ולמבנותו, כי המעלה התעלות והודם
הוא שלו מרגע את בוראו וכך התורה

7

כן שמשתוקק מאד לעבודת הקודש.
ומתגעגע ומתלהב בעת עבודתו ואתו
לא הגיע למדרגה זאת 3 רמשה הקטנה
הקטנה את גדלותו של, כי אין דבר נוסף
כי העבודה בעצמה היא השכר היותר גדול
וכמו שידוע כי „שכר מצוה מצוה" שפי׳
הענין שהשכר של המצוה הוא מצוה, כי
עצם עשיית המצוה הוא כולו השכר הגדול
שלא משיג את ערוך שלה, וכמו שכתוב במקום
אחר המה כדבש המשמשים את הרב
עד שקבל פרס; הכוונה להמשיל להבין
את העבודה, עד שלא תחשב בעיניו
עבודתו ואהבתו למשא, עד כי יש
לראות בעבודה עצמה שכר גדול כמו המשמשים
המשמשים את הרב שלא עד שקבל פרס,
כי תחשבו את העבודה בעצמה לשכר
המתרגל, כמו התענוגים בגשמיות
שכר גדול שלפניו שכר המתר גדול
מחשבה המחשבה בעצמה.
למען הגיע למדרגה זאת צריך
ומאד עבודה על זה". כי צריך תנאי
כל אחד עולה שלא עצמו על עבודת
הקודש בה׳ ולא על ההכרה, הדבקות

הנה נוסף לנו דרך להבין גם
ענין קבלת עול מש"ב פעמים בכל
יום בהתבודדות, הן כפי נתבאר ואשר
גם כל מצוה ומצות התשובה ומחבת
עבור הגבר הגלות, ובכל מצוה שעושה
מעורר ומקרב גאולתו של הקב"ה, ומה גם
במצות התלויות כמו מתה. עי"ש. כי
הן שכרן שהם בנפשו ידועות נעלות
ומשגבות עד מלכו של עולם. ועד.
בכל פעם שמקבל עלם על מש ומסיר
בזה מסתמא כתבה בדרך הספרה
הבורא ב"ה. ושלמתו, וזו מעלה
ובנשמתו שלוקח תמיד בקרבו אין
בדרך השלילות. שבה דרך התוספת
שמושך לו בהבנה בינת בדרך זה
ישנו שמקבל עלם על גש מדם, כי
התבודדות. הוא כדרך הבבא פרב, ושונה
דמה התבודדה מן הטעם שעיר גבלת
הבורא ב"ה להתבודדה מאת שלו
הבירה עוד, ועבר ספרו אל גוון וחד
מצוינים הנזדווגים שבכל יום ויום

הכר השגל שלמי סגנונם בעבודת הבונים
ביותר שלהם, במיוחד ונתנו כי הם
לוקחים יותר מאשר גדולת הבורא
אשר של דעתי אני, הלא ידוע לי
עבודה כי אין שאיפתי רק לאהבת האדם
יותר אשר העבודה הוא מעריך הפסקה
ואפשר להמשיך את הדבר הזה בעצמי:
הם יודעת זאת כי בשנים המלחמה יש
גבוהה מאד. גבוהה ולנצח. יש לך
עבודה ידועה, ולנצח תאהב מאוד
כמה מדברתו, והנה אם רק אחד מהם
המלחמה המקרה משורבים לעצמה עוד
ובצעתו שלו שכרות, ונלבש בתלבושת
אחד השנה הגיעם, אנחנו שמחים כבוד
לו לפני אלקינם, ובשעה לכבוד כי של
גדול המלך אלהי בני המלך, ובעד כי
לא שלמו ידי חובתם בעבודה אשר מה
לו אין לפני עבודתו, רק הם אשר אשמים
הבה נאמר שלא הפכו ערך גדולתו
והערכתו לפני [illegible] שם, והשבוהו
לשם קדש, ולדבר זה יש להשתוות
בגלל להשתלמות חובת הבורא

//

אותם בכל התחומים שאותו האדם שלום
כך קרה גם אצל המשפחה, מה גם
אשר יבקש ימצא דבר שנפלטו כאן שלאחר
והבקשה לא משמעה באמונה, אך בגלל
לענייני הלמודים מתוך הצורך של לימוד
גם בדרך שרואים בקשת הדבר והמוני
הגני אומר לכם „דרשו ה' וחיו" של אמונה
שלדעתי וללמוד בענייני המוסר, וכו גם
הדרישה והחיזוק (והחיזוק) בעניני המוסר בלי כל
ספק להגיע לעולם המסירות הגדולה,
גם ישנה חשיבה להפלגה ולהשגה אותה
„בקשו פניו תמיד", כי הפריטים בעניני
אלה הם עוד הדרישה והבקשה, והבקשה
הם מתוך כל הפעם, כי לא יוכל להגיע
לתכלית הרצוי, וכו'. הדרישה והחקירה
והבקשה הן הכלמות ולא מלכות.
והעובד השני הוא של לדעת, כי הכל
האדם הוא, לדעת ממדרגה למדרגה
בעניינים הרוחניים, ולא תצייר בהם
המדרגה על עוד אחד. ובמאמר לפנים
סובב בכל ועם שם כל. ומאת אשר
המדרגות הגבוהה, אז במדרגת הגבוהה

היו במדרגת היסודה, ועלה ועלה מעלה
היו וכך עלה עלה, ופרחו". (בדורותינו)
בני אדם דומים לדשאי השדה הללו
מציצים והללו נובלים" ואמר כאן שהשורש
הנולד בתוך לגדולים יש בהם גם שתי
המדרגות הנולד מדרגת הקדש ומדרגת
הנמשכה להבא, כל זמן שיש בהם לחות
כשאור הדרוש לצמיחה יצמח מגבה
ושאותם הלחות [illegible] ונתקנו מחדש
עשוש מכל, וכן הם גם כמו האדם
המתחבר למדרגות בכוונות ופעולות.
(משלי טו. כד. "ארח חיים למעלה למשכיל
למען סור משאול מטה". שלא ביאורו
של הפסוק. כי הכוונה בזה להדגיש
שמאול". ושהדרך לעלות מעלה, כי
הדרגה לא לבד שנעלה מהמדרגה
על אותו מקום, כמו". גם מהירודה
שלא עולה, וכן הדרגה למעלה שמשעלה
מהמדרגה על אותו [illegible]" גם
מהירודה [illegible]] כי הדרגה
והמדרגה בנוגע לשלמות הכוונות

של האדם רק אהבה [illegible] שגורם להם ומצרו
ועלה מעלה ??? וכך שלב, ועוד לו מרמזים
עדין גם רגע ועוד, ובהמשך כן מוצא כזה
שנותן לבו לרצון בכל מה שיש בהמציאות

ההפלאה האמיתית של ה' לשוות שלעצור
להכיר החלקות ורמזי בכל מה של הדרך
האמונה גבוהה והמדרגה של עוד לא מגיעה
עד שהגיע שלו ה' לשוב אל קבוצו בקביעו
הבוראו תמיד, והכל שרת ורק כי האמן לו
צריך דרכו חובתו, אפילו להרבות באמרו.
באמונה בקדושת אלהות, לכל מה חובתו
להבורא בה'", ועי'. תכלית חכמה הוא
תשובה ומעשים טובים.
הדברים האלה. ורואו אני לזה פעם שלו
עוסק לקבלה על יש'. התורה כל יום כי המהי
שמגדרת הודו הוא לתקן הדבר מה עצמה
נו. ועבודת ה' הוא מגיעה בדרך הספר
גדולתו ויכלתו, וכל מוסר השפה כולו
מובהק גם השפה בעבודת ה' וה [illegible]
שהשפה ב הספר העולם הוא מוסדה
אמונית, ועי'. גם הפלספה בעבודתו
צריכה להיות מוגדרת, ועי'. [illegible]

בעבודתו הפנימית נהיה ומלהב ברצון
לקבל עליו עול מצות הבשפכות הנפש,
שאז שומע שלא קראו מקודם כן נזכר שאז
קראו גם בפתח שלפניה, שן משה אלא קראו
מצלם רגע פנימה. ולכן. דומה כאילו קראו
קרע מקדם, ולא יותר שלא קראו, רק דומה
כמו שלא קראו כי קריאה כאילו פנים ומה
נסבבה. — ולכן אנה מדוייק גם הפנימה
שהבינו אנה לדעת חבורות התורה כבד וגם
בחבורות התורה פועלת תה התחדשות,
שהתורה נראה באופן זה שלא שמעו
בהם ואלו מה לחדש, ולכן נראו כאילו מחדש
דיבור של גלות עול מה התמודדות הנה כך
מלבד הפנימיות התחדשות שמענינה על
ולכן כך נמשך על זה הכל קבלת עול מצות
בכל יום עד שנדמה לו קראו קרע מה. ודומה
כאילו שלא קראו קרע מעולם ומחמת זה
כי באלות של שתהלך ירגע נוסף כנס, כי
הן מתלות להבחור את הרגש.
דרוש. לעת שהברכה בהב"ל.
ויהי מאז ראה מרעל שלו הכנסיה
כי ההבנה והמבחר ומבאר והמה של
ספר אויב נאמר שאל הוא פועל בהמשך
המשכילות, ולכן אבירים את קדושת.

אחרי הקורות האלה הגולל הזה וכל
הלצנות והאמונות שבס"ד. אנוכי חושב גם
על הכתב משה אשר לאחר הזה, שנכתב
יד אחד עם לבו, רק לאחר הכתובת את כתו
ל... , והשם ... ואת אחד על משלו
המשנה, כי אני הנה נכנס אל שער ...
... בתוך ... אשר שהנה.
היה בטוח בו של"ו ובפרט בו ... .
אותי ... נשארו ... חכמה ...
אשר ... בתוך ...
רק בדד בשפתותם ... כוחו של
... בוכה לשוב ולסבול הפלא
בדד ... כי נגל עם ... ברכו עד"
מאיר כדי ברוח קדשו, ...
את לב עם ההדרכה והכהנה בו את
גבורה לכל, ... תחת סבל ...
... בתוך משה אל ...
... הי' דסכנין בשם ד' ... :
... ... שכתב ... .
... ... כאמור. ...
... ... כיום ... . כל ...

על אשר את בנו אותו [illegible], בזוהר כתוב
כשדים שמו להם שלשה ראשים, ובו כתוב
ואחר כך מנה בידי הכשדים, בזוהר כתוב
ויש [illegible] לה וגו'. ושם כתוב [illegible]
ראש, בזוהר כתוב [illegible] ובספר
משה נחשבו לגבולו חרש, בזוהר כתוב
[illegible] אותו לארץ. ובו כתוב [illegible]
ודמו, בזוהר כתוב [illegible] מספרי וגו'. ובו
כתוב [illegible] יספר על ראשים, בזוהר כתוב
[illegible] [illegible] כדו ובו כתוב אשר לא
ונתן להם מתנה, בזוהר כתוב כי זו אשה
עמדה בו ובו כתוב כי עשה [illegible] ה'. וגו':
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] כבתה
סוף פ"י. [illegible] [illegible] את [illegible]
[illegible] [illegible] ונראה [illegible] את [illegible]
בראש ההר בלבושים שחורים [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible], [illegible] [illegible] שפותה [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
כי [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible], [illegible] [illegible] כי [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

ואחרי ישבו שם [illegible] בזמנים שלש
בתיהם [illegible] לחיות כפלו
כספו [illegible] לדעת
כן, לחיות [illegible] מן המשפחה, [illegible]
[illegible] המ[illegible] [illegible] קמו
[illegible], [illegible] [illegible]
על-הפולין. ועוד יש כזה ממצא כזה:
[illegible] גולה הוה" [illegible] מה שנותו
של [illegible] שנכנסו [illegible]
עד שעזוו להשמה [illegible] שנות גלות
[illegible] הם הם שנותם של [illegible], כי
מלחמותיהם ונסיונותיהם רבו כמו רבו
[illegible], [illegible] [illegible]
לא כן על גלות [illegible] כי אם על כל
[illegible], כי כולן הן כשנות [illegible],
[illegible] גלות [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]. [illegible]
על המאמר [illegible]: "[illegible]" [illegible]".
שבכשו שם על הכפל [illegible], [illegible]
[illegible]. [illegible] הכל [illegible]
הכפלים כי [illegible] [illegible] הפרק

את רשימת לזווג ולסלק הי״ות ט ואתר לזוג
לשונם, ואמר להם הנביא את לשונם הנוספת
לבני על יותר פוף. לכן בדורנו משתה ״יפת
ומתב בזוונר זווד הפלגי יש חלוקת חלקים
ופרטים פרטים. ושבלי עוד משים
גם בהכנסיה בדיוניהם, ובהפרט
של ״יופי כי הגיעה את השעה״ יש לבוא
כי גם בהתחוור: יפנו בגלותה של
עלינו כבר ועתה נגד המתלהבות הרגיעה
המשוכרת בהכנסיה בכל את הגלות, כי
הפגיי במולדות הפולנים ועוד, כי בכל
את האומה הגולה, הממשלה מאוד עצבים
בתמצית לחסום על פרוש, אחד רגע לגמר
ונגרו שנים מספר של חיי שקט ושלוה
המחוללו יהודה סדרות תלמוד
מבחורים ורבים לתפוס וכן הגרו הגיעה
הגולה חלמה בשנים את עצמם שלוב
לבד ואור לתסכ. ולהבין המרפפים
הגולה נעזב את הלבב הלב כי הקולם
ב״ה״ב״ הנהו סוד מתכונות מרגיע
משנוה מזכרות הפולנים מנצרים מעט
ומדה בזווב (ז.ה.) ויהי כי הגיעה את
השמחה ושלמה וזוב שנה לם להבה

עולת מספר כולם כי אמר אחד מאלו
המאמינים ודרכו מגיש בלבבם, ככה
ויעשה אחד כל הימים (ר׳ טורא״ ס׳ תדי)

אם נחדר בחדרו הפנימה הצנועה נראה
כי שמו רבת הערך כי יחובב בהמלא
הפרכות שגם להצלמו אמונה גם כפי
שפתו בהשיעתה וצורתם המצוינים,
של להרוממה עוד על מעלה הצי קוממה
משגבה, כי יש להודות בה חזות הכל,
כי אחרי ההתבוננות נראה כי שמו
רשומה באופן ט״ש להחליש בה עניין
פלאי עד שגם להטבה גם להשגנה
פלאית, ועל מעלות השמו להזכיר לבו״.
את תולדותם, קורותם וכל את שעבר
עליהם והלשון חייהם, במה נחלתם,
כל אחד. וכל ימלאו בה (~~ענין פלאי עד~~
~~שגם להטבה גם להשגה פלאית, ועל~~
~~מעלות השמו להזכיר~~ לבו״. את
~~תולדותם~~) וכל ימלאו בה הלשון חיים
רבה, ענינים הנפלאים, והכנתם
השלמה, כי ההשגה תגיע כפי

שמות מתגלים בלבושם המקורי, הרי
מקומם ומשמעותם רק על אותם שמבינים אותם
שמותם, מטרה ז במקנהצמה של אפשר ונש
הלשונות מקורם ונושא של ותמצה

עשויים שונים, כי בכל מקורם
ודעתם של ותמצה משך שנים עד בה
גם עולם של בהב". השמות שומע
מצלצלים, כי הבהב". הצבא מקנו
ופרכשו השפה. בלשון והשמות המושג
שמכונו של משרר, וחולם כמשר לא כל
השורשים שנשמעים להרגיש בשעתם הלשון
ספרי מקורה ונושא והגרמן בתוצאותיה
לצורך לפני משמע כולה. וכולה המקרה
הצבא הפסוק להתאמן בתוך צמת
ושמע להשמע משן ואת הגמא והמצוק
השמש ספרי מקורות ורכות והבהב
כוונה ושמעתי ושדותו
אמירת צורת לה כי המולדת שלה
עבר נפלו בדם הצלה, כי כל צד ועד בדם
גלגלו מניות מבואו משמעו ושם מקנה
תחת דמות צכים, … הגיע להפצי
להתכרות לפרע ואותו אתו ותבכה

נשאו דבקו שתהגיה עד כי ישליך
אותה פולה. ואחרי גיו, ותרעשה בירםמשטו
אלא מפנה לרם יוחד / שם — במה
עם לבבד שפען - נמה מן הפוף; לעם
אלקי וברכתם. גולה מאמדם קרבה, כי רצה
ואמר ההם הממשל אלא כתיב ולא מנכבה
במקום דבקו, וזו מקבב גם הוא ולא
שעקי והפבמן על מפשען ואמר שמקוה,
דמה ושלו שלבשם ואמרו גיו, ויולם חלף
לו עם, עד נעקה ההם הממשל על אומה
וירדפו בחוק לבחמה, זו ותמנע
בואמרמו לירמוד פולר בלב ואמש
אלו ואתו ושורת מדרך ואמרו על
שיקל ואמד. והנה אני כוונם ישכנ
ולופות מקומם פולה הנה ותוך בתוך
חוו נדרי הימה, עד שאחרי כל מקומם
את מנוחה שלום, קוו ואת פנה, ומצות
ופציתם לורווה, שש לפעולה עד כי התבלעם.
שהנה תוך את מקומםבבק". ואחרי כי
בקיפה את הממלכה, ואחרי שיחרו אמצה
מעך תרשם של מנוחה שלום גל נשמר

ב 3 ל אלפי תסד שְׂפָתוֹ מגדל כנפה [illegible]
אתמולו ואתמול עִבְרִית שפלה [illegible] [illegible]
ה" ולבסוף בתנופה וקדושה וחשב [illegible] ג"ר
ביום השמחה לבכפה ויי בקב". כי שמחה
עגוון לגם ולא שמשון להסתדר אל הבלגמה
הוראה על שלטם להשמשה בבקר, ועד
שמירה פלוני של התשבונו המתנצלים ואשר את
ומה לעם הזה בשבו, אל הפתיחה ועד והלאה
אלמו ואשר כולם קרבנות כבשה ובמנדבה
להשיג ונשא ורבא כי ומכה אלה תלויים בתי
ורבו ואמנם בלבבם כי ומנו שבת וצדק
במנוחה הלוי עד אשר לשבחה המגמה פלל
ונשא עילוי, ועל המצוה להגדיל
להנהיג ואשר עולה, פנה תשובה לו המנהג
בכל שכר הקדמה שמכ"ת הסקדמה המלאה
את המגמה הזה ולכל פרק גלות שלמה
על הפרק. הכי שמשון בסעיף המשפט
מצב תלמודו של ומוב מעבנו לְהִכָּנֵס
ובירושלים את המקרה אלוהים קודם ומשנה
כמו שאמרו ומשל: לשמש לשער אל המגמה
הספרות של הקב"ה. ואמרו שמשם את הוא
שיקר הוא שלו [illegible] כי הקדוש הגדול ית'

הדרך שלה ואצה הולה שוש למענה
כן הגוי מאושר לראות בו את הדבק".
הפלגי המלצה, ואולי נגד הגוי ואגר שנק
כמעט של מגע הדבק". הפלגות משנה
הדבק. הפרטיות ע.ב.-ת הד' וש שבה
וב מר'. פ' נה'.) לו הם חיו שכה ותהלים לגי מה
„וגדע ה' ואו תאומים ונחלקו לעולם תהיה?
כשם שהן תאומים כך שונים תאומים, בית
עשוים כבת שבר לנו ובת מוה כבת
עשוים לתמיד: ותמוה נשאל לדעת מה
כוונת המאמר שהם תאומים ושונים תאומים?
אל אוגו ואם לשלוש רבוא שהם בלתי
תאומים? וכי מתר נפלא לדעת סוף דברו
הדורש, שמלה בגוי ונגוהו בשנת השלוש
בהפך המדור; כי אנו ואלו רק כמהו הוגה
המוסר למען, וכשאנו המודה לשנות השינוי
אנו אם כור הגוי בתכלית הבוז והפסד
אכן משלוק נגוה אל אמרו בת ק' כבת כ'
למעו, שמה לנו כלה הדורש למורא זה
ושמות ורבו עלינו שבהמתמה בתוקף
המנוחה כב. נקיה אל גד תמו כבת ג'.

שונה הפועל בדמיון דינו ועל לפי מקומם
תאוו לאופני בת כ״ שונה רוב כמו אדם עולה
בעלפעולו הפעולות בנפשותם, גם בפעולה
כפעם, וגם בהגיון לבבם, וגם שונות מזגיהם
עליהם א״י. פעם מצומצם, ופעם מנוגדים לזה
בזה השוה הבודקת כמש נחוסנו, כפי
שנכוח דבר לזה נמשך בה, עד שאפשר
ומתקרבים לבת צ. בלי כונה תאוו לזה, ובהיות
הנה לבם לדרוש לפניו מה שראו בעיני
סבתאו, כי בת קול כבת כ״. אמר ובת
כ״. לתלמידיו: ובישיבה דברו המאמר צדקת עמו
להצדיק ווזו הצדקות אורלים: והצדקה״.
מה שהשתמשנו מצוקים, כי אחד מהשלמות
המסובבות השלמות עין האנושי, האור שישלים
עמו, דמעו שנעלם כל יומם בעלבונם
הצדקה ואמת״, עד שלא נאבד ממנו השלמה
כנגד אחד ואשר לא שכחנו לעבודה בגלוי
לפניה כי נגלו מה שלבת בעולם הבעש
התפצתיות, ומכריע ואיו אדמתו ואת כולם
קודש קדשים לה״. ונבר הערכין
קדמוניו עליו [illegible]״. בכמה עניני השלום״.

וכשום, כי רק החכמה הזאת נקבעה על
ספר הזכרון לאדם הי, אשר רשמנו בה
טובות כל תלמוד התורה, וכל קדושות
הלכה, ואף המקום אשר סבל גזרות קלבוד
ומצודת האמת, הם אשר נגרשו ובמקום
בתפלתה". ולפניה זו אמר שהזכ' (משלי, ט', י"א)
"כי בי ירבו ימיך ויוסיפו לך שנות חיים"
בצמות יחד עם התורה ולמודה ותכרו
ברוח הקדושה של הברכות המעלה, והשלום
אשר על" הלמת כשם "שנות חיים" נקבע להם
שהם נשם עולם לשנים כאשר שהיו נשאר
קדושתן של ברוך. עם". שאמרה בדורות כב"י.
"ותובתם על בין ביותם" כאשר שמה
בין בשער בית הה" המלאך אל כל המקום
אשר על שלמות ומלאכת הכבוד;
כידוע עם אשר הוא היא אמון זה המלכה
עבדה עבדה; לכן שהבנו המו כמות
עולם ואמת. שהיה אותה משור
הם כאשר שלמו כיד הודים לחכם
ולשמרם כיד הה" הטובה עליו, לשנם
ולאור ועל פי, אשר הגשמה
אשר אחד על סוכתו בהלל בנו". שלמה
שמה השלום, כי הם והודים השוכם המשכים

הבין כי עברית חייתו ומתפתחת בתנופה
עד שהגיע נטייה לדברי הבי״ו. בדברי הוא
אין ענין עם דעו שמאל פרגמטיזם, ושם
דעתה לא שתוכה בבגד ורע, לפיה
קורע ~~לשה~~ לאשווית כל תנאי השלום והסדר
שמהם ומהותם הבגד לאומנו נגיכר, כי
לפי השקפ דהבהגה״. הוא במלואו לומר
(מפלגות ימין. ע״י) את הנוש הספק חמוץ,
ויחסב שהוא לכוונת טובה. כלומר אני שואל
דברי כך אושר שהוא החף בחוים, וגם הוא
ויחסב שאיש לכוון טוב בתוכה, ולא לצמו
אוחז עד הפצצאות בדברי שאין להביא,
וכעת אפרש גם דברי משה צ״ע״ש אשר
המלחמה בשמעי (ב.ט) ..כי כל אשר קנו
בעבר רחק כלונו שאני כאו הגה״ אשר
לפי השמשו ורוח תחזה לשוב תהלה בכבוד
נה. כי שהסק כאשר עברתו אלינו תחוד כל
מה מצוי הבקר הבדוי, כי טוב ה״ לכל
ובאהבתו ובחמלתו לאורך ימי עולם, וגם
אמת הספק ורוח כוונה לא הספה חד תכלית
אחד לא־של ודעו? ואתם דברה
הגדולים הם תכלית הרצון אשר ורוח

ועוד תמוה מאד בהפלוגתא והלא נזכ'. 3
״אדם להבל דמה, ימיו כצל עובר״ ושם
לכאורה גם זה קשה, כי שסתם הלוה
האדם אחרי הבריאה, לשלול מהו-מהו
שאינו כל עיקר ומאומה, ובפי"ש כמו ח
שבומות הנבדלים והשפעתם שבעה דלה
הרמז מה כצל עובר ומה לו שאמר
תמונת בריה? ואיפה הבריאה דבבת שאמר
כי עינן משתבשות רק על מה מה שאינו!
עד. נראה לומר כי באמור התורה רד'. שמש
ומאור, ואלה ,,דמה" ביותר אצל מקום,
כמו ,,דמו לה". והמאמר ל"... לו..."
ומש"ה אדם להבל דמה. כלומר ומה האדם
שהוא אך להבל שאין ממש במציאות
קיום, ומה כצל עובר זה האדם והכל
מה כצל שעובר על הארץ, ומבלי הכל והנה
שאמר לשון בריאה שהיא מתחלה להבל
כתי. בדבר קיום גם מה ימיו כצל
עובר. ימיו דבר זה מורכב מאה כח
אותו שאמר כל ימי הבל" כלומר
והב' ימי שאין בהם שהוא
שבת ,,בדבריך" כלומר מה ימיו

השמחה היא בדרך שהורונו רבותינו
והמשך אלינו, ובעיקר הדבר בזמן שאנו
עורכים עבודת ה׳. ואמר פלאים שמחתי
כמו החיה, כלומר אם אני שואל שמחתי
כמו הקנה עצי והבל, ולא נשאר השמחה אלא
אלהים אשר מלך אמונו:
אמנם כי השמחה נמשך ונמשך מאמר לה,
כל האדם הזה אשר בתוכו האמונה,
והחברה להשתעשע בלבו גורתו בתורה
ובמשפטה ושמה וקיום האור אשר נבלה
בזה יותר ויותר ממלאות לנו חיים, ואמנם
אמונו הקדושה והפשרה להשתעשע בכל
מאמר, לאבות הפלאות, לדברים נפלאים
להשתעשע אבר השכל, להבינם אל
שם החלק הנשמה, אם כולם סוד חי
בתכלית הדברים הנסתרים של הבורא.
ואמנם נמצא כי אמונה השלמה האדם
להשתעשע כל מה שאין קדש לה. ואולי
דבר בלא אמונה? אמנם אלהינו
להאיר בדרכה את הדרכה, בוודאי שאנו
אם נצייר זה שלצוו אמת הוגן אל הבורא
בצורתו הגדול, וכו׳. הדיוק הולך ונמשך

ונתבונן בין הכתוב ונשיר קדשו שלמות
ה' מרכבה לשכינה". ונחזור להנאמר על מרכבת
ה', ונראה אם נבין את שהתורה אמר
השנים הזאת (תיבות ב׳. ז׳. וכו׳) וכל מרשיר
ונפש לאשר שמע נפרש קדמונינו ז"ל.
כי האדם השלם נותן כל מחשבתו, ומעשיו
ודיבורו וכל תנועותיו, אל שלמות גופו כדי
שיוכל לעמוד על עבודתו עבודת הקודש
ואפי' בזה כוונת שלמות הבורא ית'. ומשלי ג' ו'.
בכל דרכיך דעהו. הכלל שבכל
עניניך ותנועותיך תשים יראת ה' לנגד
פניך, ואז תמצא מקור כל
השלימות, והדבקות באור אין סוף המתו
כוון לאשר שמע ולא אחר לשם הקרבה".
ובזה אמרו: אשר גדול אושר הזה של
באורך בכבוד עשרו וגדולתו מדובש
כמו, שהוא לא רק נפש, ונגלה הוא
עבודתו מכוון לעשות בדרך לאהבה
ולדבקה פנימית כל כחות הנפש
והשפעות, לכן שלם עוז את כל נפשות
המשלב בכחותה, והשתוקקות שלו ונכונים
והמשכות הגוף בעולם ושם התקוות

אשר נתלקחו בתי יהודים בקומתם למעבור
ונשרפו ונהדיו, כי נתפשט האש בשלהבתו
כל כפכו ולשרוף שם בכל המקום אשר בשם
שמה, ואין איש לצאת ולבא גם בחוצות
ספורי התדרגה ולפרוות גם בכל אשר עם
בקולות המחתרות, ונתפשט הפין בחלונות
ויראו, ויבואו לשמוע בכנת על הדרך פתח
וכאן יצבאו כי הגוי עטור בשקלה פתוחה
ואור עוד אור בארבע ועלו בידו, כאחד
הכפכש ואמכלו. בני לך לשלום, אך
דע כי הווך ואשם שאר שמך ולקומך
ואתה עתבר עמוצונתך בן אי אם
הפולש, ואולם נפשל פסוך ואמללוף
אשר צור תשבק ואבת בור לשפות צד
שהשמרו אין לה פני" ט פלוני השר ולהקיר
ונם יעלה לראש מחנות לספו, אמף
ועכך ויצורץ ואור נאוף מראש,
והשאל כי הקבה" שלח קני את הרשם
הקדושה השלשה אמת כמו כבודו, אל
אלף רחב ודום ונתפשט בכלי המחנה
כמו הגוף המכור עד שלב הפוך
וכוונה כי אמרו אין לעבדם את הבהמה.

ולא נשאר שעקבה ושבת הנשמה
הנדשה, והוו נקרות על שם וקופה,
מעמדה שונים, כשאינם" (בס׳ הנקצ״ו). ואנו
על השונים שמה זה הנשמה ואל הגוף
לבין עם זה הגוף, והצבור הנ״ו,
ולא מרשך והנה לשה שונים, בהאמפ
שלב מרשם ושם לפי כי שם שונים
* ד המנו הנשמה מנדר, ולשם המאות
הלו ואווחסו כל מרשם/. *
המנצאו מדברנו כי שלשמה נולדה על כל
שלשמה נולדו את שלשמה בה התנווון
לספלים עבודתו ומפנק, וכאשר ודאו
כי שווה כל הדברים האלו לפה אולת
מעלמם, נושך עזה שמושה מלשונו
השפלות ועבודת הנשמה, כאשר עקובי
ארץ ונולה ל שונים שונים את הכלה
עבודתם מיוחד (נולד). ~~בס׳ שבת ל״א ע״ב~~
לבד 4. אמר רבה בר רב הונא כל אדם שיש
בו תורה ואין בו יראת שמים דומה לגזבר
שמסרו לו מפתחות הפנימיות, ומפתחות
החיצוניות לא מסרו לו, בהי יעול.
מכריז ר״ ינאי חבל על דלית דרתא

ותרעהו. לדרתנו עבוד. ואמר רב
ולמה לא ברא הקב"ה את עולמו אלא
כדי שיראו מלפניו, שנאמר (קהלת ג')
והאלהים עשה שיראו מלפניו. יט
שמואל א'. י"ז ויאמר איש ישראל, הראיתם
האיש העלה הזה כי לחרף את ישראל
עלה, והיה האיש אשר יכנו יעשרנו
המלך עשר גדול ואת בתו יתן
לו ואת בית אביו יעשה חפשי בישראל:
ויאמר דוד אל האנשים העמדים עמו
לאמר מה יעשה לאיש אשר יכה
את הפלשתי הלז והסיר חרפה מעל
ישראל; כי מי הפלשתי הערל הזה
כי חרף מערכות אלהים חיים:
ויאמר לו העם כדבר הזה לאמר;
כה יעשה לאיש אשר יכנו
תהלים ע"ד: זכר זאת אויב חרף ה'. ועם
נבל נאצו שמך
אל תהיו כעבדים המשמשין את הרב על מנת לקבל פרס
(משנה אבות פ"ה) האומר שלי שלי ושלך שלך
זו מדה בינונית ויש"א זו מדת סדום

ועפ"ז. הדברים הנוגעים נ"ל: לפרש מאמר
המשורר בשירו האלוהי (תהלים קכח' ז.ב.)
אשרי כל ירא ה' ההולך בדרכיו, יגיע
כפיך כי תאכל אשריך וטוב לך, אבל
באופן בדבקות נאמר לפי כוונתנו
כי ירא ה' הוא על כל אשר התדבקה באמת
שעמד עליה הודם, כיון שהוא בהגה כל
אדם בעולם צדק, ותשוקת הכלות של נשמתו,
כשמתבונן אליהם נראה כי יראת ה' לבד
עניינם בשורה שהם מלאים ומאושרים, לאמן
בעבודה הזה בזמן תורה ובזמן תפלה,
או בשאר עסקים וגשמיים להתרשם המצוה,
ומה השורה שהם עושים מאחר או עושים
בגשמיותם, עניני נפש החה לצבור כחו
כסף, ובזה חושבו ורצו באורה דשן,
לאור שבזה ורוח המה אלו כסא, ואך
בשאר עסקי הגשמי הפשוטים, כי אלו הם
מוכרחים ומעלים לה' אבל שבכח לא עוזבה
תלמוד עבודתם אשר עבדו את ה'. בידיים
אמיתיים. אבל כיוון השלם אשר הרגיש כל
התאוות לשמים וכל מעשיו, רגלו ואשפו
ומחשבותיו, כמו אל וחי ורצונו, הנה

עלפז השנוי המגיע לו. מהתאוות האמונות
מגיד לו מהם ואשר רב לאהב״! ולשפ״.
״ואשרי כל ירא ה״ ההולך בדרכיו״. זהעין
בדרכי התורה״. וביותר המשובח זה כגון
הענוים שהם דרכי בני אדם, וזכה. ואכל
לתמה בירשותם ירא ה״. ויאמר ״אגיד כפיך
כי תאכל״ פלאמר ״ויתמלו כאשה שהוא מגיע
מוגמר כפי הגוי ויראת ה״. באשר יגיעו:
והתאוה הנוי לשפ׳. זהו ואשריך וטוב לך
בתורה״. וביו פגו שאוכלנו, והנה
ויבלו השלב זבני כל״. לבריכות״,
ואמר כ׳. חוזו בפ זוי אשה זכות גדל
הכתבה מגיד כפי ואכר מכרו שלום, בשו
בירא שלום כתב ״ואשרי איש ירא את ה״״
ועלו גבי, נכתב מגיד כפי כתב, ונגיד כפיך
כי תאכל ואשריך שלוק לך, ואשריך ברוזה״ שלו
כי בעולם השלם ואשר וכל לחבור התורה נצחות
והשלו מגידו עמו כשר בהבנו לחם חקו
זהשנו את כל כונו רק לשם הגוי
מזולה ואכר ואתב מכרו שלום, זהמנו שמראה
ה״. על התנו כף מתוק רבק עוזים שהוא
ובנה מורה קדוו זודן שהוא ויראת ה״ מעולה

ביאור

בהלכו בדרכו, דהיינו הזמניים, [illegible]
וגלגל נמשך בכפת טוב, כלומר [illegible]. [illegible]
ושוב אך ברוחני. ובגופני.
ק כנ"ל.
עוד דרך יותר הפלאות כנ"ל. להשלים
האדם שאינו אנוש כולם בפועל, [illegible]
[illegible] קין כל העוסק בפרשת עולה כאילו
הקריב עולה כו'. כלומר, עד לימוד התורה
[illegible] ומחשבתו בה כנ"ל. עד שמחשבות
כאילו נעשה בפועל ממש. ואף שאינם כל
המורכב על הלימוד והמחשבה בכל חלקי
המצות והמרכבות: ולמה שדרך לנו זמן
כי רשע אשר עבר אשר המחשב העולם
כל מחשבתם לעבודת שמים, וכל מה שעושה
[illegible] לשם נחת לתועלת [illegible] הנשמה
הכל [illegible] עשה בשם ,, תורה דרך [illegible]
[illegible] תמים. ולכן הדבר כי לו [illegible]
שם [illegible] אשר הם ה' [illegible]. [illegible]
כי יש של לאדם דבר [illegible] [illegible] המחשבה,
והוא רוצה לעשות מה אשר [illegible]
הדבר [illegible], והנה [illegible] לפני אשר
מאד [illegible] בספק המחשבה [illegible] [illegible]
על [illegible] המחשבה [illegible]. [illegible]. [illegible]

ובזה יבואר היטב משה בשליחותו לפרעה
התחלתה לתשלום הגאולה, הנה נראה שזה
היה דרכו אשר הלך, כי השאלה ששאל משה
לה׳. קודם מכל, דבאמת הוראת המאמר שאמר
עיר שהוא עומד בה עד התחלת אשר שלח
אותם אם בתחלה לכך משה אשר את כל
המאמר הי׳ לפרעה בראשו לכן ה׳ אומר לך הלא
הלך משה מצרים עד התחלת אשר יצא
שם עמכם, הנה מאת ה׳ דרכו, כאשר שם
הדרך הדרך שהלך הוא כן בדרך לפני
דעתם כבר הלא הוא הכל בכל
דרכם אשר לשם ה׳ צבאות, כי
לא נאמר כי תכלית דרכו כי כלו לה׳
אין כן הלך ... ה׳ כן לכן אצל
לצורך ..., והמצוה ...
עוד לו והוא הדבר, ומצד [illegible]
בדבר ... לכן לו שאר לה׳ [illegible]
לכן, דרכו אשר מאת, כי תכלית לה׳
... : ודברים אלו נאמרו
אני קדוש ... דהיינו. ותכלית ...
... בדרך ...
... בכל לבבו [illegible]

והפירוש עד״י שלמה ״ומשולה בדרך
סמוך״. כלומר הנשמות בעולם לפני דרך
סמוך אשר נשמותיהם ״ ומהו תפוח
ויבולו״ כלומר עץ את הפירות המורכשו בוהבד.
ולכן נאמר אשרנו כמה טלמה ומשאו
המושפלת [illegible] השפל פ״. ואם הבית
ומשל למרדנים ומגור ביושר יעקב בתפלו
של לתחום נפשו, אבל והמוחם דרכו
להמות דרך סמוך, ועבל אשר יתהלך בדם
לבבו בקרב ביתו, כלומר בהרמון
גם בגלגול גלגולים, גם של תמונתו
ופעמת ה׳. כי קץ ותמותה דרכו להמות
דרך סמוך, ובחלה השפל לבאר מטרם.
השפל הזה כפי זה שקדכנו ופו:
ולמה נראה כי כל דברנו עלה (בדרשים
בשמה השפעה הרשעים של מצוה זהו
והחלטם קט״י.א.) משכו תמיד דרך כל.
עד את מעוף משחר ולה מצבעו עד זה 3
אבל נורע לכם דיקדם משלת נאמר:
כי המנשים לאמות שפטו אשה והולך
ג׳ אדמות שורבו ה׳״, לא נעלה על לבו,
המחד שיש למעלה מאז, הוא אשר

כמו שמצינו גם הגוונים של עליה תהלה
רבי כותב; כנגד זה אמר ,,אשרי תמימי
דרך" כלומר ההולכים בדרך תמים
לתכליתם אחד מאוחד בלי שום הפסק
תכלית אחר, ובאור הדבר אי הם התמימי
דרך ,,=ההולכים בתורת ה'"= כלומר שגם
המשתמשים בדרך רשות הם לשמה
תורת ה'". והמדרגה הב'. לשמה ובכוונה
ודבק: שלמה מאד.. עד אשר נאמר עליה
,,אשרי נוצרי עדותיו בכל לב ידרשוהו"
הפעל ,,נצר" נרדף עם ,,שמר" אבל ההבדל
ביניהם, כי השומר שב משמר את השלמה
בלי הפסק, אבל הנוצר הוא המשים עין
להסתכל את הדברי, כענין ,,נוצר
תאנה יאכל פריה, דהיינו שמשגיח
בכל פעם לראות הזמן הראוי ללקוט
הפירות. ולפי"ז אשרי גם האיש נוצר עדותיו
כלומר בכל עת אשר לו מחשבה [illegible]
ובפרט אל עדותיו לדרשם בכל לב
עכ"ל. והמדרגה השלישית [illegible]
שאומר ,,אכן" [illegible]
הפרט והכלל, [illegible]

מצוה פשוטה״. ורבותינו קדושים הם״.)
שהם בלא עבר עבירה כולה עשה
מצוה שנאמר ״ואין לו פחד עולה בדרכיו
הלכו״ וגומר ועשר המשורר הנעים ז״ל.

אשה מספר ז״ל. מדברות והשלום, בהר
קדשו המרומה ממנה, לומר ״ונוה צדק
הקודש לשמר יומו״: כלומר משמר תמיד
על עשיר המרכבה בהלכה השלמה
דהיינו כל הפתרון שלמה בכולן והדין
״מהלכו״ כלומר ״ושמרה מקום״ ובכן דרכו
לשמר מנוף״ כלומר ״והיה מן השלום
את דרכה הירושלמה שעשה כל דרכו, שהם
לדרכו הגוף, כמו שאמרו שבאמצעות לשם
דרך סתם הוא כשלם כלו. ״לשמר מנוף״
באמת של אלדי כלה ושמו לשלמה
המחלה הזה. והוסיף המשורר להפליא
הפשוטה הרגיל זה המאמין והשלמה
לומר ״ואין לו מורש בהרגלו על כל
אשר לנו, כלומר אף שהרחוק תמורו עלבת
בקיום כל המצוה כי כבדם הם ואין מאשר
לקיימם כולם, עכ״ז לא מורש בהרגלו.
על רוב עונם, לפי שאהבת התורה

בעבודתו ית', ואין לו חוב לעשות כלום.

כמש"ל דהרשע בעצה הטוב מן העצה
ובעבודה כזו הפורכה נותנת שלימות גם
בחביבה, ואחר מהמענה השניה בלו
לפעלם עניב המצות שנית' לעשותם. וצדק
במשל לבב בלבדו משפטי צדק". כלומר
שאין אדם שמשפח לה" שעל ידי דבר נאה
שלמו עשו עד כבוד המצות, זה הלמוד משפטי צדק
כי הרשע הלמוד כנולד קוים ואתם כלל לשנוק
בבקשה שהתחל "את מענק משאור" כלומר
ואו יעצור כפי הנחה הלכ' באו ואשכם
בתאותו. הל תשובתי עד גזור" כלומר
שיתנה כחו ויוטו לעשה עד עונה וכד שובה
כי לשולכה מועלה כצו זכות ומש עד
שעה ומרעה מאת חוו כמו שבאור להלן:
כי שנכתו ואמר בהמשך הדבש כי
יש עולו כב בנשמה האדם המשובר
כשמשבה כל נשמות לשפה קוים תורתו
גם כי אנו מחשן דרכו, כי הוא נשמה.
הרשע דבק שהוא מצב דבק ושר מצבה
אותה שמשבר ולא רק ולא חפץ לשוב
ית' ולא נפתה סוכה ואמר המערכה שנו

ועל אדם שפונה לתאוות העולם הזה״.
״כי שבע״ אומר לנו ונאמר האדם אינו אוכל
בבשר חזיר, אוכל ונפשו לוקה שנאמר גלל
עליו: וגם זה אין הפסק נדבר וכו׳.
רק חשוב לדעת אצל הדם כי הדם הוא הנפש:
ומה זה צורת הנשמה כנ״ל. חוץ מזה
המוכנים ובקורות הגדולים?, ואמנם
לפני שנקח לאדם בהכשר עצמו מדבר
שהוא טוב לאוכל או הם לאדם, להמת
כמה לשמש מוכרזו אף אם עם כו
כלעבודה זה ומעשו לאוכל ולשתות אותו
מאד כשעבודה נטיות עבור הגוף זו.
כבר השלש בתמה לקראת, ואם דבר
שבעד הטבע נפשו של אדם עצמו בו, וגם
בלעדו מוצהרה לנו ודואג שלמו, אך
קשה מאד לכוון כוונה המרובה ממנו כך
לשלמות כמו אליו. וזה הנקלה בארץ.
רק חשוב לבלתי אוכל הדם: כלומר בשעת
אכילת הדם צריך להבין מאוד באופן
כראוי ולהבין הלחם נגד [illegible]
לצד כי הדם הוא הנפש: כלומר
נשמת נפשו. של אדם עצמו בו. ונשמתו

כעומק יפות זה הגמל ופחמוס למגמ
אמנו, ורבה וומק מגוש גלופתו וה" פ
חפץ גופך אוו בגוות וותוכל סמפסל,
ולפק אותה לפוק חגע ווומק כח לעשות
גם עבודה זו לשוו נה.
וזו מה שיגלשנו להמרכן, כי מתנוו הראשה
שגם שאופות היוצאכות לוו והפונה משנה סופס
וורכת כן לעשות כצון ווכתו שגשווגו,
וכבר תושב בחסיד בכל חובהל". גם זה
להשוכה, וום ותן מלחוו לגל חוו שלום
לענו יפות תחלמו תלמ וכפות להבו,
לפי שגם קנה ווך דרכו תמוג עם ה". כי
מקצות הדרך יאמצו בוו הלק, להשיגש
קמצא לבבו". והתשובה לרצוו מאוה
ומרגוע, ומתנו הנמם שמפות כם דרכו
מגוד ש להגבה", ושו לכון קנה בשובה
דבודה". מהלוג נה". כד". = ונהונתוג עוו
ומשומר עינו = דגל". לכוונה של וה"ד.
הכנוו שבולע. רוני שהנו מותכה ולהבחמן
כי או שמגיעם גדכותם וה". ולצותו בגחננ
טבדו הווגשו, כי וחוש על דל להשיגש
הדות כמו ולהרגיע הכות לבבו ומשו

וחלש בכוונתו נגמר למכה, וזו שורה
שבה לעצמו מנוחה לזמן כמו מרקודו ומה
הפרשה, ומהלך חשבון עם אלבג מחשבה
ולמחשבה ומשכרו לשם ד'. הנה
אם ויבור בשווא נפשו על ימת מולדה,
ונדבה בדרכו כולו תאוו לנפשו, באשר
לזו נתן לה תפצה וכלתה, ונפשו נדמה
למאיש שאלך ימופל מתפש ולמעג מפואתו,
וכמו שמורכב. ותתוית וזו) וכבר אלמ מחשבה
נחשו על הנפשכה. זה שלברר לאמת מן הטון ולצד
ב לשבח תמשך עוזה דהסתו מסגלת
הבמואה לשמור הזיעהכות בין מהוות פלטנו
שם.. ומשת מור מרעי = כלומר מזו נשמר
מתפלבה בו לומר, שהסויות בין נגד עלאי
בשכו = והמשך מצה ואמר המושכב הד' לקבל
מלשבה הי' לו כבצון כבור ודו לגבד ריניו ב
כלומר שגולגו הגוף כל שלם שבר פרלגת
המלוכות בעצמותן, מוסף עד. כבור ודו
לנגד עינין כלומר על ספרת וברכות
הפרשה עד ספרו המחשבה שבאו דבר
שבכיוו בין עיניו, ולמו הולכו:
עתה נראה מקור דבר, אם כשוגיר הדבר

להיותם נושר חן לו בהם תמיד, ומוכרח

הכוונה, ולכן גם כן בשם תמיד ובעת

כיון בעת הכתוב ומצוה דרך כשר

ושמח עם [illegible], חולשת לבו, ומורשו

רשעותו ונפשו כחותו, ועי' אין דרכו

תמיד עם ה'?! ואמנם באמת אין באין

לכוונה, כי כוח צדיקים נדמים [illegible]

המבלבלו לבנו במות לרשע, במסרו

ה'! והשגחתו עוד מוטב בשבה, כי אז

נתן לעולם [illegible] לצדיק, וכמו שאמרו לכם

המשכר בכוח נפשו ומבלבלו. עו

צדיק כמוף ונכח, כמורה בלבנו שלמה

כו. עד שלם וכונתו [illegible] ויותר

נכונה וצ.ח.) והמה [illegible] [illegible] [illegible] תמיד [illegible]

ויבך ויעלה שרשו [illegible] [illegible] כי [illegible]

והיה ילדו [illegible] [illegible] בלבנו [illegible]

! [illegible] ולא יבוש [illegible] הכו =

והדגיש [illegible] כי [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

עד עת הכודתו [illegible]. [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

מובלו שוש הרגש מהכנסותיו, ואף כי אלמן
גוזרת בצדקות שהוא מכניס. הפעמת
את הגוף נדיב לפרוטה, ועד שהגומה
והאומה כאורט בחג ואחד נקלט בחיי.

עם המלך הפסוק כמה אמו לאו כך לא
עוצמת בכל מקום ובזכותו, בלי בושת
שום ויחד מהכנסותיו, עד שלא הוה
משמחה עם שהכנסו מהווכרנו שוש
תלושת בח, להיה דרכו עד זה תאמר
ה". בלי צירוף פעולה מוחלטת את כוונת
רצונו, ואין תודה עד בשכרו ואמר
ממלאת (ה.ל.ן) = הפוך המזוכני חל ואז
תשע דרכי = כלומר עד שמזוכני חיל
בלי תחלשה ללוות, ועד. הלוו רשעה
שדרכו תמשוך, ושפוטה לו בקש
אומרו וגו' (שם. דף ט') = קול תשליכנו לפני
עונה כבלות פחו אל תרפני =
בחסדו שכרו פדיון דבקים בה".
עד זקנה ועד שיבה. וכחות גופו
לאו ומלשו בו'. ומה על דברי המשנה
שאמר (שם ל. ע"ט) ודבר ה". ומה תאמין ונחלם
לעולם תהיה לאו ובושו בעת כבה ובואו

פרקן נשברו = אשר לפשרה את הגונית
לבכפה עצרו השנו להמה עד הגמון
ופרקכה הכושונה, שלבכנו וטתן
שרשנו יורע ה׳. הכומה ווזבר ה׳. כשׁ=פי
ונדרתו לשון אשר שונה את כתב ובכושה
" ואת מאושי מחלתם זעלם מתהה, כלמה
נחלם צדעים לאו ואפשר בשער שמן
מהשמאמאיים, ר״ד. שגיאותיו רלהמאמאות
שהמלו בשעורו לשם הצגנה אשר מאמרו
ומרבים עליהם את בהם תהלך ומאוה,
ותצא משארה עבודתם לא יופיע, לכו
הלצרם אותו = לא רבושו פצא כתב,
ובאת כרכים שברו: כלמה באש
הצגושר, שבהם להלשו פתות באה.
והאלו כרב ללחמה של מנוחה,
הם שברו. כי ד׳. נומה לעצם כם
ותצאה לזין ווונים.

ג׳

עד כאשר (ד) בכר ושלך כלפה אמרו זה.
בוצכיל הנצל פתח שמשנו, ופלא כי בו
הומי המעשה אשר סביב שאו לכושי גבה
למלא כבוד בדעתו, את הוו עד אמנו
את היו עולה, לכל הוויו הולה ואשלמה

הגוף אשר על ידו נתאוו האדם לתשובה
הנפש כי גבוה גבוה. ושנה אמר והסוף
המחשבות את לב האדם לסור מדרכי
ה'. ככתוב בדברי חז"ל (נדרים ט:ב)

מעשה אמר. שמעון הצדיק אומר לא אכלתי
אשם נזיר טמא. פעם אחת בא אחד
מן הדרום, וראיתיו שהוא יפה עינים
רועה לו רועה הבהמות לאביו בעירו והלך
למלאות מים מן המעין ונסתכל בבבואה
שלו ופחז עליו יצרו ובקש לטורדו מן
העולם, ואמרתי לו רשע למה אתה
מתגאה בעולם שאינו שלך כו'. ומזה
נראה שלמד מן הסיפור הזה דברי
אמר, דהיינו שרועה כמוהו לאביו
בעירו ושהלך למלאות מים כו'. ואם
בסיפור הזה נתלה על המעין, ולפי
זה נראה לומר שהלך אל המעין ונסתכל
בבבואה שלו, דהיינו אינו לומר כו' כו'
המחשבה בזה גופא מלאו לגלות [illegible]
בלשונו במאמרו לגבי יצרו דהיינו
שהוא רועה לאביו שרואים את כל
בעירו צאן מדיינו, ובזה לא נאמר

להלוך לשווקים את הצאן, ובהמתו
ובעבור המראה הזה גדל הדבר כשמן
הכבש ולכבשה, עד שאמר הפועל
(שעיר כבש) והלכו אותם כבש ואמר
לכוונתה של הבה״ב וכל זה לו היה לו
להתגלות נגד הפתח וכפו אותו לשמור
פתאום, ואמר שמסתכל בזווית שלו,
שהוא רק שמר הגוף בלי כח מחוות הנפש
ושבק קנין וזוגתו וגם, לפי שהוא מה
אפשר בלבד המחזה רק לדברים
הגשמיים - ומשמע מזה כי לפי מעשה
אדם בתקל וכ שלהם ללכת עליהם,
ואם נמצא ממון בחיי האדם ואשר לאמו
הכבוד בפיו והגוף בלי לו אמש, ואף
הגוביק וגו נצרכת, כי אין לו שום
דרגש ומפי מנאלו ולא יכול ביקרו
את השם גאה ונאון:
[illegible] שאי ה״. נראה בדבר המגביל
המחבר בשבח אחי הצדקות פי היותו
נאמנה בכל עניניה, שלמה ומבוא
שלמה המגבל״. ובזה הי״. ואו תמימותו״
עד שבאורו והוסיפו רבל״ [illegible]

הרופא והשבר מתגבר בכל עוז
ומצוקות, ואם שמחתנו בזמן הסבל
אהבת גבר רב והגלה רוח לשם ד'
צבאות, וכן היתה השכינה שאנו
מפרש בשבחה גם בהמשך
הם קודש בכל שלמות גבוהה
וכמו שאמרו בזמן שעבר להם בעבודה
הבחירה בר"ל. שבעת ימי השבה נפש
ונחלק בה. ואמרו בלמדה הגאולה
זה עבודה לאמונה, אם לא היתה
כובשת גם השבר תחת אמונה ובאותה
עת זו. ואמרו זה כלו שבנוה
לא אחר אמונה שלמות התנועות
כאשר הכרנו שבזה כל הנגלה אף
התגברות מצוה דרך במה. אבל
ובשביל בימי כ"ה כמו שכתבנו
ועבודה תמיד ערבה לדור ולכל
עם נבונים והשכל-ים-ימין סלה.
ב"ה [illegible] [illegible] [illegible]
ואמונה בכל ערב מב". [illegible]
בכל [illegible], [illegible] [illegible]

וחופש ילדן קבוע ושתוק, ובלי כוון
פעולה מיוחדת, ואופן דומה של הכרה.
יוצא הגזירה. ולהבין ימי שמחה בזמן כזה
והבנינה במשמעריכם לימינו משפה המוכה

אם נזכרה עליהם הוא זה הוא בחודש
אלול שלו סוכ"ה. ברכה בה. ואלה ואלה
הלבבות שיוצאו בחודש קיבלו חיים שנעלם
אבל הפשרים ויצאו בחודש נפשו והיו אמר
אלו כאלו בחשון חשוב כמו והם שמחה מה
חודשים ולכן זוכר וישב וכו', שזה את ואני
מחכה אחרי ערבים, ואכל שמחה, ואני
אברך שלו, ואבל הלבבים מברכין
כל דבר ודבר שמשלים שמחה ושכינה
ושמחה עלי. ולהבין הדברים שלהבים
כמו גם עם" הבקר אשר נברך לו לדבר
כיום כמו החיים, וכל מה שהוא אלה
ולהגיע בדברים כאלו מנהגים וכל
לומר פרטים בודד וכל שהוא חיים,
ושלם מה שהלשון בדברים של זה בכך
ובדברי הכלים ואינו כזה כיוצא מה הם
ושמחו לגבי עמו, כי כל יום ושלום
שבכו עליו כלו ואמר נשבו: הכרוז
משנה כמה וכל לברכו על הזוגם

פרולה עצב מְשֻׁלָּב, כיוון עֹלֶה
להתפתכנשות י הכרעון פיוום ולגנוו הנפה
לא ונו לנו, לפעמים כינסף שלוש ערב
על לבו ישב התוגה הגדולה ומנוה מוכה
לצאת רק שבאו בחלום סבב אותנו, הבאו
ושבאו אלי" בתוך. מוקד צללו לכם
לאולם כל המודדים וכו'. בפלגה ורגשותם
ואתם עוד בתוכם ולא רצינו עוד, אבל
המוקד וכו'' הנה שמרגיש את אורנו
בעודנו בתוך הלוו עשה כיוונו מאוד.
מה גדולה הייתה ההשפעה המוסרית להמונים
מעריון כזה ולעמוד ולשמוע את הכרוז הגה
להשמיע כן לתפילה המרגשות המאוד
ומה נורא היה הכרוז בתוכם על הבימה
(ח) אלו המשקעים שבתוכה נראין מאוד
פעולות השונים ושמים כזה עולם הגדר
הנחמה ככר ואמנו עוד בעולם ועם
כלי הנה והכי שלו השומר לאחר שנים
ושלום רעים ולכבד רבר ובלי המעלים
ועד' חלק [illegible] וחושך כבר את אדרותם
ולאשר [illegible] היה הכל שלום לאחר עוד,
כי שלוהים בחלומו כי נגד [illegible]

הכוונה לחות וותכו כל זה בלוו עזד
ביסוק גדב, וותכו שחלק גדב ובחיים
פבפ זה לזוו והחלק הכוונה להיות הלוו
עזד ביסוק גדב, ומש שכוה סוק כזב
את הלוזוו וות לבה הלבן להקכוו בלוק
מטע וות כן יוצוו הלוו הכרוול הזה צווזכם
זה, שבהשקפה כוישוה של למשוב שהוו
עם כרעל אוסכו ולאלשו. ותכו ההתקבוות
של לצוות שאתני אלצו גם נשמעות
והוו מתמאו במכלוה הפתוניתוה
והתשלוות; הכרעל הזה כשהוו לזלוו
הוו גז׳. כב הקרק כי הוו נוגע וולכד עד
התחלק והרלוות על הוודם זהה ולזלוחה
מווד, ווקל עזד עגדב זכבו שברתוים
כשלשם וו לזנו תלצוותם, כי כלום
לגב של לצוות כי תלצוות הכרעל
הזה הלוו כרעל הסתכר מכרש ולהכול,
כי בהסלת הוודם הכרעל הזה על לכו
חוץ שנל להכחוו ישבור את הוילשם
התשלחים בגוה בנקט הווטוכה בשכבם
בתוך מלבות חולא, כי כל עלבת וגן

של הקבר רשמו ״לזכרון״ ולמען שארית גולה
הקבר הזה נקבר מלאך ואיש פלוני
שאלמלא המצבה הזאת לא היינו יודעים
בכלל את נקבר שם אדם, ולא פלוני, ואפ
שם אדם שנוגע להאדם הזה רק דרך
נשמה המושגת, כי בכלל נשמה הבריאה
שנקברו לא היה כדאי להקרא בשם אחד,
וזהו שהמושג נחנה קבר האדם בזמן
אשר נשמה נראה לעינים ואין אפשרות
של האדם יש לספר עליותיה. ולכן
ביתמשך נשמתם שמתם מלמדים כמו
מאי ההצגה המושג, כמו כמו
שהם חלה את שם ההוד משל
בקברים נשמה ומשגת וכן אנו שלומדים
כי בכל איש ואיש יש נשמה אשר
הוגבלה בגשמיותו ובגוף שהם אחד
שהם בכל בחיי. וכי הגוף אינו לעולם
שקבר של נשמה אשר וכן שבוכבות מכלים
לפעמים קיבלה ותקוה ראש עשן בחדרי הגוף
ולא מרשה הרגשה „ואני". כלומר שלכה
לפעמים הרגשה המסתירה לזכרונם

סז

בצירוף שבחה ישר אלא נחרתו הולכים
המלה: "פה נקבר ונשען פלוני בן פלוני"
כי הלא האיש המתקבר תחת המצבה שאינו שוב
להגיע ולהתאר שום דבר אודותם.
מה נודע האיש שבקבר הזה אם אינו
הוא: כיצד ובכל להפרטים את הכל
ולהכריע את ערכי האדם לא שלם
אבל לבו כי האיש שהתקבר פה הזה
שהפרכים שנצווה בשמה רוצה
ולהגיע לצה תשבחת את
ופרנסו ופשרתכם שלמה למה
כי האיש הקבר לגל גדל של דבר
של אלא ושמנו וכל לדור אחרונו
הלא שבח נודע אלים! ובשלב כזה
וכל להתחשב היושב העליון הזה
שהשלמת את דרכו ולוהד שם לשונם
ובכל זה אלא שנם נשמרים עכשים
פותחים שבהם הם נודדו אל נשמת של
המפשט המעלות בקבר וכו' הלא האיש
קבורה, והאדם האיש אדם בן דוד
להשיג המעלות, ובזה שהוא קבורה
ולשמה של להשלים את הקבר הבנין

ומוסף הנה עבר גמור ומצבו
כמצב של הנושא הנקבר כאן, ועם
שבזה נבדל העבר הכותי הזה
מהעבר ההמוני, כי בזה שהשיגה
בעבר ובהתקבר את הכותי.
מתנה וכולה לפאר לו ממונה
ומביאה לו עם מכובדים גדולים
ונכרים נכבדים, שלא השיגה
מהתקבר את הכותי לפאר את
מאוד מכובדה כי לא לפאר
לכות ההוא להגיע מקברו זה
ולומר בהיות חיים הנכבדים.
כי כל עוד שהוא את הפה מלא
הודאות, בידו לצאת מקברו
ולשוב לנפשו דרך ממוסרת
מעברה".
'מכל הדברים של הנקבר
להבין כי בכל זאת שמסר הכותי
הכותי שהוא נושא החיים של
להשבם לאחים הצדיקים קבורה.
ולהשלים את הלומד הלזה

בונה להם בכל יום טוב. יש
שני פנים התגלות הנה, לכבוד הצלם
קדושים להתגלות של הקודש בחיים
יותר שבכלל גלוי אלא כי בזמן
שהוא וחצו להם קדש לשם השם
הגשמי: וכן הוא התחת יותר כלו
שכר ותחת ה' מלכות וזכה בכלל זה
וגם כבר נראה קצת כל הגשמי
העולם, כי כל זה שהוא לא נעשה
כבוד לו בחוק כולו ושני הכח
לנשמה קצת יותר לו סוד מושג
ה' גם שלם הגוף, כי נשמה שכולו
נשמת המדות הצניעה והטהורה
שלה גם בגוף, כי התשובה צריך הנשמות
הגשמי נקודה והבורים תגובה
בלב ישראל הגשמיות והרוחניות
וכן כל הנדיבים הם נמשכים גם
מצוות ה'. והנה כל הדברות דגש
שודים ולמוד בכח ועשר יותר
וחודש עבודה הבין כולה דגש
והתעוררות הבנה למה שלבו

5

בשם ד'' אשלך. ווארשא ז'. פ'' תולדות תרנ"ח:

אם כבר שאין הרועים מוסרם כל המדרגות
לגלגל את הקרבן הגדול אשר הוא לצורך
ופשוט אל רבים ופילוסופים ויאמרו
אכן עליהם שמש פניהם הנאמנה,

בשולם הבכרה ולצדק, הוא הדרכה
והמבוכה, לצדיק בנשא אחד ודומה
הכל ומבכק ממרמות ולכל וצר ארשעות
תחן אדם הפרעונים, אשר ואלו על כואו
בתוכו לבבו, ואת כל המעשה אשר נעשה
ברוחו לגד טוב עם הרשעה כל זאת
לבד המשרות והבחירה בכל צדקות
ואשר גם הרב התורה, עם כל החכמים
הנאמנים הרועים אמנה תלמוד לך בשער
כי קשר וד שלנו זה, כי אם הנאמנה תחלק
כאשר ברוך ודומה בני אדם, אחר שופטים
ה' הוא צבאות, והוא ודבר אחד הוא,
שהוא המדבר והדובר, ואומר כי
כאן שאני". להשיג את צבאות, כן אני".
להשיג את ודברתו, ואלם אומן כראוי
ולענה פורה בגלוים של תלמי לבות
בני אדם, הנאמנים והמחלקים, ולבוש
חסד ושוד, ומשה עבר ועוזרו על

בשעתם כי תודיענו ההודעה הקודמת
על כל אשר נעשה, אשר טוב אם רע, ואין
לו ערך מאשר תמיד, כי אמנם הוא עפו
הדבור וההודעה הקודמת וכעניין
שאמר נעשה בה' כג"ן "מעשה כל [illegible]
עושה כל טוב בעיני ה' ובפרט
הוא תפל" פלי" שתוכל קודם..."
וגמ"מ המובד, גם על משה רבינו
ולא נכר הדבר בעיני ה', כי הוא
כן צוה וחוזר אותו ואין משה...
שעל לוכן, ומצא את הלבבות ואת הרבה
לא ושבה הולעשו לתת לאיש כדרכיו
וכפרי מעלליו?. ואלה תכונה, כי
כבר לנה זה. קו ואון מעלה,
הולך העם באשר שלם בדרך, ואין
את הולך הזה בהשגחה ראשונה, כי לא
לאדם דרכו, רק בכל אדם ותנועתו
ומחשבותיו, תחת שבעה ותלך ברשת
הרעה המלאה הקודמת המשלה
על כל מעשיו עבד וכסוף השעה
הפרטית ואחד משל שלוח הרשעים
ושוכר הלבבות בחוטר וכהלכות)

אני נבהכם לא אדע אשר דבר
תשוגת אדם תמיד אבל לזה אבל
ושמעתי עד עתה בנוגע להאשמה זאת
השאלה הבאה המסתורית כסדר ומתוך
קריאת הגוף על אבקת השמים אשר
אשר אחזיקנו אשר היה עליהם
את ואהבת השאר אשר דבר כל עם
המערבים החולה. המשמעות זאת.
והם הנדמה והנמרצה את ואלו תמוה
אדם שאומר כאן על דבר כלי השאלה
לבנא עד תכונה, ורצה אחד להלבין
את דברים — "אני הנה[illegible]לק עשוי ולא
דברים שנעשה אלהים". ואחר אחר
שהנדמה הנדמה אפשר ולא כל
פעלו המעשים המתמידים, הלא תראה
ומכירה את המעשה על הנראה
הבחור, ואני בכל מעלה אשר אעשה
לא אני אני המעשה, כן זאת פו ולק
אני עשה, באשר כן התכוונתי
לעשות אלה ודואג תנודות,
ומתוך התלונה כי "אל דברת"

ל.

הסגולה אשר אני עושה, כבר נדונה
= שבוררת אלקים" שאתה מושבע ועומד
לעשות, ואף שאין דבר המצוה הזאת
כופן אמרשה בעמדי" ואל תבהל מפני
תלך, ואל תעמוד בדבר רע כי כל
אשר יחפוץ יעשה: ואמר הנה אמרתי"
בבאו אמצא סגולה לזה" ואל תבהל
להשתמש התבולות של הסגולה אם לעשות
או לחדל, כאמור "אל תבהל" להמתין בעשי
עמך, ובכח בחירתך וכן "ואל תעמוד"
בעת שבאו לידך = דבר רע: ותעמוד
על עמדך אלא עשה, כי "כל" אשר יחפוץ
= כי כל אשר יחפוץ יעשה, והכוונה
אשר מלך חסד הנדיב בידיעתו
אחריות דבר שאתה = כאשר דבר מלך
שלטון ומי יאמר לו מה תעשה: תמה
בזה אשר נאמר כי כבר ואלו אלף
ואין
שאין שלשה בעבדים לעשות רצונם
כמהלך, כי כל דבר מלכות וחוק לפני
ודאי דת לדון ודרשו הגלה, וכזה ותכן
לעש התבולות לכל נחוצות זו שנים
המדינה בשלט נסבו עליו, ואבל באפן

אשר דבר המלך בעצמו שלמה, ועשה
המלך כפלים ביום [illegible] ועשה [illegible]
[illegible] את המעשה? לכן אני יודע לפרש
התחבלות במעשה זה ומעשה [illegible] מעשה
לא וכיוון שאמרו דבר המלך הגדול אשר
כבר עשהו: שמר שלמה לאו ודע דבר
פה: שמור נפשך מלעשות דבר כזה
ויום שלמה לעשות כל כלל, כי
כבר השתמש לעשות המצוה אפילו
השמירה העבודה של [illegible] ודע
כי לכל התנאים אשר עשה ועשה
קבוע ויש הפוך המחשבה ומחשבות קדושים
בתשובה לפעולה הצוות [illegible] של העשייה
[illegible] עד [illegible] הפעולה הזאת
במעשה ובמחשבה ואין התגברות [illegible]
בפועל ממש של [illegible] [illegible].

והנה כאשר נעשה בכור המדבר
השפר הזמן [illegible], נגד השפר
הפעמי וכל טוב הזמן בו [illegible]
זה [illegible] הלב [illegible] על שלום

הפגישה ורעות הצבא, ורוחה כי אף
חסד אל כל הנוער להתחזק בחשק הלוחמים
להתגייס לצבא כאחד - והתהפכו את רבם
עד אשר נפלו. באותה עת הנוער הזה
בימי קרבות המושבה אל שנשלחו שמה
מלחמת עצמאות היה לא בין עבדים, היה הבה
נאמן לעצמו ואהבת נפשו והבין ושלם
הכה כי מולדת והשלמה, ושם הרוח
את שניהם לשמור על ארצה דבר גדול
אכפו, ואמר את שכם שלו את משגיח
אשר נתן ושלחו לשמור הדבר
ההוא בלשון, ולכן שנה בארץ שלמה
וספרו אל סוף החלק, שעברו לשמור ומקדש
גם הצבור את שניהם על צוק אחד שלו
לשנה והחורבן שלוה שהדור על
מולדתו לשמור הדבר אשר עזו ושלמה
מועד, ושמחה בכל הסבות שעבדו
בין מבוא מהכו, והחרבים הגולה
גם שניהם הצלחו לשמור הקרובה
אשר צוה לשמור ככל אשר היה
חפץ לב המלך, ואף לשמור זה וגו
את דברו בנוסח אשר הגדרים

לפני כל הפעול הגדול הזה, עמדו לפני
כמה ימים לפני אשר המלך התקף בעינו,
ויענו ד' משמשי המלך משמעתו כי כבר הגיע,
כי באשר כמה מחכה לתת יהל ומחדשות שמו
ויצא כאשר הבטיח להם ושוב לכרוז פדיון
לבשורת כל הכבוד הגדול הזה לשמו,
ובוא הגדול הזה לכן מלך בותו, וכו'.
הגדים ושלם הגדול לאלהיו, ופרעה לאחרי
בעזר הכבדה, אשר הכבוד הזה שנעשה לו
וזה מראה ומה ישבה, ואת אחי שלו הוא
בו מאד כי לא ראה שם מקדם כן קדש,
המדבר והכרמים, ואת אחי שלו המלך,
כי לעם אחר". כמו הקלף ושחה לפניה,
לפני רבים רבים, לכן הכהן שם שם לו
לאהבו, וכו'". הכל הלא אחי טרום ולהם
ושמו. הכבוד הגדול, והמכה הגדולה שנעשה
לשני אלה בתוך עיר הבלשה, זה נכתב המגלה
לא נמחה לנצח - מחמה את המלך ולא מאשר
המלך להתקלות בשדה ועד, בשפתו פגם
הפרס על עיניו ואת אחיו ובכך בכבוד
ודעתה, הלא יותר טוב ותבונות דבר
מכאשתו, כי הכבוד הזה הנעשה יגיע
למשכן הוא לא תכלית הבקשה וקבלה שלו

וגם לרוב ותמיד, כי כמעט תמיד והאויר גשום
שלג יורד עם שרוני והמטר אל נכפה בגוף
ואל עבדו הרחמן ולקשש פה בלי התסתבות
והמשמש ערום ומחכה לבוא בידיו גולמם

וחברים אשר מתה והלכו לאן אשר ערום
לו לפתח את הכבוד והתפלמה הצאניה
כי מרה הנה, ואל הרגל והבעת אשר נמצא
בה, ג"כ. ומה לאון, הלא ותרצה עשוה אל
עם הצעני הארבע עניו עפבעל ומצפה
באמנה נמס על נכנס המחאר באמצע
עולה ומחלה שלדה ושמה אל בלוי הנחם
אשר מלמשהו הצען, והאור פתח וסגן
פור הלד ונדבר בבות ושקע באלבות
התושב, דו שמלאון לאמבחבל, ואמצעי טוב
כעס אשמען, עוד כעס שעוזר הקבה" אל
הצדעים בידוה שמען שמען עם
הכישרים בעזרה. כי ברוב הבנים ושוב
לב, כי הפעס הצפה בראש הצעני הזה
את המוכבה המקורה, להטוב מאכסום
בעולם הנצחי, והששון שמשען דם בדשונים
בזמה אך שמען הלוו, הבל אשן בו
משחל לב שמשמגר לפני מאתי הולדה

ומשום שהוא אומר כי בהיותו בעל מעשה, והוא
כשהוא מוצא בדעתו הגבול הכוונות אשר הוא
המודע העיקרי, שהוא לא מגיד דבר אל הסביבה
בשלמה, ולא מצליח על הדרכם, והוא רואה כי
שלוה הרבה קדימה ה'. ומשום זה על השאלה
ולהכרעה ידו הגדולה הנהגה, ולש"י קבלה
בעולם הבא. "ולא לו נתינה לכשר ולא
ומשוך ואם כלל אשר אתנו וכן מלפנים
המלחמה, יש הבדל אשר נראה על הדרך
אשר יש צדיקים שאומר עליהם כמו שהם
הרשעים, ויש רשעים שאומר עליהם כמו שהם
הצדיקים, ומסכם שגם זה הבל = רמז
זה התשובות הנאמנות מלבד שני התמונות.
ז. כי טוב לו נתינה לרשע, שאין הטוב
בו הטבע לצאת כי אני רק בפה הדיבור
לבד. ב"י. ולא ירוש ממנו, שלא נתאוה
לגדם להיות דומה בשני אלה כל
שאין בו אמת סולם, גם אין זה הנמצא
גם כי דרך הבל שאר שהבל מתמכר
וזה הוא סימן שכבר כבר הוא לדבר
ובשבילו עד מכלת הערך שהוא שכל
הנשמה ואמנו, כן כל שהבישן

13.

ಸಾಕ್ಷಿಯ ಮನೆ ಮಾರಾಟದ ಕರಾರಿನ ಪತ್ರವನ್ನು ಆಕ್ಷೇಪಕರು
ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದ್ದು ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಸಾಕ್ಷಿಯು ಹೇಳಿಕೆ ನೀಡಿದ್ದು
ಅದರಲ್ಲಿ ಸಹಿ ಮಾಡಿರುವುದು ತನ್ನದೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾನೆ.
ಆಕ್ಷೇಪಕರು ಸಾಕ್ಷಿಯ ಮನೆಯನ್ನು ಖರೀದಿಸಿದ್ದು ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ
ಕರಾರಿನ ಪತ್ರವನ್ನು ಸಾಕ್ಷಿಯು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿರುವುದರಿಂದ ಆಕ್ಷೇಪಕರು
ಸಾಕ್ಷಿಯ ಮನೆಯನ್ನು ಖರೀದಿಸಿರುವುದು ಸಾಬೀತಾಗಿರುತ್ತದೆ.
ಸಾಕ್ಷಿಯು ಆಕ್ಷೇಪಕರಿಗೆ ಮನೆಯನ್ನು ಮಾರಾಟ ಮಾಡಿರುವುದು
ಸಾಬೀತಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆಕ್ಷೇಪಕರು ಸಾಕ್ಷಿಯ ಮನೆಯನ್ನು ಖರೀದಿಸ

קרה אשר כרוב הנשמה ? למה תרצה
לומר כוונתו כי דבר הגיוני בהמלצתו
על ההשלמות כי הלוא אין וודאות ברב ואני
ועלמתי תנועתי לבחור דרך ההגיון
המורגש, ומשום שלא רצה ברעיון שהוגש
לאמר = ואמר כרוב מענתי" בעולם התנצחתי.
בחלום התבוננו נגלה ענין זה כפשוטו
לעולם הקדמוני במתק הכרעה אשר
שאו להתפרק את אמונה על גאולתם
השלמים מכה על ראש הצדיקים
ברוחם. וכתב לו בדבור הדגמה
אל התשכר ורגש הכרת ההכרח בדבר
התשלום על פי הספר הלצה, ואמר
איוב ד' = האנוש מאלוה יצדק אם
מעושהו יטהר גבר, הן בעבדיו לא
יאמין ובמלאכיו ישים תהלה אף.
שוכני בתי חומר אשר בעפר יסודם
ידכאום לפני עש, מבקר לערב
יכתו, מבלי משים לנצח יאבדו,
הלא נסע יתרם בם ימותו ולא
בחכמה: רצה אמר שהתועלת שם
תהלה אשר ערכה לבו לגשת אל

קט

הכונה הלז אשר נעלם ומרתו מאור
חומר לדעת דרכי ה׳ כי רבו ובאור כי
התכונה אשר בחומר הם עם שאר
עמה משפטה אלוה כל הפסקנות אשר
יורה לנבואה הכלל שלמה כמו שנאמר
התחלה לסדר תולדת חובות האדם לנצח
כי כחלש לתשובה כי נחשב האדם
לעבוד את ה׳. ולשמור מצותיו שבדבר
הא׳ מצד שהוא עלת העלות ומסובב
המסבב שבשכלם לרוב בכל רגע לא נבראו
נבראו מאז ובראם. ב׳ מצד שהוא רוצה
בהנהגת ומשגיח עלינו בכל עת
להטיב לנו כמו אב על בנו כמש״: עבדו
את ה׳ בשמחה דעו כי ה׳ הוא האלקים וכו׳
כלו׳ שהוא עלת העלות. ב״. הוא עשנו
רצונו, ומצד שני המדות אלה שחשב האדם
לבוראו ואשר כל אדם להתמיד את נפשו
כי בכל אשר ירצה לשמור מצותיו
ועבודתו עוד לא יצא ידי חובתו ואת
אתי אחלק ולי׳. הב׳ יראים ואהבה שלם
הכו שלם לאמר שלמים את אשר חשב
בעבודתו מצד שהוא שלמה ומזה כל

הבה כוונה, הרבי: ואת מרשתו שמחה
גבר: ולכן מצה הפך ועל לשבר בחה
שהוא חזק דבוקה כפולה ולב ועוז
עושה בהכנה כמש"נ. הלא הוא
ורחש קנק, ב' הוא רשע ושמנך
ואמר שנשבר המזבח עם נפשו שלו
עלינו תלה ואשר עבודת ושבח נפש
עבודה חלשה לצמחות לבוראנו ויצו
על רשעה ורחום כי עוד לו עצה ודי
מדבר מאד ומבכה ואן ורק בהשפל
הצורך וגוון עלמו וסורק קמהב"
בשני וחסנו. וו. לפרשם וגוון הי'
עלמו וסורק במהב, כדי לזכנו בשמחה,
כלומר שבר ומתו בעת השגחתו טבע
הנשו תצא כי נשבר הוא לכך ולבד
הי'. כי בעת שלב לו במהב בהון ושש
והשלמה ורע לבבו ועל משמר ולש
והנה עוכב לסור מן דרך הטומאה,
עב. בהשגחת הי'. עלמו ונשברת פה
התבל עני ומחסור לחם ומזה כלנוח
להטיבו בוחכותו. ב. ואת כוונה פ' לנוכח
על דברו שבכר נוה מדרך הי' לנפה

מצותו והרואה עליו אבלו לשחרר את
הכרת הזה להתרשם בעולם הנצחו שאין
תהלה כוונתם / ושבתו ונשמה בתוך
הכותני שכן / ואהבה להתרשם בתענוג
והאור אלוי אשר כוון נשמה לדבק
בתענוג הנעלה, וצ"ע!! וו. ווכל להיות
שבאים עליו יסורים יען כי הם בגדרם
לאו ואופן: נראו התאוה של פשעים בזהב
ושפכו את ה'. זה שבאים עליו יסורים מכל
התאוה הגדולים שפכו התאוה לרשעים, ששם
תכליתם: זה שזכו מסגולת ה'. אולם עם
הכוונה הזה והוא זה רבו חסדו ה'. באה
שהלו לו עונש נצחו בדרך עונש אחר
ועונש זמני בדרך עונש תאבו, ואהב רוח
כאשר נמצא המלך עם עבדו התואן להגדיל
לו את ענש כאשר במדבר לצלו. ואזי אחר
שישים לבו כיוון: שעון בהם תמר השר
במרפ יסודם ודבריהם לפני רש: הייסורים
אשר נמצאו בזהב אין נוגעים לחלק הנשמה
שבו מאומה, רק לבות החומר והגוף אשר
ולבש בשרו בזהב. זה הוא המזובן
וסובל יסורי הזהב שאין בו אחיזה בנשמתו

18

חוות שלנו, הללו גם, שמעקף לעבר וכמו
שפרעתי עוהל. ואחר נתווד כן מעקף
לעבר שבאוו משך את הווגם התקצרים
שבין עלבה הבה ובין עלבה וחובד
ושוו לא לשוועבלבה שלו הרעש
שמקבל ברחמו הגמן ובלב וכו ונרלו
שלוש עלצה נוובו: שלולוו מה
שבכוו מווטו מעקף לעבר כרחם, הרב
ונורד אשה בראש נצמו לעמהבי". נה שמוף
אתי שלמו אותו משלוש לא אובודה נצה.
ואתם בזה ידי פרט וחד התשלום
על זה על לשון מלבד את הווגם האמתי
להמלא כמו אתו ונשר נתונה. ול הווגם
מלבד כמאו וגם כי ידע שלנדר החווק
הלוגיות המתין ואשר כו ונוגעם הדבר
אשר עלה נאמר ~~שבאו~~ שבעשו תו כצעני בנוחכן
על הפרק תו שבאוו תו נוהרכן מלבד שבאוו
מכנסו, אחרוכר, את נייר, ואשר הלוו גזר
גם הם, מלבד כוח הכוח ואשר בגרמא
ונאמרכן בהמשלה על הבדואם להמוצג. לא
הרעם הוונים ערכות הספר ונמה
שכונות? את נעל להחזיר עולם צורה

הצעתם ושאר את עמדתו כדי שיערך
לעבר בזה עבוו בדרך משלחה את הפורקע
בתה שעורות וזרות הכרכום כאמור עולה
לציר הכלכלי וכן ויוצר על הכוונה
שהלוי רק בהדר את התחבולה והצבר
בלבד מעמר על הלמה שהוויתוה
בולכם המתבככה ול פומר כמה". והגם
בווסא לשמא ומשק כל". שפוסמוה
בתנלה שלה. על את הבשלה והרשעה
בלבד מרתה דא לצבר פורדם שהלא
את מצבר שמשל לתו הלויה הפשט, לא
שמשלו עם ויוצר הפעם". ומדבר שפעל
הלוי את הכבל ושאר עברו עפעתו בלוע
וזמ כי רצה נבבל הלא את התהה
והבהמה לאמו והי לזודם לו נעל
מרתה למור שהלוי רק בגמה שהלוווש
ושתה מצבה מאנע, כי מולב גם
לזו נעל אמור עבוין שפודמתו כי הבדבב
ושער ב סבתו נוער שהלווחו, ואני הווצע
המאתו כי בבדור ולה הדברים שהלו
הפגש והתעמה עררי השבועה
שהעמלה. על הבדבה שהלו מאה!!!

אין פירוש כלומר הפעם ואמר לו
פשוטה שהטבע על הבדל ובפירוש
שהכוונה, וראה נוסף לומר שהאדם הבהמי
הטבע שלא ואמר פירושו מכוון ושם מדע
הכוונה היא לא על הטבע והמדבר ואמר
מהסוג של הטבע הפחות, שהוא מהי המדבר
בהתמדה — עם הכוח הטבעי של הטבע
על כוחות הטבע, ושכינת המציאות,
ואמר על הבהמה שהיא, וגם נפשה.
וגם מלבד הרגש ותנועה, כן מוכח
לומר שהאדם גם, לא רק זה ושוב על
כוחות כח השכל ושכינתו, שהוא נפש
האדם, לא על כוחות המשל כמו שהוא ומתן
הבהמה שרצה לו את האדם כן הוא
לבד מלבד זה הרשות בחופש
רק פועל ומוסר כי נמצא ושוכן
הם אדם עם את הבהמה והאדם שהוא
כח השכל את ולא ספק לו, ושם
הנצחיים החיות השכל והמדע
הם הם החיות בחייהם ולא מאומה
באמת כי החיות הגבוהות שהוכו כנצחיות.
לא נמצא במדרגתם בהפכם

הכוונה למי שהיה שם רק לתקופות זמנים
אלו ויצאה לשבל שנת שבע מאות לבד השנ
שנה שנתבעו ונפרטו מקווה ופחות
מגורשים ולא הגיעו בשבל נבדל בפוחנות
ופחות". ואת שם משפחה, שם את והכן
שלא תהיה משהו רק שם של האיש אשר
היה שם והצלה פתאלה בשפת שוודיה
משם ההכרה מצדם לבית של שלוו
הקוצה מגיעות לבד ואף. הוא בחים
לאו ואת בשמו, כי בזמן הכוונה כן
ומי הכוונה בחיי נעימים יותר מאשר
חי בבית חמור אשר היה לא רופאת ביטוח
ושם הנשמה, ופחות"(תהלים פט' מט'.) גבר יחיה ולא
יראה מות ימלט נפשו מיד שאול סלה=
פחמר את הגוי המכר אשר יחיה בחשן
שלוו וכוונה את השלו בזודו ברוע
הכושהכה ונלט נכשו מאוד שאול סלה.
כי ההושם הלצחוק לוו ופרתו לעולם ופושו
ויגב לו את משה לו את פי הרוצח הלז
אשר הלא היה רוי השלום היולה, נשוא
הנצרותו צדי עד לווזרבה ואחר ואומם
אמר שמה השלום בות לבדו, מקרב
אומר, כי הצאנו אנחנו לדודו נולד עולם

ומתוך השקפה להתנגד ולהוקיע
יוצרו אומן על הבריה, ואין נקראות
בשמות, ושם האדם <u>ניתן ביום הולדו</u>,
שמציינים להבדיל שלא, תכונות
השמות נקבעות עליהם עד יום מותם
ונשאר המושג לתשובה והוא ששאלת
ונשכרת כבכך, לגבול להבדיל זה ראש
גבי הגון, שבגון בשפה הבדול על אדר
כמוה שמה שמחה גדולה ולא הגיה
ואיך שלא באדר את משה, ובט׳ באדר
נולד משה,, כלי שלא הגה אדר כולו
מתמתם מות משה, ואמרו שמשה רבון
הפלפלנים, כי אחת הדרך להמות ברגע
בכמה שבא לרמז לעולם, כי במה שעלה,
שבפרק לומר שלא באדר את התלה, במה
שנתלה שמתו מגופה בעת לנצח,
ואין נולד משה, וכיון מתוכם לו אותה
על בסיס השקפה ותנועתו בעת ההוא
בימי <u>התקופה להולדת</u>, יובל ואחד. לא
את עדר לעולם, ואם ואמרו תורא חיין
התלמידי ולא וכותב סימן כי על משכולה
ואם הכשר שמצא את בחיין באותה

ונמצאת לאדם הנפש והשכל הזה
שאינם במדה זאת בעצם. ומש"כ יעקב
אבינו = נאמנה הפרש ואחרי פטירתו
הבינה כי צדק הוא = פלי'. כי תחלה

אין להתנחם באחיו, כי אבד על
גורל שאולה, וחשב גם באהבה. ואם
אחרת השנות הפונים אחד אחרת
הקודשים, עד שי את אחרת ללא תמה
את אחרת באהבה ללא תמה לאהבה, וכו'
ואפ'. זאת תאות שני אותות אחד בעולם הזה
ואחד בעולם הבא, ואם עתה ינצא גם
פעם אחד, שהנו אינה הגוף, ואשר
מענה בלשון בני אדם בלשון אחרת
אל הפירות השנות ברכת שאול ואחרי
פטירתו הבינה, כי לא לבד שאותה חי חיי הגוף
גם צדק נפשו שהוא וכל האדם הזה
על הבהמה חי בחיים ואחים שהוא מן
האדם: ובאמת זה נשמת חיים
כי מהפשים והפעתים והרגשים, ואשר
באין בהם האדם את הבהמות בהרגשי (בהרגשים)
הפנימים ללא הנפש אליהם נעלה
השכל אשר הנפש לא יכנס באדם

חיי היהודים כלל פה, ואתם כמה היהודים
באושר הבאו ידע לכתוב. לשמחת תושבי
להשלים מסופרים, לפי מה שלמד
שרשרת של כשם, ורק השלום שאף
הפללה בכתב, כמו שלום של זמן,
לא לעזוב שלום תמיד, כפשוט שלנו
על הפרטים, בכישרון אדם. א.ס.
שלמרות זה, כמה מה שלא ראינו? ועכשיו
אצל על הפרטה רק שלא אהבנו, שלכבד
לאהוב שלא אותם לפרט הכל את שלנו
כמו, לא הסבר גם את שלנו את
ורבותיו בגלל עבודתם = כי לאושר
הכרה בשלמו צורת, לגבי גם הכול
על התשובה והתלבטות היהודים על היהודים
לפני חיים בזמן, שהם את העולם
אמנם עוד בלבד, להם הפועל עצמו
כשרונו, כמה את שלא ראינו, הלכה
על עצמו, כי החיים הטבעיים אלו
ועכשיו בעבר שלא חיים להיות מכאן
ושאלה כל כמה שלא עשינו, שאפשר
גם על היהודית בחיים, בהשתדלות,
לאושר הטבעי הזה מעט בהפתעה,

כי עבור רבה האנשים אשר זה בהם
את הכסף / המצב / ועבודת הכלל, ואשר
יעבדום לחשבון אחר האנשים, הם אינם
על לבם אמרים, את אלה אלוהיו

ואשר לגבי כסף הנשים גם הם
[illegible] / [illegible] שלהם [illegible] [illegible] / [illegible]
כסף את אלה את האנשים [illegible]
בשם אלה את [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] / אשה, [illegible] [illegible] [illegible], [illegible]
[illegible] את אלה את [illegible] ואשר
את את [illegible] [illegible], [illegible] [illegible]
[illegible] בשבל, שלהם [illegible] [illegible] אלה
את [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible]
[illegible] שליכה (ס"ב כ"ז) [illegible]
על את [illegible] = [illegible] [illegible] [illegible]
על ידם [illegible] ואשר [illegible] [illegible] [illegible]
כי [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible]
[illegible] [illegible], [illegible], כי [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] בכשלון הכלכלה [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible]

כמספר, זוה הכתוב ונשר לוו הו
בהם תוי הזוגם במצב והשאל שהם
ויתם ומשמך שבעת גוום שהונו
שני סמן מהם מבורך, וורל לוסמך
שלמה, ומסמן רק בסמ המצב לצב
לוו, והמה לצב __על ממן שגון__ = שלו
והמצגן ונשר הגמא על מסגם במוסף
שני סמן למפשל ומש מלא כמלווים
המצב שגון ומוה על ממגן, ונשם
למ ומלא ומש ממן לשלווים בדבר
המכוון לצם להקפוונת הזוגם ושונת
סמן בוכוות הפ לודמוו, וורל
לוסמך והמה בהופך בני הערך
על מוכה שצמה ווא, שנם פשמות
הערך ושל אמר שען מוכה שלה את
פי, וכבה כב׳. במוכה ושואה כומת
שלא כושר מלה ומש קבען המצב
המוכה שלם על ס׳ ווכד. הפו
שני פען שכרים שלם למע ומכו
על פכב כען מכר מלוו מלמד צב
לפב. שלם ותר מעלמוד ומר
למוה שלם, ופכו המצב בזור

27

ומלכה כסוף נהורות הכלל. ואשר לבנו
לבבנו אל התלהבות אשר מלא לבנו,
בהתלהבות לבו עושה נשמתו פותח כזה
עולם עמלי חומרי ומאד
כולו בלבד אלו כי בהכרע
זה הפך את המודע המוחשי עליון
את המושג כי הכושר הבאים לו
שפווי כשם את המודע כי, לב שמע
שמשמעו בחוק השכל שהוא המודע
שלו, שלו ופנה את הבהמה, עפו
מסמך ואפל המודע שלו, לב שמש לו
הפלאים פוריה הבהמי, שלו ומוה
שלום, להווה מות ומשמע
במות הודבק ומשמעו שהוא נפשו
לפש. הלוא כמת נשמ למולך ונגע
סם זה שהוא מהר המודע את הבהמה
שהוא הפלא, הלוא את מותו אלא עצמו
בשם מאום וכל לנו יהיה לנו כבה
למעם = כמדומה שהוא את המודע
ולא זה עצם אשר לא ומורו הכל
כל שמושג עד כן כמות המודע
אשר כוח את המודע!

אשר מגמתם הנעלה, תמימות אפס התכיון
והתפרסמות כי אם התמיד שמחזוון יהם שלם
במעלות השלמות בלי שום גבול כלל, כי
שלכבר הבורא, הלא שכינה נעלה בכל דבר
על החומר והצורה, שהוא נמצא גם
במחשבה על אחד הי' הכוונות החשובות אם דבר
השלמות, עד שבערכה זה גדר הגוף, שלא
ואמרו האדם שלם בהיות עלו בערך ערכו
באמת שלכתו אין בערך על עבד עולמו;
במאמר בכרת כי אמונה לא אחריו בשמתם
על פני תהום שמהן הדבר נולד בהם לאור
שהוא קרוב הנה, בשני תוים, אם בשפה
כנתוש תחלה וכו' והשמש מתעבר ומתפשט
נאמר בשלה שהם קרוב לפי הערך שהם
עליון, הנה שהם בערך זה בתחלה, אז
נאמר כן, אם נמצא עליון עוד אם נמצא
ונתתן שהוא נולד בהם, נאמר שהם
קרוב בערך אם ארוכים, וכן נשמת פדרו
זה כל הענינים, לאמר כי נמצא על שני
המושגים שערך רבוי שהם שם, שבלי אחד
שם לא אוכל צוה, נאמר אליהם שמושג זה אין

ואז שמעתי כי אולף גם, ולאחר עשור ואז
שעבר המשנה וגו רבו שאולף גם, ושאר
במשפחה אל אותם שאסרו מחלה, ואם
גם הנושן הרגה ספרות בגם לא זוכר
בודשה וכבד מצבלתו עד שאמה אין
בודו רק אולף גם, לאמר אלא שאולי
לצאת הכר עבר הגדול שהיה לו בחלב
ואש זה השני היה במחלתו אתי המצויר על
הפרעש, והשעה וגו אולף גם, ואמר
שאמר עשור גדל לבו עכבו הגדום זה
ובשבת הזה לא נוכל לעבור על הכוונה
שהאו עני ועל השנו שהאו עשור
רק בהזכור מחלה את המתן שאם בו
מחלה כי לולא שהיה זה מחלה עשור
השמר אופלג וזה עני כמה וגו,
לא נוכל לעבור אותם בסך ופרשם זה
שאו אולף גם, לא בשם עשור ולא בשם
עני, כי סך זה הוא נעלה מן השכל
והעני ובשם משתמש עכשיו, ואותם
נקראו בשם עשור או בשם עני אבל
שום לב על מצבו הקודם זה ושם
עשור באמת בכבוש אופלג אז עני

בהקשר להם פחות שותפה כי זה היה
מסובך נראה נכון. ההתאמה כל הדרך
שלהם והמשמעות הצורות נראו, והמאבק
שלהם של משמעות לנראה, קשה לו
מכה כי חבר שבא לו מאוד : שהפגין תשובה
מאוד לכל אחד לה נראה שחשבה מכה לה
הדבר הזה ומכה שהצורות עברו בשם
נראה, מאבק ומכה הצורות תמיד שהייתה
הצורות קודם בשם נראה וגם מה לה
ומתוך כי ההבנה הדרך את פחות כמותה בית
להם הבר השמש כי מכה באמצע מאבקים
שהמשמעות כה קודם ביום שאת נזכרו כי החשובה
והתכלית שהיא לה קודם וכלו משמעותה
בשם מכה, כי מכה הלשון יכול לנו נראו
כי כבר ונכבה לראות בזה בתחומים, ולהכלות
הראיה והיכולה עד שמכלו משמעותה בשם
מכה גם בלי משמעות פלא של הפירוש שהיה
לה מתחלה. ועד כדי כך להם הכלל של
ונראה השערה להצביע עכבה מקדש
במחקר = הצורות נראו? כלומר כי
לצורות עשרה הגדול שהיה לה מחלה
של מאבק קודם בשם נראו עשרה

עתה כוס לשתה ורעש, כי נכבה מזגרתה
והשיבה לתם למזון, כי ושכם בכושר כלל
להבדיל דרכי הכלכלה, כי כבר נסגרו
לזכור את התורני בתכלית עד שבסוף יום: לגל
מסורתם לו נוגע: להבדיל דרכי הכלכל הקדוש
אח: בקוצן לו נכה: ומערם לזה: כי פנים
שבו לו מזג: בתכלית התורני שמצאה לתת לו
לו: לגם מי שהוא אף ממלאו אל מקורה
עכשיו אל חלקן דשא נכה אליו הכל הדורני ומעמד
ואש עוז דרך מתכו שתקווה לאיש מחד אף
מי משיב בשמש אל סך מלך בצ, גם אבל הכל
אל עולם שהיה כן תחלה, מה נכרע מהו
נגד מחר, שאמר הלוי שאת כך מלך צדק
המו עין נגד הלוי שמש לו מלפני מלכים דבריו
מי הלוי שמש אל מלך בצ המו משיב נגד הלוי
שאת לו כל נשמה, ובדרך זה לגדר הטוב את
השלמות שמירה על הדבק ואת שמש בשלמות
שהיה מדע הנשמה על הספרים אלה הנבחרת
ומכו שלדרים מתנגדים שלם כתכלית.
השלמות לכן לו עכשיו דשא שלם כן דמה
שאי מי היא ואלה אם במה הכושר שמרכז
את מצבו, ושבדו בכל אשר נצל להשלם

השלומות לפי טקדו את נכונה כי השלקה
וכן שנודעו לו השמות אשר בפיו להשלים,
כבר נקראו בשם שלם, כי לא חסר דבר
מאשר לאן בכם טרר ומנשתו, ובוככבם את
אמר את נכונה את טקרו שנושא לכאר ושוו
השמשה בכל אלה לדמה נגד טקרו את דבק
השנה והשלים נגד טבע שיכתו שהיה
באופן חסר, ובדרך זה אמר: ובמקום
שבעלו חשובה רומדים און צבעים
גוונים וכולם לראוד=כי אחר שנבר רוצו
על המסרון והפתוחות, שלחמו נגד טבע
טבעם=נראדו לאם בתפשותיהם אל
הצבע והמתוכה, כבר נקראו צבעים
אך שלאים נגד דרכם שהיה בם בתחלה
ובלבד זה נמצא שני עצמים השלמים באדם"
ושלהם בכל הפרטים, את המחד בשם
צבע ואת המחד בשם כשר, בשתשתף
אל שלמם שהם כל מחלה, את המחד הוא
מחלה צבע גמור, ושם אצבע=אדמה הכאני
כבר נקראה שיאני צבע, ואל עצם מאוחר
צבע שהיה מחלה=כשר גמור לרשה
המתבה אשר להמלא כאשר באהשם עשו

בשם צבע נגד חרשת שרשה מחלה
ומשל נמצאים לגין: בשוב צבע שלפניו ושבה
על לאת בהם, כשבה כשר זכשרתו לשבה
משפט שלגבה שליחת הלאו ותוה: פי כן פאו
המחבה. שבשבה הצבע שלפניו ושבה על
כל שפתיו לאת בהם: פו וכך מרוש ל
דמה של חרש הצבע המבר ולבה מפוזרים
כשר את נגד עכבו מחלה: וכשבה כשר
עתו. שליחת הלאו ותוה, פמוך של הכשר
הנודם והצבעה של דמה ותוב פווזרך
הצבע של דמה של רשתו במחלה, מפוז
צבע עובר נגד המבר, ודנו: נשל
כדרכם משפטו ביום שכוח: משפטו
אותם עם. שני דרכים הברך אשר דבק
בו מחלה, והדרך שפתיו בו דמה:

N:3. דרוש ג"

בראשית פה' כב'י ואת רגליו פרנים
בקרבה ומאמר ישכן לבטח ומבו, ומחלק
לדכים את פני. ויאמר ה' לה עשו.
וכבר הביא של המחברים ז"ל בגימטריא חוזרו
המחברים ואת שלום וכו'. לבה לה ומבוא
שפתיו לבו פרשו" מפוז חסר, לבה [illegible]

את הכיון שלודה את הצער גדול ככ׳!
ואבד טעם ומכוון ותחלק לדרוש את ה״:
אבל עתה דרישה את ותורה תוספה
לצער הבנה, וזו הבנה את נאמר כדברי
הרמב״ן ז״ל שאמר ואת דרישה אל ה״ ועז
שצבה, שהבטלה לאף מתוך צער
הפרובר „ויש״ זה מעוררה הגו כו׳ ויאמר
ה׳ לה שני גוים בבטנך: שני בשרם זה
מגל צערה מלוה! ואלם לפי דרכנו
נאמר, כי כבר מגנו תאם הפרד, כי האשה
ברגע הכושה מרגע חוץ ישוע ושלוה
הולד ויצר בקרבה, ויש אור הולד ותוה
נשמה אל הגוים, גם האשה ברגע
הרוחה תמונות, לזה אסתכן הגוי
סתגלות, ויש׳ לבה ושמור תמוות האשה
מעוררה אל ואתה אבדבריש שאלו
הציונק לבעה התמדי, יש לשאול
את לבו הולד״ = לכאן׳ קוני צוות
הסבכה באשר סבכו לו. בתוך הב״ב
הכוונו יוכבה דוכחו, ונו לצאה דכ׳
מוצוי וע״ז. לשאול לה, ולא וולאשה, קב״ה
מלא נצוו כשרם וכחם מאוך שנה

שם חיו יוצר הרב, והיה פרנסה
הלדעת רחמה מצוות בעבודה בית
הכוונה כחות מטילות הסוכות עליה
על הצלה, נטייה על הטוב לפטר גם
ואד ב שונה הלמה מעבר, והם לדבר
פועל רבותנו ז"ל. בתקופתם בב' הכו"ן ע"י
והביאו ופש"ל. ואת כולנו הבנים בעבודה:
כשהמה עוברת על פתח עבודת כופרים
עשו מסרכם לצוות, וכשהמה עוברת על
פתח בית המד' ועקב מסרכם לצאות,
וכל ומדאן ודין שמן הדבר כהשלך;
ואבל הכוונה שהרגשה בלבבה נטוות
הסוכות, שכל אין שכונה טוב והנדלה
הן מרשמת מרשים טובים אין שמת דברי
תפנה, הכלולים בבוא הזדרש, והנה
חשך נאסף לדבקה בצלמים חולה, כאן שפר
עבר שקב ואהב. לחשוך על המעשים החולה
לא שאמרו עד" ומלצה "בודקה מסרכם לצאת:
דהיינו, עבר עקב משכר בה הגל לבקש
בעבודה, וכן אומר עם הפסוק, וכל
עת שפה ענוים מודות וכוח, וגו'. הנה
שלצות חוזה נפוצה בעבודה, ואמרו חולה

= מ״ש ומכרכם לצוות = כלומר כבי׳ הוכה

מחשבה גם על הפר, עד שהוכר ונראה
שהולד אשר בעגלה, שהוא בוחר ראש
שמענו דבר משנה זו, ומכרכם לצוות,
לאחור במראות הולה ולדבקה בם, ואמר
לאשר דבקה בו ודרש כי תמונת ראשונה
שהולה כי הולד אשר בעגלה כלו כלו
משני השברים הולה, ושהולה בתוך
פוחה, כי בלא״ סבת תרכובת השברים
הולה הזו, כי נולד לבנו עלמן קולה בזו
עבור השור אל בן בשנה, ונולד עשר
גמלו בית ורבה, ואשר תולה בתוכה
כי לא השבר לבה מחם ורבין נשרים
בעגלה, הולדו עבר הכר בולד קנומן
לה, ולא ודרש כי נכר רמזים בבחי׳
במרכבה על הצדק והולה, עכ״ל. המרה
גמור ומולדת בעת שהרגישה הבהמה
ומבושר על הכר ומכה = לחרכה ומני:
פלמוד לחה זה ולהבהמה הכרה =)
= ומני: המחשבות בה בהרע אשר
מחשבת דבק בתרכובת בתשוי וכפי
מחלק לדרוש אגדה" כאמ׳ הכותב:

להתפתח אבל לא זכה לזכה הגופני
כ״ו הנשגב עבר מתפעמים כמו אני כי ונשמ
לאחר מה נשפך שוח, להתאמת זה לזכר אדם
שרש הנרכה רגש המסוק בגרבה ודוא
אהבה, כדי שלא תוסיף לסתם מוד לספר
לולדיה אשר תלד, אמם ההבדלה
השמשה רצונה באומר זה. שני גוים
בבטנך כו. הדמת ביתך אל השלה, והשלח
אל הבשר, וחלק הנפה סבת הדבר כמו
שמשבה, כל שניהם כלולים משלב וכו'
וחד כי בשניהם ומצא חלק טוב ורע,
אבל כמה אשר רוחות כתוב להתגבר
השלה עד הריר שמו שם הרב בספר
ב״מ. על אומר = לאום מלאום יאמץ = שהכוונה
שאומה את דהמתו השלכה תשוב ואמץ
לצדקתה ולשכה עד וכוח האמת
השנה וכו'. ואכ״כ ומלכים שהשום כמו שאמר
ואלה הגוים אשר הניח ה' לנסות את
ישראל, את כל אשר לא ידעו. לאלק שנוטר כנגד
והם במכו ונכים גדולים עוצם, וכו'.
עד מ. הקוצים שאנחנו במדבר
לומר הלכות, וכו'. ואם אין קוצים בחוב

ואז גורם את פניו, פני שכול, כנגד
של הקב"ה". עפ"י. (שאלה ה.ג.) כי פנים
הי' צוואות שאולי) והשלום הכלל נצרכים
כדי שנשכח שהכול את הברכה.
שאמר. עלה השלום, ועוד! שני גוים
בבטנך ושני לאומים ממעיך יפרדו,
פירש"י בטבעם ובתכונתם אבל אין
הסיבה מתשובות עבדו אלוהים, כי!
לחום ולחום ומאוף עד שפירשו, דהיינו
שעקב ומתוך בדרכי ה' ועשו,
אבל רשע באורות הכתוב ללמד
שהשתום מה כדי ואשר עינו כולם
הם מלכותו:

דרוש לפ"ק תש"ו.

No 4. דרוש ד'.

אחרי אשר הבאתי קודם שהי, תוך דעה המולה
בו מצאתי ודו לדרוש שפלים לאחרים, להפוך
בגרמי דואי הדברים המהלכים לטובה אחר
נער לחשבון בשמים, אשר את הדברים הנדרשים
לאנות כשר המו, עד כמה כמה, ומש"ה אשר
משפט בלא מתו הוגבה ונבלה בלבם לא

לפרנסת גופו כו'". לקיים בה מצותיו וכ'".
כיון עשה ... להם אלה בני חבר, ולידו
עפר, כנפש לדעת השמים, תפלה ומבין ופי
קדם יפה כח האדם מלחמו יכים, שיהיה יופיהם
עובדים מתמודדים, כי ומת ולולה לא נחשו יעלה
המצוכים אנה ה'. לא ומתי דמי להם, בלי ילדם
עם החורים וזה צרכי הזמן, כי כל עבודתם
בנפש המשכלת כות אלקי אשר בקרבם לבדם
ודבר אין להם עם הגופות השפלה, ואתם
אפשר זה גם'. לא תשע ודם להתגבר על
שפל שאר קניני הזמן לעבודת בוראם,
לא שוים עכס. לסובה המחתרה ורוחה
על עבודת השכלי שלהם, לפי שהם נדברו
הצטרכות, ובזה נצחו המצוים את התורה
משיתמם נגד נשמת הארץ". והגיי באמור
לרבל". נשבת המ"בין" אמר כובל". בשורה
שעלה משה למרום, אמרו מלאכי השרת
לפני הקב"ה. רבונו של עולם מה לילוד אשה
בינינו אמר להם לקבל התורה בא, אמרו
לפניו חמדה שגנוזה לך תתקע"ד"
דורות קודם שנברא העולם אתה מבקש
ליתנה לבשר ודם ותהלים ח', מה אנוש

כי תזכרנו ובן אדם כי תפקדנו, ואמר
ה'. אדונינו מה אדיר שמך בכל הארץ
אשר תנה הודך על השמים, אמר לו הקב"ה.
למשה החזר להם תשובה אמר לפניו
רבש"ע. מתירא אני שמא ישרפוני בהבל
שבפיהם אמר ליה אחוז בכסא כבודו
והחזר להם תשובה. שנאמר באיוב כו
מאחז פני כסא פרשז עליו עננו ואמר"
נחום מלמד שפירש שדי מזיו שכינתו ועננו
עליו, אמר לפניו רבש"ע תורה שאתה נותן
לי מה כתוב בה, אנכי ה' אלהיך
אשר הוצאתיך מארץ מצרים. אמר להם
למצרים ירדתם לפרעה השתעבדתם
תורה למה תהיו לכם. שוב מה כתוב
בה לא יהיה לך אלהים אחרים, בין גוים
אתם שרויים שעובדין עבודת כוכבים;
שוב מה כתוב בה זכור את יום השבת
לקדשו כלום אתם עושין מלאכה שאתם
צריכין שבות. שוב מה כתוב בה לא תשא.
משא ומתן יש ביניכם? שוב מה כתוב
בה כבד את אביך ואת אמך, אב
ואם יש לכם? שוב מה כתוב בה

לא תרצח, לא תנאף, לא תגנב, קנאה
יש בתאוה, וכבוד". שם בתוכם. אשר הלכו
לו להרגה". שנאמר: הי"ז לדמיו זה אדם
שמק בכל הגוף, ואלו עבד הוד לו
השלשה לא כתוב. אבל כל אחד ואחד
נמשכה מהם ומסר לו דבר שנאמר ושם
בלבה לאורים שבעה שבו אחת מתניא
בידם בספר שנראה אדם לאחת מתניא
והכה מהפרעה". ע"ז. נב"ל דבש"י זאת
מה באמור לפרש, כי באמור "הבחר לבם
תשובה: כוונתו, ואמר טרם לבש שום
לענה ומרת כו". להשיב דם כוהם, ואנה
שהשפיל ערך האדם שאוי ואתם בעקבו
אינו ואמסור, גו הוא מחובה נצחת כי לו
ואתה המדה הגנובה. על השובה,
ואתבונן אני שאין נפרד בהבל והגם
דהמין שהם כמנוגים, והוא הבל טפל,
שאין בו תועלת, והאדם בכל חומר אוכן
לתועלת, עכ"ל. השיב לו זה אמור בכסא כבוד
כי שכר הכרשם המכרשם שורש ושכל
בודאי נשמתו הטהורה ושלמה אשר כסא
כבודו יתברך, ובזה ודאי נתגלה זה

ודבקה בתלמידים. אך נתרחבה לבית

תורה שאמרה נותן כו'. בזמן שנדבקה עצם

המאמר ושכר המודע הרי נשנה בעיקר שיש ורק

מהתלמידים ואשר ראו להם ניצוצי הצדיק".

והמה דבקים בחכמה לשמה - כי לדבקים בכה

אמר ה' תורה". שמעו מתלמידים כי הס פלא

כמה הכבוד כאמור, שאמרו הצדיק כל מאמר,

ואך מאחר אל המכה לשמה, ששמע המאמר

הדבקים באמר: הצדיק להם מעונה = כנ"ל.

ומנ"ל אין הכתוב עונה זה לשמה, כי נראין

הם רק נראו להראות משלו והכל הוא

מאמר בעלי מחז"ל, ועי'. וזה מעל משלו

מאמר, תורה שאמרה נותן לו את כתוב זה

כו'. ועוד משום אז אלו דברי הרב

עצמו, שהדברים נאמרים עם לשונם של

המשנה, שלא עזבו ואין נחלת מלאכים

וגו' בתחילה אין קשר, שאין רשות להשתמש

להם בה, ולמשוך את נותנה לזה? וכמו

דודו כל עוד הגוף הכלים אין הוא

תמיד להדבק במחשבות החכמה וכו'. אין

המעשה המשכיל תורה. ואת אומר כי מבין

הצדיק שנשמה זו. עד שבו את המחשבה

בניגוד לטענה זו כבר עין משנה שרכיו
שנשכחה בהבל הזה, כלומר שאותם
בעלי מטוו, ואותם פרושים לפרוצות מרשעת
ואשר אומרים לדבורה לא מתנצל אלו
מדובלש, ודוד לאה לא שאר ישראל.
לעצמו ה. לאמר הני כאן, ואשא לפי דרכו
הרבה הנו קוענו כי יש רגלה לודק עם
נשמרו שמעצבה ונגד כאן פרשנו נמי.
ואשר הפרוד הדברים הנה לעשו, ועוד
טענה ואמר, ואשר אותה מהדק לפרוצי?
וכאמת מעט דבר זה פנוי תאוה, ולכן נראה
אלוהים הקדושים אותם אלוהים אמתי בסם
כבודו נמי. מה הכושר לנו לומר כן? לכן
מוני אומר עוד שבאלת דברו הרבה' אומרים
הם לא ופחדו דבר מכות במוך פעמים זה
ואשר נוסף בתעבר, מקדם מאל ולכנים
על הרגל. ואשר הוא בואת נעה כי להפלגה
מעשה, מתוך מהרין לא היה משם אזכרה
מוסף לפנה שנה. יתנים, ופעמי' שלו הפקודה
אורת המלך, כי עצם הרהנים מחשבו
הפניה ואחוז שם ואחד עם כל אמצעי אלף
בעלי שניר ואמנות. ואדבן באמונלמוניך

ובה אורן היהודים בילויסגולה מאד מאלי
אלה, אז. אם יתברר שיש להם רכוש
כסף הצ"ל. הי' אלפים זלוטי, הב' אף אם
אין להם רכוש כסף הצ"ל אם בשיא והזמן
ימשך מחנה עליון עד עשרת אלפים זלוטי
כסף לשנה, ובמחנה הצבא יושב שלפי
שקול זו, יש בו דבר תדיר, אני משפטי כופר
הנושא לראות חצי ומשפטו כשיור מושבו
במחנה, ואפוטרופוס ועדין רק המשפטים
לשני הממשלה השגת הזכות הצ"ל. שלושה
מעיינים, המוחד היה רק שולח בדיון ואז
הגזית רכושו של אותו כסף, ואם כן נדרשה
תמיד הרבה מעט עליון, עד שלושה הימים
שנה למחר בערב פסח ולכל זמן
בבוד, והביאו כמה כי עשוי ומתן לשנה
אלף ואלף עשרת אלפים כסף, והשני פר
פרנסה עד ב"ו. ג'. אלפים ה"ל. ולשכה מעט
עליון בענשם וכו לרשות ומלחמה של
ערשתו עוד בצבום. שאת ערש וכו
גמת נפשו, ומלכו את לבית השופטים
הפלגים והם לכוונת משכן, וגם הוא הכובה
אמונה של שבתו מאה כמו בדד ושכח

אלפים הי׳ יותר, ובכלל שכן הממשלה ורו
משפטים, כי הנושא זה שני שלמו התכונות
להתאחד בחברה המעורבת, והשלישי אין שום
הזכות הנ״ל. ואולם השלישי בתור דתו הוא של
הפלך (יוהדר סבדגירדיץ) ויגזו הקורבתו נגד
שר הממשלה, ואשר מה ידוע הפגר אלוהם
הזכות מפוגות ריבוי הפאו. לשנה והם עלוים
נגדו, והרווגל״. מוגר סחורות ורכוש רבת
אלפים כסף, וגם ישכו הבגר קרוב אל
הסך הנזכר לזו נוסף מאה פר׳ משפט ושמרו
מאולה הכלים אשר אבו להשלים משפט המשפחה
ואת שני הממשלה אל שר הפלך אשר שאל לפני
על ככה, הן צדקנו במשפטנו ואין עולתה
בנו, כי הן אמת כי הבגולה הזאת לא נמצא
בכל אולה, ואין חולק בזה פחות ויתר, אם
הכבוש לא עבר עדה. אלפים כסף, אין די
להלוות את הכושן על חלק לזכות ואשר בהם בדרך
הממשלה אלפים, וכל עשר ממנה שלשה אלה אל
המגולה השניה כי אשכן כה. כפוזר את הסך
דמשק בדרך ישרה אלפים כסף, ועל דבר
הפלך נמנים בסגולה השניה בתנאי
שיבוא במאמר המושב החוק דבר חודש,

והנה בראשונה נראה תנאי זה כי דבר חידוש הוא
כי אין שום A מפרש כלל, ואדרבה הוא אשר
אחר אלה שבו ואמרו לך כדי
שרצונם להם רק". לא דבר חדש גדול,
ועוד להבדיל A אצל אחרים אחר, ואמת
בשני אלו חדש אלא זה לאמר ובא כב A
בספרו קרוב לה"ע. ולהם כבר, ואם נבחן
ואמרו ג"א ד. פרשת משנה בדרך נימן
כמה כבר הפלוס הכתוב, וזה אמר דבר
חדש כלל, ועוד לאמר המאמר באלה הוא
דבר חדש, שנשנה קל לרבן ורואה
להבין שרש נפלא באלה ובהגיון האלהים
ועוד ורבה ימיו לך כדי שאמר הכתוב
המאירין, הוא דבר הפלא וחדוש, אבל גם
הוא אמר אצל תשבו אחר, ואכן בשלמות
את חדש דבר זה באמרו, אחרי שיש A
כמהו ואין עוד. ולהם כבר, וקנה לאמר
כל כבר וזהב, בגדי משי לעצמם, אם
כתבו כי יאמר בדרך רצה ולהם כבר
לשנה דברים עם אלהים בזולת. ועתה
שאל מה דבר, כשאמר [illegible] למשה
להשיב משובה להם, כיון בדבר

ב״ה תשובות, אין שואל להשיב להם כי אינם
הם בורים אלא יודעים שבדעתם לסתור
הכל. ואשר זכרנו בהמשל, כי זה ענין הזה
המודעה, כי אם אנו מעיד כהן ותמיד
לעבוד את ה׳. והמשלים הללו הם הם
אז כי השיב להם שאם כוונה לסתור הכל
שהמשמעות נסתרה. שהמשה מתעלמות של תרף
לימודת מכן חוזה הורף לסובתו ומשה
שבאו ב רצון הנפש. ואשר בעולם המחון,
רוצה שיהיה המשלים ורואים, לתת כלל
לשם מ״. והנה שמה משובות אלה הם רבעים
בלבד ואשר הטעם לפי דברי הלב האומר
הי׳ נה״ להשיב להשלים, וכאשר הנושה
מהנה׳. להשער להם, השב בדעתו הנלחם
כי המשנה השניה לא נמצא לא מגמה
כי המאמר הזה כבודו זה, וכאלו הוא מן הגוף
ען להם לבלי השלים בראש המשלים אל
נכלמו בהשלמה עד שהשבק אל הודם לתת
לו מרכה ותלוה כדי שישלים דר אמתו,
ואמר כאן עלינו לתת כ. כבר הזכירו לשלמה
שבד הכנתם ושהם תחרם בראש לכבוד,
וכמו שאמר הגאון פו״דרויד) כל מה שכתוב

הקב"ה לא בראו אלא לכבודו שנאמר כל הנקרא
בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו =
כי השכל גבוה עד אין לשער ביותר
וגם האדם בהכרה אין לו כלום ואין פעולה

לפשטות כאשר נפגם בשמות כבודו להבין
מרשה ודע לכן את נשמר לבטל משנודע
כי כח השפעה הרוחנית מתפשטת כי ביותר,
כי הכוונה שהוא מרשה לה מעשה כי
אין מה פנוי מהם גוונו כמה שמאמינו כי השכל
להתבונן להם הדבר עצמו שהוא בראיותם
ולהבין כי אנחנו בעצמו המבוקש, אשר לא נמצא להם".
שמאמרו שנשפעת בהבדל מהם הענין, וכו
מאד כאשר שמאמינו בעולם כמו שלכן
כמאמר חז"ל. אין שום הכרה ודו היו יכולים
בשלמות וכו'. רבינו גדל עם הכרה להשיג
ודע לה בכשף התפלה, כי בזוה אלה
אך שלם הם ונמצא שלמים רצונו את שורש
הם לכל ואת אין כבודו, וכו'. הכל
בוחן לעולם ואין די מאד שמאמר בזה.
ואמנם המעלה הגדולה כפי הכלל בעולם
התפלה" אל שלמות את ידיעתה
במה ואמר ענף את התורה:

כי בשולחם כבר יאמרו אנחנו כמו יודעים
שהם ילדו ישנה: ותוצאה הגדול השבה
שהגיע די זה, כי ברוחו קבל את התורה:
כי הנשמות הכוהנים ואתם קבלתם הספר
על שהגיע" הקבלה כתר" עבד השכלה, והם
הפשט תורה לא משפטה תורה, אבל אתם
בגדר מקבלים, אבל שוב הם המקבלים,
ומעמת לזה נאמר בדיבור מדיד, שכלל
השמן דליק בבית, ונתן להם לחם חוקם
ונפש המשה במקום הפה והוי בדי את הארון
אשר כלל לכל שהוא לא אמנה רק עם
כשלא כי רצה לקיים תורה ולהתפרנס
ויגיע כפיו, ויאמרו אחדו הדבור
ומלאו ושום, מה שאחת כסף ושפה
עמה בו אמר לואה, הלא זה הכל
השפה לא נתנה במסחר כלל וכלל ובאו והוסף
מדעם ספרים, ועל הדבור, ואתם זה אחד
השמה את ותורה כי וכלכל השם,
בכספו, וסק הדין והוא לועג
כי אדרבה ומצות הדרך באמונה
לפחות שגר, שהם אין לבו להפשט
כל הדרשה במוצא מתנים ולהוציא

תבונות משכורתיו והוגה לו לשמחת
לבו, וכן מאמר קדשיו מן יולפיו דשמיו
לקבל את התורה: כי תפלות עליו
קצרה דעתו להכנות השלמה בה.
וכך עצי" הקבלה עבלנה אש מפי אש
ומתקיים, ותכבה פריה למבדיר, ועכל.
וכפולים צמחו חוצה, חמדה גנוזה פז.
ואמנה מקש' לומנה לשפול, אל" הקב"ה
המלך לתת משכה; כלומר כמו שהם מקנים
מאמר ענשר השגה, אל אתה תשבר לתם
בגאולם, להודיעם כי מצאו מוכנים אשר
קציר שקרה ודם לרשות כחוק, וכרוך
וגדל מזה הלד מהמה, למשפורש הכין
דבורי הקב"ה. כי בהשלמת ברואם הם שלם
אשר נדוע בבתי תמורה משענו שהן
לאמר ותווכו אתו שמו ושפכוני !
בהבל פיהם עומד שתהיה חד כסאות
בכבודם מתחברים ראש, למלך, והשיג
לו הקב"ה: ואתה קבוע כסאו: כאמר
ואתלך למען תשובתך בעדה
שמתה מיוחד לאפמר בכבודו, אל
משום ילדב לה ודון קיומו. עומד דבר

מתפעלין כלמו זכו לו פשוט לעשות
בפנים ולאחר בו, ולהפך מצד הקדשה
והשלמות המוסד פי נתן בידו לשוב
בתשובה הנכונה, אך בתנאי כח ולהפך
פי מצותיו וכל הם עמודים ומונחים על
העולם הטפל וכמו שאמר ז"ל כמוכם
משה לדבריו ז"ל. וההכרח מעבודת
בנפשם, בשמירת שבת, ושאר הדברים
כי אתן מתחזקין רוב המצות, שמירת
הכשלים והחבנות ושאר מצות התורה
והשלמות על ידי האדם ונפשם העולם הטפל
ותלויה עד שמי שמים, מה שאין כח
הטבעיים לעשות כן:
והכוונה. עפ"י שנת"ל והנה חנ"ל: תאוה להבין
איך נולד והשתעשע בכפו משה כולו
איך לבם קיים התורה בשלמות ומה שכר
השאלה מבהילה והתשובה זה אלו במשה
בגופו וכו לא ידעו שכתוב שלמות תורה אמת
לנו". ומה שאמר תורה גנוזה אצל אלו. אבל אתה
כך: כי בחינת עבודת ה'. שלא גדול
התורה בגלויה ובכוסות הוא נראה
הגשם ובהתהוה חול עבודת מלאכי מעלה

ומתן שייך בחומר משה אלו הפעולות בגוף
הקדושה. ולכן גם עבודתם לשליחות
הפנימיים כדכתיב בספרו הי' כל מעשיך כו' ושו
רבינו. ועי' חלק. יְדִידוּ כי הגוף שהם
לפני ה' ובהם ... שלוחים לכך לגמרי
לגמרי. כי בהם חלק עבודתם בשמים ממש
להשלמתם. שלוחים לכן להם הגוף וחלק
ב ... שיהיה מלא ומזה שבאו והיה
שלא להפליג הגוף ונכה. ... כולל טוב
כי מלא נמצא בשלמות ולכן אם השלוחי
ולשלמות נים הגוף המצוו בהן. כמו
במקום. ולכך נגד שלמות כולל הכל
נגד שלמות בשלמותם ורמ"ח.
... הגוף. ... הגוף בזו לא הגוף
הפשטות כל הגוף מקבל הכל ואח"כ לזה
נמצא לשמור ולעשות כי הגוף נעשה בעולם
בחומר הגוף. אלו נמצא מזה שיש לשמור
לחוש כמה שלמות ורמ"ח. וכן לעולם כי ככה
... הלכה שנה... ...ו' לעבדו ...
... לשמור ולהשיג ... ושמירה
לנשמה עד ... ועי' ... שהדבר
הגוף בשלמותו ... כל ... אח.

ושלא כה'. זה הקבה'. ברצונו, כי כך היה
הטעמה במדרש לספרי דמנחות ומעלו הוא
בין לשם אלוהים הוא משמיד הטומאה
זו. והוא משלם בתשלום הזכרנו ולכך לא
שלא לשם אלוהים והגם ששבו שכינה שם
ואת כבוד לשמו מאלהם לאנטיגנוס ולא
למקום בשגרונם להפיצה את מחשבת
כי נשבה מלאכתם מה"ש. והסיבה משום כלשון
לתשובה ורצונם הלוי-הוא ומשל לשם לכן
כל המלאכה אשר הוא שם בשם ענין רבונו
שלובש אשר הוא בשם והשה' היותר בעולם הזה
פשר ברכה לפני אלוקים שנפלה קודם המבול ולא
שם ה'. קדושת הגולם וכור שם תמיד המצווה
וכעזרא בתורה, ומש. נבחרו משכנו של מה"ש. ולכן
כיון שנכרת המורה עוד הקבה'. והבורא משכנו שלא
השפרו לשלוח כלל. וזה מבין כמה גדולה
מאלה שכינה למה עד מבוקשם בראשי הבורא
ולכן כיון לשם משכנו לבד ומתוך הדברים
הללו וללכת בם כאשר נאמר כמה מבוקש הוא
בראשית אלוקים ולפי והוא מבוקשו בישראל
ששב כל הגוף בשם אלהים, ונדמה הלוקח פעם
בדברי קדמונים. בתשובה קרוב כי קרובה לשכינה
אמן: זה כתב

נחזור לענייננו פרשה ג׳. הכתוב אשר תבה

ופקח אזנינו זהב. בתחילת הפרשה, והנה סולם
מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה והנה מלאכי
אלקים עולים ויורדים בו, והנה ד׳ נצב עליו פה.
הארץ אשר אתה שוכב עליה לך אתננה וגו׳.
כי יעקב ראה בחלומו דבר שהוא סולם מצב
ארצה וראשו מגיע השמימה, ומבואר שהלך
זה הוא הדבר שהוא [illegible] סגולה זו, ואמר
והנה ד׳ נצב עליו ואמר הארץ אשר אתה
שוכב עליה לך אתננה: פירוש שהבטחת ה׳
הבטחת [illegible] וכתוב האמן, אלא שלמדנו
הנה השכר בידינו הצדיק להבטחת ה׳ [illegible]
נגלה [illegible], להבין ברוב הדבר. ברוב החיים, אולם
כמאמר וכו׳. הנה להבטחת ה׳ בחלום שהופיעה
לו [illegible] שלשה דברים, דהיינו שיש עבודות הבורא.
ומזה [illegible] [illegible] [illegible], לשמור שכלים
לאדם, להתגבר [illegible] [illegible] להשלים ולקיים
שמעו, כי בדבר הזה [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible], [illegible] [illegible] סגולת [illegible] [illegible],
אלא שהגיע אל גודל הבורא, [illegible] [illegible]
[illegible] אל הברכה אשר שם [illegible], וזו [illegible]
[illegible] הכתוב [illegible], כדי [illegible] [illegible]

לפני אל יעוד ואודות לאתיים, ואמר כי רואה
בתנועת הצלחה גמורה שפתו סולם מוצב
ארצה וראשו מגיע השמימה = כי אמר
כידוע מאמר הקדמונים הגולשים שהם סולם =
להגיע בהם השמימה, אז שראתי רצה ואמר
אל השלוחה המתמחה, אז שהצלה ירום משאו
ומצבה אחוד אל נכבה, כי עלק אל המדרגות
עולה אחת רק שרק חלק הכבוד, ואמר פה
במאמר שמוע, והנה אלו עולים ויורדים
ונודע בו, כאמר ברצות ההצלחה הגמורה
יש לגולשים עולה עליה וירידה, אבל
ואחד יש להתבונה ותנו למעלה שהם יואם
צריכים אל הדברים האורכים, אולם יש
להם פנוייה וירידה בזה שואים יכולים
לדברים שהם הקלים ולדברים האורכים
אל מדרגות = הסולם = להגיע עד לשמים
שמים. והנה ה' נצב עליו כאמר שפתו הגולשים
הפריטים שרואים שמבינים כל המלאכים עולים
השלמות, ואלו לבדו תהיה מאמר על התורה כי
ישכו באם שבכה ה', כן יזכנו ה'. להגדיל
לו כל מעשינו ואמר כבודו בעולם הזה
ועבדה נאמנה מורה טובה וברכה לבו שבדה
שמים. אמן כן יהי רצון. אמן ואמן:

דרוש לפ' וישלח

דרוש ה'.

(ברכות יג.) תני בר קפרא. כל הקורא
לאברהם אברם עובר בעשה שנאמר והיה
שמך אברהם. ר"א אומר עובר בלאו שנאמר
ולא יקרא עוד את שמך אברם, ואלא מעתה
הקורא ליעקב יעקב הכי נמי. שנאמ'. (בראשית לה' י')
לא-שמך עוד יעקב כי אם ישראל יהיה
שמך. שאני התם דהדר אהדריה קרא דכתיב
(בראשית מ"ו ב) ויאמר אלהים לישראל במראות הלילה
ויאמר יעקב יעקב:

וגם להפליא על המאמר, וכי משום
טעם יש בדבר, למה יוסף באברהם
שלא יזכיר עוד שם אברם, וביעקב
שנה שמו, לע"כ. נראה לומר
מקודם בשם המחבר, גם הלא אחר המצוה
לעיל. הרי נודעת הקושיא לכאורה
לשמע קרא יאמר פני. דהוי תשובה
ושמה שמך אברהם לעולם, שאלה
שהוא בעין אברהם, אומרו נאמר
שמך אברהם שלא יקרא שמו עוד
אברם, אומר שנאמר "ולא יקרא"

בקהלת ז' א'. טעם נבוא על הדבור
לקדש תהלה מורגל" ובפרט כבתוב
הפסוק שבקה"ל ז'. א'. טוב שם משמן טוב כו.
מה י"ש שייך לקשור זה לזה הענין הנה.
הטעם שקשור לו ... ואת, והטעם
שקשור לו ... , והטעם שקשור לו בספר
תולדות בראשית, כי המאמר ...
תהיה בשמו, ושמו ... ב... ...
בין שלמה לפרש, טוב שם משמן טוב"
כי השם שקשור לו ... הם תכונות
התפשטות הבלתי ... בתוך האדם
והבאות לו ... ... , כמו
המשפט ... הכל, התלבשות ... המעשה
המצוה ... הבלתי-מוגבל, והשם שקשור לו
בספר תולדות בראשית, הם השמות
אשר נקראו ... הכוונה הדבקות
בשמו, ואת כי הדברים ... ... ,
ואשר ... ... , כי ...
ושמו ... ... ,
... ... , ...
הנוסד, ...
... כי ... ... , ...

עח

הסבת הנולד, ורמזו בו אותו בחפצה
לעצמו או לנולד, אם בתרגשת או
בתקוות אשר קרא לבניו, כמו נח,
זה ינחמנו כי אמר, ויוסף ה' לי
בן אחר: או רמזו התקוות השם המאושר
שלבם, כמו „אסף" אלהים את חרפתי
צחוק עשה לי אלהים: גם בחרה וקראו
את הנולד לאמר, כאשר נעשה הטוב
הזה על ידו, כה נתן ה' נחה ויוסף, אלים
ואמרו בראשי פרק ויצאו לקריאת שם
הנולד על שם המה, מאמינים כי השם
של האדם מגלה טיבו ועצמו ובאמת,
ובאמונות העמים רבי נפגשים לקראו שם
על שם הנולדים, והאפשרות תלוי בחומר
של אמו ואב. נמצא השם הזה בקרוב
להשאר לאמו, בכלל מקרה אשר נבא או
עכו לו הולדו אשר ידע או תהלך ותקרא
אשר ידע נשמר את עולם או הבנים התכלית
הכתוב או הוראת התקוה, ואם השם אשר
בחרו לו הוריו, והם או משכיל, או
נבוך ששם נשמה, הרע של הנחה
לנדו הולדה את הפרשה, לפי משנה

שנה, אז הגיע זה שהיה אנו [illegible] מבטה
כמו" שבר שאול כהנים ואשר כרך שקל
ירושה, אולם לא נודע השם ואשר עליו
לו נחרט בחותם לוחה, דבהזו שבאחוזתם
ובכתובתם שבאותם לשון הבבה. בו
לפרש עליו אותו בתי דורו נכריים לו
כאשר נקרא כמה עליו ערבים בשמו
ובצורות באותם אותה לקדש דורות
אז כי נחל השדה אלוהים ושמו לאו כשם
הפלגים אשר בחורף בהלך לשון שפה
בבה. ונתן אחד אותם לגילוי כשבא זה
רצונם למחה שבה התהלל בתוך עמק
הנחל, ונתן אז שם פריוכים הלבו
הלוא לא נתנו את האדם אותו ואשר שלושה
להם קמוות ועבדה לאו נכריה והבל שמו
אז נודע כי נאמה כמו נשמו נודע
בשמו השם השלישי, השמו הנקרא בספר
מולדת ב כוונתו. כי נזכר החמישי
הפלוגים בדורם, כי נחרו אותם, ולפרעונם
ואת כבים אחד". ובגשו כל אלוהיהם לאבותיו
רגליהם ונתב בספר דברי הימים
לעבדות לעם נולד כי עשה, ובניגעוהו השמו!

וגם ללמוד ממנו דרכו הטובה וגם לגמול בדמה
אשר עשה, שבזה השמות נכתב על ספר
תורה שם אחר, לבד ממה שהשם אשר קראו
אחרים במשך חייו ושם הזה אשר קראו
לו אחרים בעת צרתה שמטו על הארץ, כלה
נמצא בשעתה שמטו, וזה שבירך המלך
המסוד את בנו ותהלים סב"י וכו' יהי שמו
לעולם לפני שמש ינון שמו ויתברכו בו
כל גוים יאשרוהו: מדוע שנדר אבי הבן
כי בחייו בנו המלך שלמה ומתפלל עליו בנו
לכך ומכתבו לו שנתנו לו שם גדול בכל
הארץ, אולם המתכוון יבקש כתוב עליו:
יהי שמו לעולם: כי השם הזה אשר קראו לו
אחרים וכתב גם בספר תולדות הכוונה,
לומר: לפני שמש ינון שמו: כלומר שלו והוא
השם הזה אשר קראו לו אחרים לכבוד לו
כן אחר כבד לו, כאשר ולך מלך להבר
ומולו ולבשו כו'. לפני שמש המאורה
על בנתו וכו' בנתו, אחד לדורות עולם
כן והוא שמו לתולדות לבני משפחה,
ועש: ינון שמו: כלומר השם הזה ולו
תולדות נאמנות לדור אחרון, כי פקוד

ועכו לאורכו, ובאמר המתעלה בהדור
ואמר,, ונתברכו בו כל גוים ומשפחות,,
אלה תולדות השם הזה אשר עברו ודרכו
לדורות עולם. ועתה מקיימים דברי
ש"ס שאמר = חביב אדם שנקרא
בשמו: פלוני זה האדם הוא המופק
להתחיל יום אחד נקרא בשם שנקרא לו
אביו ואמו שהוא רק שם ברכה ומנוחה
כי. בשם של רצונו, אשר קנה לו
בספרי כפי להגדיל ולקנות, ואמר, ולאדון
זה. במובן אחר כלומר השם ראוי במינו
עמד, כיון יום נשא לו שם טוב בפי אחרים
ולבני אמנו, בין שלמה למלך: טוב שם
משם טוב, כי שמן הטוב עובר בהויתו, ישן
ערך בחדש פיתו נודף ועצמו נדוף
אבל שם טוב מעולה בישן מחדש, וכמו
שאמר בסופו דבריו, ויום המות מיום הולדו.
כי יום המות טוב מיום הולדו, כי אז
עולה בגמר השם הטוב בכמו לו
לא כתב בתולדות בכתבו, והוא
המתחיל, לפי שבאו השם בהויתו המלוב
ברכה וטוב לנין ונכד:

לפי דברי חז"ל "אשרינו! מה הגון למה
שמה הגרה". שם אברהם ונאה לאחריהם
בן לשלום? ואתם נאמר כי אבי אברהם
אבי, [illegible] שניהם עדיו בדמותם
ומנחם בבן הבוגד, ולא כן אבי ובנו,
ואשר שכבר אמרנו כי כל השמות אשר
נקראו בשם בני"י בתורה קדם היה
נכלל בהם [illegible] הכל אשר בכל
אבותיו, בעצמם גלוי ומפורש כאלה
אשר עברנו [illegible] לא, זה יחזור, וכן בשמות
[illegible], שלמות, צורי שכן, [illegible], ובלשון
קדוש [illegible] אבותיו הכוהן את כל אדם
לאמר [illegible] שמו ובזה [illegible] את שם [illegible]
כי, כן הם כוכבים אל, כמו נבראים [illegible]
[illegible] לבנות אהבה, כי [illegible] הנכבדים
אב כף, וכן [illegible] לישראל לאמר
לפניהם: ואתם בכבוד [illegible] לא [illegible]
בו, כי היה כל [illegible] בארץ נודד
[illegible] להתהלך בארץ לאורכה ולרחבה
[illegible] בכהן [illegible], ושני [illegible]
[illegible] אשתו [illegible], ואם לבוא תשובתו
[illegible] להבין [illegible] בארץ [illegible]"

נשאר הענין והנה בתורתנו אין זה נושא לספור
מהמקרא שבספרו, כאשר עשה. לכן אם הוא
גדול המעלה, ומתמיד הוא, ורבה שלום ומשכל
לא הרבה לו כמו שנאמר באמר (שם ד'.)
גם למשה אמר דבר: נאמר כי לא נשלם
בו מצות הבורא לאברהם בשם אשר נראה לו, כי
בספר תולדות כמו לא נקרא שם אברהם, דהשם
אך במעל קום ופי פתאום אלה הדברות ופירושם אין
ונחמה לא נראה לו אתרע, כי לא ידוע אם גוי נעשה
גוים אמן ולא, ואנכי הקב"ה הקורא הדורות מראש
שנה שמו, כאשר עשה נוח לפניו בספר תולדות דרך
בראשו, אכן גם אברהם נקרא שם בתו לברכה ולכן!
ושם אותם נושא בתורה המדרש יש הרבה לומר ושם כי
רשם לו אלהים, הנה ונה המאמין אשר שם
בשמו ולא קראו לכן כו'. ולכן, אנכה נראה
בא לכל פי בהכנתו לומר. ולכן לזה אחרון,
כאשר נשמת התורה בראשו, וכתבנו דבר נראה
שם וכו' וכו') ואם לאברהם על פנו ולכן. תמצאו
לחבו, עד הוא זה פה אמר באשר נאמר
כבר אמר הקב"ה. שאמרנו (ואיט) כי ידעתיו
למען אשר יצוה את בניו ושמרו דרך ה'. וכבר
הזכרתי כי אחד תולדות אחרות צדיקים,

כבר בטח לב אברהם אבינו ע"ה כי יהיה
לבן . ואמנם הטעם לכך לא נאמר במקרא
מדוע אברהם את שם הנולד לו משום
ילדה לו שרה יצחק, לכוון כאותיותם.
ובזה לדוש רש"י ד' אומר שצחק נולד
משרה שלמעלה בטבעו שצחקתו תהיה לו
לאור שם, לצחק קדוש שלום, כי ישחק העולם
ויגיל בהולדתו, ורבון העולם לבבו,
וזה שמו ישראל קדוש לו אדם ונאמר נכתב
נכתב גם בספר תולדות קדושתו, כי
שמחת עולם על ראשו, ושמו לדור ודור
את שלמות לו משה ואהבה עדות
אבותיו, וזה בחזור הצחוק ואלה תולדות
יצחק בן אברהם אברהם הוליד את יצחק.
והוא נספר תולדת בקדושתו של יצחק
ע"ה היה מבורך ונכתב ואחר כך אברהם
הוליד את יצחק, ובזה כבר היה די ספר
תהלתו, ולהגיד שמו נכתב על לוחות
ואין זה בלבו ורק כי בזאת לא מצינו
לו שפלק בגדולות ונפלאות, כי
מצדקת נחלת אבות אבל לשבע ולשון
ואהבה נדיבה נרדפה לצדק, ואק

טו.

בעיקב עדינו "יפה" ונפטרה גב"י.
פה שעברי זו חכמתו, בספר תולדות
בכורתו, ערך למכתן על כוונת
קריאת שם אשר לפי הכתוב תורה וכו
מפשוטו הכתובים נראה שכוונו ואחד על
שם שהיה נשיא כן = לכן נאמר בעשב
עשו = המוכן לקנות שם ועל דבר
שהיה אותה מתיחסת בעצם כלל את הנער
אחר היה לשוני שאז = שמע כי אין דרך
שאר המלים כי אחרו דבר זה, לדעתי
כוח הרבים מורות לשם אמר דבר זה
בידו, ואבל שנוי שם על הדבר שאמר
בתחילה, כי לא היה לו דבר אחר לומר
בו, בצורת המראה, דהיינו שאמר בו
הילד, ואלו מתאמת כלל עם עלם המוחק
כי עניה הגוים, להיות אשר דבר, ... אחר
השלמה אשר תכנן להמשיך אחד, ולהוסיף
ולספר. סבור כל מה שאומר עליהם
והנה אין מוכן אין עלי, אין תקל אין קנוי
אתם למען השפה לפי שדרכם להתמגע
בכל דבר הכליו ירושם, ואל הדבר
שקראו להם צמא האולך, אם נפתח

סבורה האומן זו ואם הרבה משנק נסתפון
לקפוץ צ׳תרו הרבה וכדומה? ואיך
לקרוא שם הילד אז, כל הנוסח
שלנו בשם שלה, אל ואתנו בחלב? עפ״י.
ילדו אומר לו כי סיבה ועוד הנוסח
לאותן שלא עברו שם כל שלה, וכאשר
שבר הצדה הלבושה לפרוק ישנה / שם
כה״פ גן) ושני לאומים ממשיך והכבוד =
פלמר מעל פשוטו ובטן ואמת, והכבוד
ואשר אות אות בהכנסם, ואכן
אדם לשון ולאות נלאות ואמין, כי הכוונה
שלאום אחד ושפע ואמין את נלאום השני
נמצאו לפי הכבוד הצלות ותלה הפכורה
בין שניהם, שיצדו את השנים ותלה
הגדר כהכלמת האומה, כאשר שותלה
האורה צר שאמן ותלה בית ואכרהם
והשלו ותלה הגדר האומה, כאשר
שותלה לו לאושן להשקט המכלות הפלט
ועלה שאת גן וצר לפי השלום=צדק =
אם לפי הוראת דבר האומה את
המכלות, לצב עוד הוראות, וכך אף
הפשוטה שלא אמין אחד [illegible]

זכרונות תמיד להתעופף על מצפה

ככתבתי, ורק בזמן אחרון זה
השאלה הנוגעת, וכו׳. הספרים קבלתי
לקרוא את הבוקר המקבצת בספרות
הספרותית בלשון עבר, ואולי [struck]
כי אין להם המשך רב בזמננו=עתה עקרו
ונכתבו והובלו שמה. / כאשר לספרים הנוגע
תולדות השמש שלנו שנקבה מאד, אך
הבוקר המשוואה שמחה לזו הם נשלם
ואת הסגולות של זה שם הבוקר כאשר
עם הבונים הפרקליטים, האגודים גם
וכאלה אשר ששון וזה עבר תלמוד וכלה
לבטלם, אך כן זכרוני זכר מתוק
כי נוכח השמה המחברת ואתה
שלמה, מה בלה מספר המשלות את
הספרות שמה הם מעשיהם,
עם את עקרי ענפי כלומר
שמות הבוקר הם כתובו על שמות
הספר מגלה, וספרו את מכלולותו
בכ״ב. שמחו כתב בו וכו׳. אז הנה
בכל כאן לאמה שמשה ואין להבינו
שלוה לנבוך, ואלו כאן עתה, כו

פרקליט. יסודות צבענו הונח הקמה
ואמנם שלא כשאר מושב ישוב כלה, כי
כפר מושה שבקבע ימין כוונו שמתבצע
לו זה, ויכול לשואנו הקפה כדי
שוושות עזה הצלב. להוכיח
חשובה לנחוד, ויכל בוחת אלה עם
הצבא כוונתו לזה, לו הקל ודו חלוו
ואנשיו, ונסוכת זה התפעלות הדו ממנו
אווד, ויין התפלגם משפט סובחה,
ופן מה לעמן בדברי המשורר הגליון
ע.פ. ביום דינוק ושדולם בחתן
כבוד ושק בנבוק לא נסולו: הכמה
שמספר שם מרשה הגאולה והפלמח.
הנטגבה, כמו שאמר שם קודם לזה ושם יום ט"ו
גאולת בצרעה רמב כו. והנה בזאת אין
חמוני יוצא עמק משרים נת. לעתק אל הזה
הצלחך להתנדב הם בעם כחו והדרך
מרעלים לפתור יש קשה גדול תלונות
התעלה, ותחת הגאולה מה נכתב כי הגוה
ביד נת. כמה סבות אחרות להתלות מחילה
הגשמה על הפחה בלי שדוד השבר?
חוק אמתו פריצים מגשים בחפלת

הרעיון בלי דרך' יאלמה. ישנה ה' הכה

ואמתנו מאדום אינניש כוויש רק הגדולה
המלאכיות בלי הבין התשומשות העגבה"
בעלת המאבדש בעצם ומה! קול
פתאום בגלגל פה' בים דרכך משבולת
במים רבים: כלומר את כל גלי תהומה
עמנו: ודקבוחק לנו נודו: כלומר
שלא נודד עצמן ומלכך דבתנו לנוגד
צורך כל הסיבות ועוד. ועל לפב"י.
הבנאור והשנאמר במתק ובכפתו וה'.
ופה מה שאמרנו כו. שמסר פה' ועל
לך את הברכה כו'. כלומר את מה
המלכות כהלכה באמת שאמר ה' ועל
לך את הברות ואת הגמד ואת לב
סיבה ונכר להתמלא לך המתן התגר
כו'. מה שאין לו מלמה. כך כו' לה
דרך הבלשה להמלת בחבק. נמצא
שכך הנכרות ה' עבר = לסיבה
ואלום בהכלות ונשגה לו כה הגדל
ומערם פב ג"ה הכוונה כאמר ובראה
צדכנו ך מעגו הלשון ואמר כי לה
מכוונו הכוונות הפלה, לכן

שהופעת אור המחר הזה כמו שאמרו חז"ל. ותוקף
ומה שנאמר אחרית להתאחד כולם לתת כח
שיתגלה נפשו ונפשה: [illegible]
כמה הגוי שמשתמש [illegible] ומתנים [illegible] כן כי ויסוד
להשתמש בעולם, ולא שנאמר הכוונה [illegible]
לעולם ומלכות כה'. [illegible] ברגע שנתגלה
גדולתו, והם מלמדים אותם החכמה, כולם
כל העולם כולו לזו נבראו ונשארו להשגת
כבודו ובאורו. [illegible]
ונשאו כולם בראש כוס הגאולה של
המשיח, כי הם [illegible] [illegible], [illegible]. [illegible]
זה הרז, כאמור [illegible] עדיו, להכריע
על ראשו לזכות, [illegible] [illegible]
הצלחתו, והיו [illegible] [illegible]:
ועוד הדברים הללו ברור כי [illegible] [illegible]
[illegible]. [illegible] כן [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] שם בני [illegible], וכולם [illegible]
[illegible], כי [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible], כי
[illegible] [illegible] בן הבכור, ונוסף [illegible]
כמה [illegible] כי הבין [illegible] [illegible], [illegible]
כי [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] כי זה [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

הראשון אשר כל הבנות נשען עליו, ונפוצו
התכלית הנרצה בציור אברהם בחיר ה׳.
וזה השני, וזו אחדות בעקד, כלומר שהוא
הוא האמצע את התכלית ומקבל אליו הכדרי
השתלשלות, כהוראת עקב כמו שזכרנו, ונסתר
השורה צו את ההבנה שיאמרה (כמו שזכרנו)
=ולכן שלום ואמן= כנ״ל. ולשם קרא שמו
יעקב לאמר יעקב ואמנם השגת התוך
והתכלית לאותה הנקודה:

ואמנם לפרש גם זאת קדשו אלהו בענין
שני ובראשונים מאד, כי לא אשר נראה
באדם ונראה אחרים, כי לא לעולם ישאר
התאמה לדעת לכן הבכור אשר נולד, ולא
הפותח רחם אשר נתן מבחר שרף
התאמה ונעדר ממנו השגה, ואם הנזכרות
לתכלית לנוכח בהופך, כי האדם הנזכר
לא בבכורו נוסד העולם, כי עדיין עליו
כל בני שת, וגם בנח לא היה הבכור
המעולה שבבניו, כי יפת הוא גדול,
ואף שם יצא מזרע האבירך, ואמרו אברהם
לא נמשכה בן בכורו ישמעאל, ואל תכלית
המעלה, כו׳ בנו הקטן, וכדרך זה

כבר הגידה הנבואה = ינק ומבוע
צעיר = ובשבטו שפוט נתגלה קטן
של שבטים להיות נשיא הנצר, ונלקח
הבכורה מראובן ונתנה לו, ובבני יוסף
נאמר על מנשה הבכור לבכורות אחיו: גם
הוא יהיה לעם וגם הוא יגדל, ואולם אחיו
הקטן יגדל ממנו = ובבני אהרן את
נדב ואביהוא, ואלעזר ואיתמר נבחרו
אלו ה'. להתמסור הזה השבתים המשיחים,
ובבני ישי (שמו"א טז' ג') אחר ה' בחומר בכור
ויבחר בדוד הקטן לבחור בית המלכות,
אולי אחת ה'. הגדתה צאור כי להיות נתן
בלבבנו, כי כל עוד גדלה האדם המשלך
ממנו תלוי שום דבר ממנו ולא בתולד
כמו בבחירתו ובפעולתו מגדל ומשנה
חול, כי הרבה מאתם אין פשוט בודד הואב
לשלוט בבכורה כמו אפשרות ואהבתו אשר שנאמר
כמש"י (דברים כא' טז') לא יוכל לבכר את בן
האהובה על פני בן השנואה הבכור עפ"י
חוק הטבע הזה. מה שהיה עם מבואם, ואשר
ובחר אולם הוא הקדוש, אשר אם הבוא
המשפחתית הגדת ניתנה עבודה בגוי

בחורל, קרא אותה (שמות ד' כב): בני
בכורי ישראל, ומצה הטעם של למכני
אב שלח את הבכורה מכוון בחלקו
שלוי ויבא מתנה ליוסף, כמו עסוק הדברים
והנביא ונפל להורות בהוראות שלה
התפוק מפסוק התורה, דוגמא. אשה
לגד דברי חז"ל. (ומתו כת"ב) "שבועה
קיימא כהת". קודם שנימתה" יאש
עבר את זה: לא נפל לבכר: ומה
קיים משפטה. הדבר? אלא לדעי
דעתי הדבור ולפי הנביא שינוי.
עכה". קדומות לידת עשו, לא היה
לאומות כי אמוי ולפון צרי מברכתם
בחור הי". וגם ומתוצת הפרק לא הוגה
רק בצד אחד להוראות זה שחשב אבי
הילד וכפי זה שהבוא הלעה". וכאשר
גדלו הנערים, ולפי עשו איש יודע
ציד, ויושב אהלים ודנו הגדול
ויעקב, ישב באהלי תמה, כבר
חשב ויעקב אבינו ע"ה". מאמה אמלא
שגם הוא בדמותו, כי הבכור הוא
שנים בכוחו לבנות בית נאמן

והצעיר כצעירינו 76 ומצוות לה

התפלות המקובלות הנוגות, והצדקה.
קיום לדעת, למען ובמקום שבו, כי
אולם הבכורה בבחינת סגולות
המצוות של ה- ים לו לבדו ואותה
הוא שבעבורם אומץ, ויודוין
כל משפטו שבו לתת לו פי שניים
ליהודה אשר נפשו קשורה בנפשו,
וה' חפץ למען צדקו, כי עבדו יעקב
ודוד עבדו ורחמיו בכל עת
לבוא על תולדת הבכורה המיוחדת לו
ונשתדל בשמירת נפשו וזכרו, עד
כי נברכו בזמן שבטו ושורש ישי
הי' צדיק המשפט בתוכם:
ומה בזה התורה הבחינה הנכונה?
הנה בהצות עשו לקח לעצמו מצודו
ובא אל הבית סר ורעב, ותכוין
היה לבקש מאחרים את מאכלו, מכל
אוכל אשר ושבע, ומה המאכל,
הלעיטני נא מן האדום האדום הזה
ויהי על שני דברים, המורד כי מדבר
הרעב להשקיט את הלחץ ואת הרעב

הכרחי, בלי הבדל על תבניתו ומהותו
ואף נשקדו כן לצלם נפשו, כי נראה
ואכן זה המורגל לתור אחרי צלם אשר
ועורכו כל תאוותם, כאומרם ז"ל. ולמען
ולשבור תאוון ספספן דתלויה, פרצן
פוזמקאות חמד כל! אמר הלציע
נראין המדעים המדעים הנצב: הדפה
בזה כי מכוונה הוודאות שהוא צדק
הדין, הוא הכח המורכב את תאוות
בפגישתה ותר על הכרעה הטבעי
ולכאו עלי"! ספרה המתוק! באומר
מוסיף: על כן קראו שמו אדם:
אשר לכאורה והוא, וכי השפה שמצו:
אדם שם הנבער בדיבוריו, מכיון
שמו עלם? אולם לפי דעה עלות
דתאוותו ודבוריו ומעשיו דוקא דתמון
כרבנו לאו נמורכב כך. על תאוות
המושל פיו. די הנבער אשר המתה
כך. תכונה עלם, ע"כ. ואות להבין
שמו: אדום: לאהבתו אל הדם
עבדו: עוד יש לו לשרף ענין שני
בדבריו רשו, שלא אמר, תן לו ואתה

כו׳. הלשון וכו׳ כו׳: כלומר ומפרש
הם ישנם אצל הנקבה, ואמרו הרופאים
שלא נלאו לחשוב בקשר ה׳ חוט האורך
להבדיל בכמה וכמה כל הבנים בודדו
עצמו בצלמו מלאו להשגיח על פיו, ואלו
ראה כי, כי כן הוא הנולד שופט ומב
שהנו אשתו גופו על גרמו, בראש שמשו
הנולד שכל הבנות נשען עליו, ואת אם
הבנה זה שהם מפרשים בבית אבא
כי הוא אוכל שבת הבית, ואמר יעקב
אשתו לו ברכו:

שהולכת עשו ואת כמה שקבר אדון
לבו, והבין כי לא בנה בהר ה׳. להבת
נושא ברכת אברהם לדור ואחרון, וכו׳.
נשוא גם להבת נוסם ולהבחין אם לא
ורשע בשפטו על הנם, ושונא מעשו
מכרת הבכורה, וזו הכוונה שהלך בדעת
ומתחסר לטובת כל בית אבא, כי מודעת
אמת שבן הבכור היה להנשא לדעתה
גדול הבית, שכל דברי הבית נחתכים
על פיו, ובפרט לעת זקנת האבות,
ואם מוד לב יעקב דומה אלין ברחמו!

הבכורה שהיו דבר שאין בה לא
אכילה ולא שתיה, וכו'. ונאמר ונשת, ויקם
וילך אחרי כו'. דר"ל שהוכרח ללכת: ויקם וילך
לגמרי כדברו אחר. ודבר הרגיש
בזה הרב מהר"ל. ולשונו לאמר, כי כל
זמן שהיה עשו עדיין עסוק במפולה
לא היה מוחלט שמבזה הבכורה, דומה
שהוכרח על המכירה אתה. בשעת אכילה
ובדומה, ואולם כשהלך לשוק ועבר, אז
הכירה לעין כל שהבכורה בזויה
אצלו שהוא אחר שגלה חטאו קם ללכת אל
בני חבורתו וסיעתו לקבוע את הבכורה
ולשחוק עמם על הסכל הזה אשר השתדל
בעיניו שווא ותבל, וכו'. ויקם וילך ויבז
שהלך לספר המכירה הזה בחברת הלצים
אשר מלאו פיהם שחוק כי קנה אותו
[illegible] על דבר נקלה, כאלו הבכורה:
מדברים הללו למדנו כי נתגלה מדיתו
הבזוי [illegible] הפירושים הופכו לגלות
נגד צדקתו, ואין בדעתה של הבריות
[illegible] ולדבריו אלה הוא [illegible]
[illegible] על [illegible], לאשר [illegible]

הצדיק כי צפה כל עקב סיבת רחוקו
בעשו, הנה מחשבתו אשר חשב כי ילד
בכורתו ואשר לידתו יוכר כי חפץ ה' רק
לתת הממלכה על שכמו, והנה רבקה דוחה אותו
מכון לשבת צדיק אברהם. ויעקב איתם
והנה לו לאמר להתנצל על המעשים אלו!
המרכלת, ואמרו אשר במראות לו כי השגה
הגוי ביד אדם, והרגיש בנפשו כי בעקבו
ומצאון התכונות והרגשות בעקבה".
ורואה יתהל עליו ברכת ה' כי עליו מורה.
להתקשר. ותברר אשר כי השפיר
התברך אחרי פני צדיק אדם, אך ויסבק
לברך ברכת שניה לא שמעתי הכונה
הולך, כי כאו נעלמת חנם לא תבואו כן
ברכת חנם לא תחול ואשו לעבוד ואבו,
כי לא והנה לפלאגה את ברכתו לא חנם,
עד. עשה בערמה אצל הברכות מאביו
כחפץ ה'. אשר דבר לאבותם בחירו, ועשה
מצוה כנגה דעת אבינו סבו ובותא עלו
את משך אבה כי כל הנעלמות יעקב הם
שלמות בתכלית השלמות על קו הצדק
והיושר, ואמנו בחר ה' לנחלה וסגולתו,

והוא הורד הגדול המגיש בויעש נימן
אשר לו מסולק את הדרש מאוד והעקרא
ומי שנכנו, לא שמו אתך לפל לו מאוד להשיגל
במשכי העזרו ונוית הוכיוה והחד עדזתו
ולפז. הוא כחוו מכין לשנות את עקב בספר
תולדת בכוונו כמו שאומרנו לקל:
אולם הלבה לנו לומר כי עד כה תמכו אורבע
עיני שלמן ונואב בכל, כי עכה. לא לתם נראה
קצת אופת בעת עלדת הבנים כי עד הולד
השני אוחז בעקב הולד הראשון, כאלו הוא
מודיעת הרגל את הראש נגדו, אולם אפס
קצה ראה וכאלו לא ראה, כי באמת
בכל עלוית המאמים בתנך ישנה הוראה
ותכונות המעצאות, ובכל התפאות והמלאות
מהתהפכות לטובת העולם, עד הראים בהם
בראשונה, ועד עת שפעל רק במשכה,
ופועל קיום דבר רז"ל (שבת ל.ב.) שאמר
כי כן אולדו = פנה לאין מעשרתן של
אמה לו; תקנו שמקים, גטרים ונתלאו
אילו רואות כי באמת אהם עלוה כל
הבהמות הנפלאות דק ודושה, ושפה
תמאות, ולמוגים שכים עד להפלאו, ותכלית

כי זה היה התענוגה המלאכה את לוי מאוד
ודו להשתמש על הפועל, הלוזי כסף מאמנו
המחשבה במחשבת הפעולות להפוך הבינה
לכסף.
ולמדנו מזה כי בבתים עתונים פועלים
ומעשים, ואות להפך אשר אתה בחלק מאתם
לפעמים שאתה עניבה, דבמשך עצבה ומאלו
תכלית מעשיו והצלחה ואת חלדו, ואולם
בעתותם [illegible] אותם לא נאות לו הכלל
הזה, שכבר אמר הלבוש (המשנה וכו'.)
בקטן עקב את אתם ובאותו שכה
את עולם, כלומר כל שהוא בקטן אתו
[illegible] להפטר בזה. להצטרפות חוו
הבוקר, היה הלוו עקב לאותם, אבל אתם
אשר עליו אין לו דהמשו אתכו שמתבוננים
בעברו כן המשלו, שכה את עולם = לו
לבדו שלא היה נכנע על אותם, כו'. שנרמה
של ☐ על ה' אים כאשר נוהה בדווקא.
כי מתוך ההצלחה הגלויה בדורים
הפשוטים הבא שנהיה המושכל ההוא,
מאוסכת הספור, דהמשו שלא שלטו
עליו דבר כי הסוד למען עלמה הדבר

בדרכי ה'. ואל על דרכה גלום הלבון
מלעיל על כנפה רוח ממעל, ושמו שהקדים
קדשה" לאחר דף. ובראשונה טוב הבט
נו הסביבה נסבה הפרדס, ומצד ובר" מר
זמן הבילוי אלו ואמללו למולו, אלמד
שהגביה הקדשה" לאחר דף. על כיפה הבקש פה
והתנהגו וגמור בתוכנית דהמנו שאומר לו שהוא
נוחלה לה אגרו הכצון, וכו תלק דמו מנא לנו
תבנה ולהבין לא מרער בה, והבטיחו בקרבה.
(שאין = כה עוד דרכך: לאור שלו צבר וורכהן
ומשר עוזו על שדמות דבקות לרשות דבקה
ואשר דמותו ונלו לנשבה ומתלקחת
וכן ספרו אז רבה". ומשן ר"י. מכה'. בן
ויוצר שהלך לרשות פשת קנו ושהר
בנות נהנו ושהדבק לתשכן לו
ממש לרגל שלבו לנכנר את שיום
התשובה, וכן בשער גדולה שנול בדורות
הראשונים ובעינו אבת נשגב על כל דרכו
הלבבך, ואמת הברכה אשר נפשך מלוה
אודותיו סבא, ויחד אותו דף. ובוא אשר
רבה שלום לשבת את וגם ולשנה אותה
על פרשה בתו הכורו שנגבה ברכה

44

והבדלם בהבנתו במה שהבינו הם להמשל
משול על הבריאה, שלא כמו הבריאה
ומשול בו, ומה כמו נפלאו על דבריהם
בהבריאה עצמה, ואף שאמרו גלוי ומפורש
כי כן אמרו כל המדרשים הראשונים שהם
מסכימים עם משל, שאינם מודים במובנם
מפורשים וגלויים, לפי שלפי השגתם
אינו יכול ומבין לצורך המשמעות, כמו
לצורך השאלה, לפי רצונו אינו גם בעצמו
במעשה העולם לצורך אשר לאו עדה
כמו לצורך השאלה, והנה הבדל רב
בתורתו והפלא על ברכה שמן, למה דרך
דעתו שיהיה בתי מודד רבו המשכיל
להבינו, וזה יבלו לו שיהיה שמהם
משלים על שום מאות העולם? זהו
ולד. אמור שברך את שניהם בברכה
על השמים ושמי הארץ, למה שלקח
הפגם לברכו בעל השמים ואחר.
אשמי הארץ, ולצורך הפך הדברים
ושם נאמר שלמי הארץ ושל השמים
אחר? למה הפשט בקשו עלה = עלה
מה נעלם אשר על עולם? גם לפי אותם

והעשה שעל כן, ואמר = פי׳ ה׳. נלמד להם
להשכיל = פלאי שלא נשמע הדבר לצורך
המלחמה עליו, כי פ׳. ללמד נלמד אל
בניו המלך כך להשכיל, ואבל לא בדבר
מלחמה, וסובב הלכה לא היה עלו
למלאות רצון והעשה- הלא הכי שעשהו
ונהפך הענין לעשה כלשון על הפסוק
עוד אחד באחד, עוד אחד. באחד.
אבל לא סובב הלכה, והוא על אחד.
באחד. דבעה. והפה כח דבעו שכנו
עבר אברהם שבלו הברכה כאמור, וזו
הבנה תפלה שלה רבנו זה׳. (שמות לג. טז.)
= ונפלינו אני ועמך על הפסוק. וברכה זו
רצה שמן להכל כל אחד ואחד, כאשר
הבית מן רצה ושלח משה׳ זה. כאמור״.
(ובריש לא״א.) כי בולם ולא כל שמן, דברנו
שבן אחד ואחד ירש הברכה הגדולה
הביאו להמות גדולה לעשו על נפשו המשה
ועם. ונתן לך הענין אחד הששים = להם
התולדות הנשמות עבדה, [illegible] שחנים
המשמים בשם על השמש, ואמר בלשון
למחר ותעלה ואחד שמו אלהים,

דהינו שעולם הבא לדבקו, דא השכינה
שמצוה זו מסוגלת להביא מאורות הגאולה
שנקרא "מורכב". נחשב. ואמר = ומרומם בשיר
כי מלבד זה שהוא מצוה על הספר ועשיו
שבכהנים ויגיעה מצליח לו תוספת לו שכר
טוב. ומדבריו נראה כבוש ומשכמו לו
לעולם, כי לא מלבדו כל עולם ומלא
לעתיד כמה מצוה בה. ומה פירושו ומה
שהבין כל הברכות זאת, ומכח גם ומצוה
הללו נשלח לו הברכה וגו׳ שבו בזה, כי
מברכת הטוב נה גם הוא לבד, עמ"ש הרבה
משמני הארץ ויפה מעשיך". כאמר בו שהם
מעשיך מהארץ, תמיד שמחה, ומלך
הפשוט על כל מלך ונעבד בו על מעשיך
כאמר למשכנות מעשיך לו, דהיינו אחר
הכהנים כשמם תחלת העולם,
מקבץ על השלום, דהיינו השמש
הלבנה, וגדל בחודש ואת וזה נראה
על השלום כאשר כתוב, לכן השלום
זה כי לא יועם תדרע, כי הוא לבדו
שבע במעשיו, הקץ לעולם וכשנותיו"
בזמני זה. (שבת ק״ג) וזה דבר

דעיון צבען בשמבה והבטחה לאמאי
לזה בהגדרות שמרמזה למשולש עם
רק כי כל הברכות כאן למשפחות נשים
לאבותם ואין להם קיום להם ישע את ולכן
3 בנים וברכו אלה את אלו נוצרה הברכה
המשפחה על הברכה בגמר הזמנבק:
והנה אחרי אשר נודע לו כי המלאך שם האור
מלאכו ורעו, הנה לו נודע, כי המלאך שלו
אשר השמש שמשו למשה מדרכי הטבע
ואז הברכה שבכל המעשה, ויאמר: לא יעקב
יאמר עוד שמך כי אם ישראל, כלומר לא
כמו שהיה נראה לאחרים שנמה בין המעשה
למעלות המעשה, כה'. אתה רואים תבונה
השלום נראה על עיני בראשית, כי עין
בעין נראה: כי שרית עם אלהים וגם
אנשים ותוכל: דמיון שמשך לשגב
ודימו על הסדר הטבע. ואמרו צבי
דברי רבי שהרבה רשי את כוונת שבכאן
המדה על הברכות, ולכן בדרשת
נרמז כאן שאמר: לא יעקב יאמר עוד שמך
כלומר שלא בזה לך הברכות פ' יצחק
ונראה: כי שרית עם אלהים ועם אנשים ותוכל

רואים השם ענק ילין נכתב עליו בספר
הולדת בכוונתו, כי בוודאי בכל עתני
עניני הצמח עדין שמו ענק כי הוא
מתלוי השלמה ונראה בדומה מאוד בשר
כחולי. יש לומר זכה הטעם שנקרא הצמח
= ענק מעק: במקום השלמה כשמתפלל
= על מרכוי מרכבה עליונה: לפי שנקרא
הצמח שוכן שמה מופיעה עד בקתו
במלכות, כי בסוד ה׳ העולם להתגלות
מן מלכות ומעק שמה מאד של הצמח
ועד ענק נמשך הבשורה הגדולה
המוכנה כמו שפעלה ב״ר של הבורא
ושם ובו. עכ״ל. ואין כאן מקום להעיר
ענק למלכות בזה כוונה לעולם
והמועדים למלכות, וכן מצאנו אצל הכהונה
והבירור למלכות מתן מלכות
וכמו שנאמר ושם שמך: יש בם טוב
מה שאמרו כי ענק על משה לו =
ועוד לאות שמוציא הצמח כמו רשע
שלום של נמה שמו: יש במו מן
כל זה ענק הויה רבן. בזה
לפרש בענין כל בו השלמה ועוד

נב תנחומא פ'. ציון ויוסף

אוהב את יוסף. לשה"ר ([illegible])

הה"ד שולח מלאכי ופנה דרך לפני

בא וראה כל צרות שאירעו ליוסף, אירע

לציון, ביוסף כתיב, וישראל אוהב את

יוסף, ובציון כתיב אוהב ה' שערי ציון, ביוסף

כתיב וישנאו אותו בציון נתנה עלי בקולה

על כן שנאתיה, ביוסף והנה אנחנו מאל-

מאלמים אלומים, בציון בא יבוא ברנה נושא

אלומותיו, ביוסף ויחלום יוסף חלום, בציון

בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחולמים,

ביוסף הבוא נבוא אני ואמך ואחיך

להשתחוות לך ארצה, בציון אפים ארץ

ישתחוו לך, ביוסף ויקנאו בו אחיו,

בציון קנאתי לציון קנאה גדולה, ביוסף

ויתנכלו אותו, בציון על עמך יערימו סוד,

ביוסף ויפשיטו כו' את כתונת הפסים

בציון והפשיטוך את בגדיך וגו'. ביוסף

והמדנים מכרו אותו אל מצרים, ובציון

ובני יהודה ובני ירושלים מכרתם וגו'.

ומה שאירע ליוסף טובות אירע לציון טובות

ביוסף ויהי יוסף יפה תאר ויפה מראה

2.

ובציון יפה נוף משוש כל הארץ, בארץ
אמנו גדול בבית הזה, ובציון גדול
יהיה כבוד הבית הזה, בארץ
והיו ד' אמות אורך, ובציון והיו עיני
ולבו שם כל הימים ומלח ומלוך
שאלותם, ובציון אם רחל ד' בציות
בנות ציון, בארץ כתוב וילבש אותו
בגדי שש, ובציון עטרו עטרו לבשו
עוזך, בארץ כתוב ואת יהודה שלח
לפניו זה ובציון הכהני שלם אלופי כו'.

ונאמר לבאר עדותו על זה וסוב
קושיא הדברים המורק הזה, ומה
בשא אם ובואו לשאול ציון בארץ
ובציון, גם יש לפרשו כי בין ציון
וארץ ופנגדו בציון, חשב ,, בין ובין
ברכה נשוא אלוהותם, „ופנים אורך ושמי
לק: ציון זה משרים ציון. מאמר בזה
כי ברכה התיכון המברכה כוללת כל
דברי הדורש בכללו, הוא התורה
שמכה אשר חשרו קדמונו ז"ל ובראשם
הרמב"ן ז"ל. בכמה מקומות בספרו

אחוה בנו אביה, הם שאר אומה
בימים עצבים, ובמשמרות ננשף, ובן
השרדת שאול, וזה שבחה הגדול
ואומר משפ"ה, הבנו שולח אלינו יקרה
דבק לפני, כלומר כי ידעת הגדנים
הם אלינו הטלגרמ אחת. שלוחים אלינו
מעשר עם ולולו הגולה לפני כתיבם
אחריהם, וביחוד נאמר זה על ארוך
הכלבנו, ואם שאת קודם לפניו כל
דברי התנ"ך בכל פרטי כאוצרות,
כי בלא"! כל דברת שנולש בפלס
הפתרונות, אלא אתה ענה ונאוה.
ואם כולו לא נחשב, מבדיל בתוכם,
שלושה חלקים מה חשש, מה שלמה, ומה
עמה מפוזר, עד בואו לבן שלוש
ומה גדולתו עד שבדו על עולמו, ואולי
בידינו תור אדם המולה כמלוך אשם
באופן. "אחד מחמת שלמה ספר הכתוב אשר
בן שנים עשרה שנה חיה ומתה
את אמה בציון ובאו נגד את בני
כלפה פה אחד ואשר את דברים כן
מתשובת הכתוב נראה כי עכשו הדור

המחלה תחלה, כי בלי סיבה הבריאות
דבמקום כן. הגם שמסוף להתן בידו
כי וכוונת ה' נמסה בו לעשות אותם
החיים לאמן ולפתח בשבעה ימים, כי כבר
שמרו המצב צדיקים, כי המצוה דבה
כגון מדבר שקר ומצוה מלבו דברים
שקרים ומביאים לרחובות ושווקים, ואבל
המחבריו דבה הגון השווה דבת רבים
שמכה ומבשר שתהיה אמת, והגון מביאה
לאין ששם בידו לעשות מלא. אין שם לפסוק
עלמא כי התורות נזכרים הגון לבלות טוב
הם לא שאין, וכל. רחוק משה ולשון,
ואבל בכל זה אין די להשיג תלמידים,
עלמא צדקתי שיהיה הגון בעצמו סבת
חסון מוחא, ועל בלי דבר מדבר ודבש
אך לפי זה כוונת מי שמדבר לדבק את
צדה, על אחרי תחלה: היה כוונה ואת
אותו בעצמו = ועי. שמתי שכבר היה רואה
עם כל מחיו לחדש אמל, והגון נזר אות
בתי בלבבו, ונכה את שום המשך בתוך
ב'. מפורש אלו, בשעה עשה, כי
מתשלמת הענין ורואה כי אומר היה

יוסף בתוך השדה ועד לפסוע ונוימש
נשלח אל אמא, דואג. אבל אני מאמין
שהכו אותם אל קווי ומתנפלו וזונו
לסמוכו, את קבלני הנה בחברתם
כמו שכתוב [illegible], הנה טעם את ונרגע
הצאן, גם לכוונה מספר מה שאני רואה
יוסף אין לו חבור לכאן בסיפור הזה
ואלו הדוגמאות הספור, ומה שיש כאן
מתלבשה בדברים אשר סופר אותם.
ואמנם נכון שאלה הנה נעוצות בעצם
הפתרון סוד המבור והתוכחה לשמש
של השם, מכה לפרנסה אך בלבו וא״.
השתעשע לבכורת המדבר והתמוז, כלמו,
שהנה כמו שנאמר כך, לבוא עמו
הכל הפותר אותו שלא נעשה כך, דעתו
לבד עם אל השתעשע ונתן בכל ואת הצאן
הנשמרות לשם נעזב כה למד בעת אשר
הנה כמו שאמרו הצאן (שמות ג׳ כ״ב)
ושה תמים בעשו והיה אך, כלמד באיש
שנה כמו להתנות בעשו והיה אך ואל
בלבו ואל אלהינו שאמרו (ה׳ ט׳) כסדום תשע
עריה כערך נשלם, ואמנו, ואלו הוא הוא

הי״ צריכות להיו שנויד זה תמיד לעמוד
כסדרם, ולכן יש לחשוב בכה. אך כיון
נראה שהלחמה עבודת כורו צרין היתה
קשה משוגעה ומפוזרה, להפנות הכוחות
הם כולו הפצצות תמות נפלאות בימי
קדם, כחגות הכבירות והשלגליות
ומשות הכתובה, לעשות שיתן כל האדם בלי
ולימוד בשר מהם כיפת השמים, וספרה
מתק: ונשך כך שגר עשרה שנה ההר ימה
את ונשא בלבון והגוניר את בני כלבה
כלמר הלבד שנושא כבר ההר כיוון שנתן
בכל שגר ונשא לכרות הציון, ועכו לו
בלבד שבת לו הנסיונות על המשנה
הצורה, כדי שהתנצלותו תצל לשמה את כני
בלבה ואת כל מלבה, הפחותים
שבשבטים וכו׳". והגוניר: כלמר ולהי
משרת כתוב לשו. ידוע] : ונאמר ואנחנו
כה שמות על הכלל: לבד שלא ספורים
גדולי וחונו על כתובתם ואלא יהיה צריך
לשנות דעתו את כלי כלהם ישו. עלו
חסר הלם שהוא כה הגבורה אלו
הנותה להצות כבוד ענוה ולהוכח

בני המשפחה, והיא נהלה כשאול קנאה
עם כלב צבען כ.ה"ב; ומשה ראה
לעורר, ולבוא את דרכתו ורב אל
אדירם, כאמר נעה? כנעדם שמר
הדבר לאדון אבי המשפט שאנו בעו
ועו שאמרו בתדבר בני כד / שהלל
הדבקות שהם נכונים לכתב התשובה
עצבים, ורצה ההבדל הדתו שהיה
עבר עד דיש, ומאז הנה שמות
שימת ומשה הנה אשר קשה של
שהכאיש בקמתו דבודר הפרות
וכששומעו לשגיא הצרכים, כי
בחוד שאל ומשה התאוצבו ואל
באלישה ידע, ואחו לו היה עשה אוו
כמו. שרמ את אתה כתי בלבה ועני נלפת
אוכל בתוכו דעת והשכל היה נעלה אל
כולם, ומשה שאול אהב את אותם אל
בתוא = פי כך לשלח ומתן שלמו כי
לנו שאמר אדוני הבצע, היה מוכח אל
שלכה ותכונה בתוכו התמונים
ואם עליו רשם יעד. והשני דהמתו
שכוח אל תכונה בתמונים הזולים

כי שם בזמן שכפה על נשים ולבסוף אמר
שבכלל אהב את אשתו: כמו שאומר עלק
אחד לוי מלכה אשה ושפה גבעות
והפלתו לא עמד לעזרת התמימה, אבל
כמה הכרת את החלק ושם בכבוד
עד שהמו שיחו בלבבו, כמו אמו שחזק
אבל החלק אהבק. פלגר עבודת
עצמו אותו אהבק, אבל עבודת הוא
חלק השניה לעזרת התמימה הכני אותה
באשר שאותה נצדק על הודעה, וכן
הדברי הצדק, כי עבודת מגב השניה על
דרכת הצאנים אותו כמו שאהב אותו
כאמור, כי אדרבה הוא החטא וכמו האמת
בכבוד הבית, אבל בבית מסופר
השניה בגלל פתאום הוא אהב את אשה
של אדם, והכלל כי כל עניים האלה
כתרגום, אחרי בר תשע האלה, ואמר: ואשה
לו כתובת פסוק להורות על קדמונו
לצוות במשכלות, שגם הנחה מלך ישראל
המשכלות, אשר נתנו עברו שגם החלק
עד שלמה וגם על דבר השכלה, כמו
שכינה בלבשמה, וכו' רעז לתאותם

שאמרו רז"ל עה"פ "ויבא יוסף את דבתם

רעה. אומר, שאמר שהיו אוכלים אבר מן

החי, כשם אומר חשודים [illegible] העריות

והזלזול, כך אומר מזלזלים הם בבני

השפחות. [illegible] להם דבריו [illegible]

[illegible] שכוונה שאת להם שהם [illegible]

[illegible] על דברים אלו, [illegible], כי

לשון הרע [illegible], דהיינו כמו שהוכיחו

[illegible] העבירה בתכונות [illegible]

[illegible] קצת [illegible] דבר הרע

[illegible] שלא [illegible] המחלה קודם שיתן

[illegible], כי לשון הרע [illegible]

[illegible] שלא [illegible]

[illegible] דברים, [illegible]

שלנו [illegible], כי [illegible]

[illegible], כן [illegible] הבין

הדברים [illegible]

[illegible]

[illegible], [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] כמו [illegible], [illegible] דברים

בזמנים שהיה עדיין 12 יהודים אצל הרמן וכו׳,
שהיתה כמעט, והבזמן של אלה המתנגש
אצל כל הפועלים הזמניים, הדבר נתפרסם
ושם נפגש עם קצין אחד שנזדמן אליהם
הרה יהודית נמצא שלח ומודיעים
לבד, שהם קבלו את הפקודה מהמטה
לומר וזה כי דבר אסור כמו לספק
הפקודה למשמרת, לא לזה אל [redacted]
שהמשמר הפועל הלאה, ורק אחד את ה
בתמיד הפועל של מפעל המשמר ויד
המחנה מפקדה אחרת, שם הרכוש
מעל ט.ז.) והנמצא דברים על רכוש
כל = כי אותו אדם אלכוס הוה את שהחלט.
את שכיח והבאנו לכך הדברים כדלקמן.
לצורך דבר של עצמו שכינו והנשאר כי
כיון כי הנפגע ויוב, אמנם ואיך כאשר
שלבד, בתמיד לא הכשר אשר הרה על
למרות כיוון עם קדושה הכשר, דבר
כזה על הבנת את וקודם שנשמע
שלהן אמר, ולמצא זה שהיו הבאו,
מוכנים דבריהם בו". שמם וילך הרמן
בעצמו בזמנו, והודעתו את ויבדק אותו

כי מאור אבר מן הַחי, למדו רז"ל בספרון
מקרא (דברים יב. כג) ולא תאכל הנפש
עם הבשר, ומקבולת הקבלנות משפיל
כרומה, כי גם ישראל צוו אל מצרים, שאכלו
הנפש עם הבשר כנל" ומשפלת הבהמים
שבאומה ודבקם הנה ערלן אבר, והנה
כי לפאורה הפלא על תחבולות פניה
הבשר שנאמר „בולדבן את התחבולות כו
את בן התו והאתן ואתו כו'. וכי את
הנה נולה לתשמיד בתרב האומה בכלל
או יצור בודד, ואש כדברי המפרשים
שנפה הנס לרשת ממה לצטל כנה לגדר גוים
אשר בהיו לתמות תחת כנפיו, הלוו גלפ
אתה. ובלתו לעל הנשמה באמרו: כל האץ
הבוד המורה והנשמתה: ואם לו הוה
בדעת אלו לטמוש, אתה לו מחל עם את
הנקבות, ואתה לו הפק מצלת הדם בתרב
וכי התשלכה בוואר בהמת הבלד יקון יפק
שטון המשיחה בערתו הדעל ומאורה
לא נשאור לנו דרך בכיי להעלט את הדרך
והמסורה, שהמשיגתן אמרו לו, וישנה
שם אלו לענה בהיום ולו נמסרה גדרה

או ילכו רק עלה מעט, ואם שבפניה
ע"י אמת שכל, רק מחשבתו גם דבר
הספור שנפסק לאמר, דברה הבורא יתעלה
לא השכרה נגד שפגול הגוד בפסוק
נשמות מ.ט.) = הנה עם כל שפגול רב ונכבד
אמנם = דבריו כבר ראינו שבאו גרים
אחרים אחרים ממחשבתו בודד אחרת ועתה נ
רבים ובהן אחד אחד, ואת כחם עמו להם
ואת כתובתם ואתו לתחשבו הודק, לא
כן יהיה אחר מספר שבאו הנה, בתוך רבו
הם משכים, והם רק אוחד לבו, ואז ונתנו
כפי עד שהיה רב לאלפים אמנו, אף כי
ובא המזמור במספר, ואגודתם אחד ואחד
אותם כפור משגב, ואם! הנה עם כל
שפגול = כלומר באשר שבני משכיל אחר
מספר הם אחד לכם = רב לאלפים אמנו ב
היו שעודבה להם להיות רב מרבים
אמנו, לאוסף עוד אחולדה ואת קדם,
כי כלי מלכים הם נחרבים לחבורות
חבורות, לעיניהם / אשר כל שמותם ואחים
זה ונתנה ולאט. היה תוקף אחד אורך מלכים
בתוקף כל שמותו שכולו אחד הנהו לגוו,

ובהכרח שבכן לתאור במונח הפילוסופיה,
כי מתערבו שכל הגוף הגשמי, והנה אין ספק
כי קודם זה לא נשברו כל הכלים. אחת
המשכילות להשיג כמו שלא נשברו אחת
הספירות, ולבד שמן שהיה עליה בנשמה,
ויהיה בלבושות מלבושין, וכמ"ש רמ"ז.
וכן פירוש נ.א.) שצורה שחב לא שיין שלטו
לא יחסר מזכו ולא יחד מבלעם שהם מכונים
כנגד = אבל התקבלות התנצלות שלא עשו
מצטרף משכלים, כמ"ש. (ברשעה לד"ר ג"ר)
לא נעלם לא שנת הדבר הזה להתייחד
ומהותו לעומת אשר לו עולה כי תכפה
כמו לנו = ותשרם השכל כי לעולם הוא
משתנה בהמשכה מתוך הפיסה; ואלו שהמשכילים
המשכלים התנוצצות לעומת עברו הגשמיות
בהמשכה שכלל, ואף ודי זה נתעלה
עליהם גדושים, אבל לא ישנו את בלעתם?
להתלבשות בין גדולים וכמו. במדבש שהוא
= גם נמשך מחוץ פלה, גם נמשך מבין חומה:
שהם נוזלות עליון לבלתי להתלבשות
במשכלים, ומה"ל. ותלמוד אמר כמו הנ"ל
אל שלמות בה דברו שפרסם הכתוב

על דתה, שהיא לבדוקניש מצרים. וזה
שרצה הקב"ה בדווקא לכבות את
ישראל, שיתנו את בנותיהם למצרים
עד שישתעבדו המצרים, והתחתנו
המקבים, ולבסוף ויברחו עבדות מצרים-
למצרים, וזה כוונת כנ"ל. ואחר שלא הועיל
משה [illegible] קדם ובימיו
בגלות מצרים היה מספרת שלא נשאו
בבנות פוטיאל, דהיינו שלא שבנותינו
והא להם לנשים למצרים את לבנות
עוד אחד כאמור, כי זה התחבולה האולה
באותו לעמיהם את ונתחתנו אתנו
בבנותיהם, וכו'. שם גם דבר יוסף [illegible]
זכרו כל [illegible] פוטיפרע, הדבר שהביא
[illegible] שלא [illegible] בבנות פוטיאל
דהיינו שלא [illegible] כנענית [illegible], כי
עם בני ישראל הביאו דבתם לפני
[illegible] שבטים נגד מצרים אחר דבר
[illegible]. [illegible] כי אמר [illegible] הן בני
השפחות [illegible] להם עבדים, ומלבד זה
שאמרנו בתחילה כי הוא [illegible] המאמר,
כי [illegible] שלא סבלו [illegible] והיה רואה

בין ילדי שנשכחת את אחד מני הגבורה
כנ"ל שמשרת דעתו את מני בלהקה ואת
מני עלהקה, בקצה הקהל גם אחותם
לרשותם כעבדים, כדי שתהיה ועוף כעבד
לעבדים, ומעבר לזה, ואחר שעבר בתי
הכיתות דבתם את העבדה של אחותם
שנשמתם ואמונדיתם״ בשמשלך בבתי
הכתתות.- דהמש הלבנות טתם
רשעתן ששמרות מאוד לאהבירת בשנים
כרעני שפחה של ידגבירתה בהדר
בניהם ושני ספחו ורבו, עד כדי להקריב
כלומר שהשבודו וצבם עליהם עבדים אלו
דבדי אחד. ב. אמת אהבת אדמתו שבשמי
של בן הלדור, עורכה שנות המשם, באלו
ואמות רבות לעצמו, עמו שמש טעם לא
התמסרו בשמשם, כנ"ל. ופנו לעורר גם
שמות אהבתם עלמא, כמשפר עשה בן עמר
לספור ועלום ומעבר בו, כן פרתה
התכלמה בתי מעבדים, לא לבד לבדונם
בהפרך, כנ"ל לעורר גם שמות הראה, עד
הסיתה בקהל לרשותם עובדי גלולי
עכו"ם כמשכ"ל ובשטם כמו ת.ת.כ.ח.)

והרגלתו. באופן בעצמו את הרגלתו יותר
הוא, והמצות אותן בדרך פעולות רבות
אל שעור את המעלות הנכונות לו, כי
הסיבה הכוללת להיותה מסוגלת
בעצמה כך. לא תצטרך יותר הפעלה
כזו, שבמקרה זו שוק שלמות, אבל
השלמות הנבדלים וצריכו רבים" פעולות
הנראה לעולם דהיינו להתגלגל,
והתגלגל בדרכים הפעולת הנראה בעצמן ו
ולפעמים המתנגדים להשיג שלמותם -
עד כי קבלו מהר. וכן נראה משה
גי חכמי על ישראל, אשר הם כוח זה ש
הרואה בלב והנה, שמזה לא התנוצץ
כח"י. בפעולה מורגלת עשה שלמותו
[כי שיעור שלמות הנראה נבדל את תכלית
השלמות האדם לפי מה שנאמר עתה כי השם
אותה הוא תמיד עבודת השכר, וזו תכלית
שכר"י עשה שלמותו, דהיינו השכר שתגיע
לו על ידו, יצטרך לחשבון גדול.
ואף השכר אלו שלמותה ותכלית
קנה וגם נבדה-, כפעולת מלך
אשר אוצר"י וגודה כמ"ש. אחרי אלו

כפשלמות הבריות אל לפי טבעו, ורק
שלוותם הסובבה בשעודת המעורה
מפאת תוסר שלוותם ומהורות הגולה שכן
שלותו להן החיים ואת, השתחוו לגולה
דמעות גלגלים הבודדים, השתחוים
בהדרת קודש, נגד כתם שורק, והנה
לפתע נפה החלום לבדו היה די ואת
לכהן אש מת ואת, מושך אלא החלום
השעון = והנה הקול ורוח משתחוים לו
בלוות הנותה בריקותם, הבריות עצמה,
כי בלבבו ודמה וחלום הגולה הזאת
מהכרת דמיון שמשך ברגע עוסק
שערו ורום משורר מעשי שיום, ושם
הגולה מרושה פן לשרוקותם ולא
לשמוע ורשו. וגבל מלא ואת כי אתם
לבדו, ורק אחד שתחוו דבר השמים
וכסליהם, ובלי תנת הבריות הבאות
אשר קרבו לסבל מהשיבה והלאה.
אתם כתבנתה ופתגונתה וברר
לאותנו בגלה נגד ואתנו כמו אותנו
זכות אשר עבדו מגלות ולגלים, פנים
ומתנו חלמו מלכם נבואו אשר דלסי לאו וכל

ונאש המערכ
אחרי דבר אלה,
הקונגרס (השלמת קבר ...) בשנת ה׳ את
ש׳ נבה תמך השנו בחולשה = חשש הכתב
ם׳. פתלת ומשך בראשית צבורת הקהלה
אורך תשובה שמהווה לנו בשבתו לאורכו,
אבל אנו שלמור שלא הפסד והצלחה
שומר לנו לא מהם כהצלחה במשמעות
אשר לנו הללו אויר, כאלו כאשר שנראה
נכר בעמק הלמה כל הכבוד הנה ו
ומה הכתוב הלשם המתמו אשר אנו שאנחנו
לחסום על שפכו = והנה ועתה אלהים
שלמות בשם הקונגרס = כלומר שאני
נשלחים שנד עבודה וכו מתנו וכו
ובנוסח שהשלמות הם שער עניין כפי
הנס והעבור והקשב והמחבר.
אולם גם ואתנו אחלשו שבעם ואנו הראשון
בגלות שעליהם, לא הדבר לרשות
טובות במשך החדשים, והעירה הכנסת
בחיים הפורך ופועל משפוה, וכו
הנה שפכם ואתם בשלמה והשלמה
נתנים / וכנה כולו כל המחשבים בהקורה
הקשב והשלם / ואמתו בשנה הזה, וכו

רעיך שאכלו בגאוה הלבבין מאשר רוב לאו
וננה אושם צלמק / ובתחומנו
כימין כי אשאוותנו = ק יה ויגם לנפשה
לאשר המו שאר נשתו לאו ונעשה שָׁנִי
הצמן ואלתדות המשן, לאו מחסר אונה
כל אוומה כי משאר באלמותה,
והנה גסורמה אלאונשים / ושותאונה
לאלאמי: כלומר כל מגמתה המשם
ונכרו שמחו לפנו גאות הגאות, וכאווחי
ומסת סד וו. נפה שמה ואת קודר
ואת קודש. אלה את אותן. ואם שאתם
בני רשו / והראשה לחמשהם ואת
הוואות אשר לו נעז אלוהם אור הראלתה
להבין כי שאר אלוה בהוו אלאוו ישׁוּ
לשכן אמן ופראמן לפשן
בווק הראים סלה, אתם כאוחם והוה
שמש שכם אלון וורמו באמ לאמר
התלם מתלם אלון אם שאל מאלה
בני! כלומר אם קבעה אהבת אשם
לשלמין אשם גורל אוהב נהלה נהלה
אל תשן אפולו, הנה כווי שאותם
מדעו אשאו הרוכן ואלו ודאה,

26

לאמונה הסוציאלית, כי לא הסוציאל אשר
חלמו הרבה שנים, ולא הפנטזיה שסיפרו
לנו לאחר מלחמות, פה כל עולם משחק
הצרכים, וצ"ב כי דורש הכושר
כשמכרה הדעת והשאיפה כמו"ש הכד. [illegible]
והשקר עומד שפוט, ואת הדעות של הקיום של
כל התורות רגש שהות ילדינו, ואמר לא יהיה
לכם אשר השלום לאמר ואם, ועליה הרבה
לא נמצא לכם, כי הם לעצמו תהיו המשמש
לשלום ולזכרו לאור הסוכות תהלה ויושב
בה, המרגלן הבה לצד סכה בלבבנו, ואורך
ילדינו כחיות לאומה הנדמים כמשוגע
בחדרם ונעלו בחדר לא תרפא כשורה
העליה מגדה לשפול לתקנות החפשי,
כיפכים כהן, ואמרו מה כאן להתקרב ולא
תלמדת החדש הפתח נפש הנושא בעת
ומכריתו. ודי קנאות להגשים, לשמן
קנינה בבלדר יחד. כי אמת התנועה
בבטלה שעשו כל החורבן כובלים.
משפך מזה עד שלא. ולכו דם,
כאשר ואחרים דם, כי התנועה לא קרה
ונדהם כלשון. כיצד: ולא נפתמם

לסדר הנהגות דבעש"ט. נס"ו: על דבר גדולתו
ברשעלותו

סוף [illegible] ואשכחוה דבי רב"ג. עלי
מט" סוס [illegible]. עלי דאורכא על חרפן
ופשלים על" את השובה לאתאורכו [illegible]
סבור [illegible] / [illegible], אמר להו
גברא רבה [illegible], ואמרו ליה [illegible]
אמר להו [illegible] בדו [illegible], [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible], ואמרו ליה
בדו את, אמר להו [illegible] דעקל [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
משלם ואמרו ליה משלם דעם כופרו, [illegible]
[illegible] [illegible] - ואמרו ליה משלם דעם [illegible] אמר
להו [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], ואמרו
ליה אמר [illegible] את אמר להו [illegible], ואמרו
ליה [illegible] אמר [illegible], אמר להו [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible], שדרו [illegible]
[illegible] אמר להו [illegible] קאמר להו [illegible]
[illegible]: [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] של [illegible] [illegible] שהיה [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible]

לשלם כל מה שהכינו משכורות בחשב
לשון שאמרו הנ"ל ואת בקשה מהם לעשות
כל מה שיש. ולא בקש מה מהמחכה עם
מספר דבר משה משפטות ועל להמשיך
השגות וכבר שאר בוחנים עד שלה וה".
ומאלו כשר ועל לשב להמשיך למדרגה
עצמה מאוד, ולכן הרכ"מ המתמים
ושרים שמשפטות לדבר וליראו נקים
ושלם צריך לשלם כואה הכנו צבעים
באלו הם מכם הם עולם לשב להמשיך
למדרגה עצמה ולכן אמר משה ואמר
שהכינו לרבניך יש להם לחשוב כואו
הכינו לחסידיך כי הם עולם להמשיך
עצם ממונם לשלם במה זה, ואז הדברים
הם הכרעה להכתו עם ועל משה כולו
כבר המצרו למצבת נחמים כוונה
הם ומשם כו'. וכבר נודע דמדרגה
בחכמת מדרגה כי אמר מוסף נדרים
כבירים צבאות כמאמר וכפה, ובפרט שני
הרב המשפט לי מלך כי קדשה זה
שמחם למרום מלך, ובזה זאת שאלה
ולשבר הנגו מיין סוף כוכבו הכלים

הזקן שהכנו ״זקנות קטנות הם
הכנו שאול ״זקנה״ הבשרו, שאנו דרים
פוהכים ולהשאיר וגם מהשן ומשלמים ווו
משלמו ואף תנכו בזה הם חיים דם
וכולם להמשיך לאבצע בחיים הזקנים
מחכים, ושהם הוא לא כל חיכו הוא דבש
שני לוו הוה ״ושמר להשלים מנצפך
נשמים ״ולו״ שנשמח כוהכו הוו ופולי
לפרשת חבל לכתן מורנו זל״ חנויים בהלכה
ואף לזה שנשלחים כאשר הגיעו לאבצע
משמים שהשלחים הזה יד׳ חלקם וזה
ואכן בשלום כיבוד פי הדלקת ואנ
שלשום בתבונה וזה היה מבלש
השקה בבית שלו ולקח הברכה לו
שלהבה שיגך בה שהוו בתעודה אמר
בדרך זה׳. ואל לו נתכה הבית הזה
וכל לראות וזכינו מזכיה עד
הפעם לראות השלמים אשר ננו שלמות
ומיפה הכוכב בדורכם על הכלבים
וחוק ואז׳. שהכר של לו להתחוון אל
בשלו נעים השקה שלמות ולך
שהנו כות בעזבה לו ושלום הכו
שבקופו לעד״.

ג. ואולם קניית הנישואין עכבה
גם שניהם כי התכבלו ונתנו לתמונה
ונמסרו אשר על ידם, והנה כל המלאכה
הלכה כמו, ונראה לנו מתכונתו ונשה.
הרבה בתנועות עלו, והסוד אחר
והכוח עבר, כלשון רמז ואהבתם
יבר והכוח קרב אליהם, גם כל
הפעלו שאמר ונתנו לתמונה ואזי שונא
לתמונה. גם נשה אלא מראה לנו
מתכונתו, כאלו הוא בתוכנו, להבין
כל זה. ואולם נאמר כי ומאוד לבד
שנים ונראה מכל כח אלה רוח הרוכב
הכוחות כלו. (גרוונסון) שהגיעה להבין
על כל דבר כל מהות שנים
שלמות מחוכם מאוד את השנים ואשר
שניהם וונתו, כל רעת על כבר בוהבר
במלבד, ואם והנה בתכלית רוב ונוח
והכבוד לוכל אלא להבין? ואולם
ככה שנים כמו אשר לנו והכוח
ברכה על עד נראו מהוגה רב שמל
אמר והוא לנו שמחה את הבית הבנה
כי אור עולם נלבב מהלכות בבו, והראשון

כוחו. עוד יש דרך אחרת להשיג
העולם הפירוש לפי ברצות חבירו, אם
יש לו מקום לומר כי חבירו התנכל אלא להדמות
לשלול ממנו [illegible] רכושו או כבודו וכדומה, כי בזמן
זה מסגלין בפי כל "הבא להרגך השכם להרגו"
כלומר שאם התכוין לזה בכלל רציחה תחשב
כי הוא רק שומר מפני עצמו, והנה ומשל תוכה
תמור אומר", ודברנו ועוד ולמרות חסד על
לשונו, עליו וכלו אחרת להרגו רק מאת שניהם
השתמש בלבבם בלי עלילת דבר, וזה
נגד הרגש הלב כאמור, ומש"כ שנערב
עליהם כדרכו בתורם שוחו והוד ובא ודרש
את אהבתו ותפנעתו עליהם, ואנה ובלו
לפועל אלא להרגו. עד"ה. תשבו מזה בשמן
שנרגיעה בדרגה טרם משרש ותצה הנשמה,
ומשב": בטרם ערב עליהם: כלומר שמערב
אליהם בחן ובתורם ודברנו, התנכל להשמו
כי פעל התנכל דעתו רק תחבולה ודוגמה
כמו שמתגם ומתקלס על הפסק ושמו כו'. ודף
וכו ומוד כו'. להרגו בדוגמה: לעשות לוה בנבואה
דרך הכתוב לכתוב, ומתנכלו אותו להמיתו
כי ידוע שאלת אות לשמו משרש את ומוע
הכונים את, אתק, אתו). הלא מאן התנכל

הפעולה, וזה שאמרו: ויתנכלו אותו להמיתו:
כלומר שהפכו שכל פעולת התאוה, ולא
שיהיה הם המאורים, לכן התכוונו בלי
מחשבה זו / בבחי' הפב"ן / נראה אותו מפתן
ואמרו בואו נשמע בנינות הכלבים: כמו אשר
דברנו כי בושו לשלוח בו יד, ואמר ברוך
שישבו לשתות לכה כו'.. ויאמרו אחיו אל פיהם
תבה בכל המלאות הלזה בו: כלומר ושי'. לדוגמה
כלל, כי לא להרגו בידו ולא מפני שנאת
חנם, אלא מפני אשר נגלה לנו שיר לבו לשלוק
עלינו ולמשול בנו, בואו לשלול תאוותו,
וכבר אמר הכתוב כי התאוה דשבול ממון נקראו
נבל ולא נוולו, כי כל מעשה תאוה עם
תכלית, ואין זה. כלומר כו' שתהיה מזון
מחשבותיו וכו'. ולכן אמר ואחרי שנשבר
עליו תאוותו, לכן ולהרגו כו'. ונפול בודאי
ונראה מה יהיה תאוותיו: כלומר זה כל צער
מחשבותיו לבטל תאוות מלכותו. הדברים
הללו כהוויתן אמר המשורר בנבואת הדבר
כוכבים בשמי קדם את שפלו, והוא אף כי
בלבבו תאות התרמונות, מפני אהבת אב
שבחר בנו מכל הגוים ונתן לנו את תורתו,

וכולם שנודיע מאוד שפוע, כבר גדלה
קנאתם עד להשתחוות, אך בנשו ונפלאו
להתגלגל ולהתנפל עליו אל אוחזים בכנפו
ובייחוד כי המלכתי אליהם בדבקה ובגדולה
כמשפט המלוכה לדברים ע"ח, לא בתעב
וודאי כי אתך הוא, לא בתעב עצרי פוגר
היותי בוורלג: תאמר ונפשו כב. כב.: משפט
אחד יפה לפם כגו כמעט ופובה: זצ"ל
עלית בהפשם לשים אבני שגל לרגליו
ולחבר בורוי אשר נפל בם, ובסתר עלו
להבינתו, אולם אחרי אשר בכל עבדקתנו לא
כחדנו אמונתו תחת לשונו, שמנו בטוחים
שאלוהינו חנם וכל אלוהתם הסובבה
ומשתחוה לאלוהינו, וכאשר שומר בבדיו
ושריה אר. כג.) אפנים אף שתחוו לו ואפס
רגליו ולחכו (ישע ס. יד.) והלכו אליו שחוח
בני מעניך והשתחוו על כפות רגליו כל
מנאציך (שם. אז ואמר משפט זה להושיבה
הבוגד התאמצת בלבבה לשים אותו לחרביש
אותם הבבל הגוי כי עבדות ופיות שניה
הכלנות נגד אשר שפוע בתוך ה'. הנה
מכל שם לגאת נפשו, אך אם והחזק בחוה

כאשר ועודו קורות הימים בו בוראת
שפתותיו ופורפוריו פוחה פנות וכלום
כצרם קור גם על מחלוקו הדת, אולם
מפורש שאמר הכבוד זה לא נשנה נדם לכבוד
כי מחטאו דת קודש, ועתה שגל דבר הש
הדברים העולה בפלס מלשתו ומהלים פג. ד.פ.
= על צחק ורכמו סוד = כאמור לפאות דם
ה״. אשר נטע למחשבה לשכניהם ואוהביהם
ולעגו על אנצרותם, ורכמו סוד = כאמור,
להתנכל בחוצו אנשי נכיע... ושתותו אותם
בלי הכל בפרסום בשלמות יד = ותעלו על
דפוק = כאמור על העבודה למחאה התצפונים
בלב פעולת השפעה, וכאן כדת קדש,
ותעלו בפרסום ולאו ותבוסו = אמרו לפו
מבחודם נגוו = כאמור לאו את ופשם אנו עק
גלת להבחוד שבם גו אוחד. שאו וזכר עם
שנוק עוד = כאמור נחת חוו הגות בלו ואמונה
הדת, ועם לאו נהרגהו, מפורש זה והנה
מלחמה, כאמור. אותם שכם עודו על חוננו
התכו לפושע נתלשו אדר הלגה לבטל
עולתו המלות ועקל הפגות שובות
שבעי, דעמת אורו ואשר שנאמר בו: בשנת

את כתנתו = כן הוא אומר הכתונת להתגולל בגבו
והפשיטוהו את הבגדים ועשו כלי תפארת
כי הבגדים הם פני הילדות טובות:

את כל אלה סבלו בשפל כמה מאות שנים,
אשר הם כלואים לשבת ואבל עצב עם הגלות אין
מספר, תחת הדכאים והברכה הכלשון שפר,
אולם תוך אלפי שנים אחר צרה מאין, רבבות לפנים
כי צרו על שפוים, התנוסס כות חדשה בגוב
לאומים, לאמר הנה בצלם אחד ברא אלהים את הפועל
וגם הילדים הגעלים, ואחים אחינו בני אב אחד
ומכרו כעבד ואמר והלשה = זה בלע כי נתנו
את אחיו שה. ואולם לכן מכרנו כי כי בשפל
שפשטו הלשון ובהנשק לשון קדמון ואחים, הביאו
בידיהם כאכורים לעבדים ולשפחות לא אלו
וזכרו את אשר אמרנו והלשון התמיד אלהינו באשר
הפלשים הם עבדים שורכת לאו. באמר קדמוני
ולעשר נכר ותוכם את שכול, ולו הוא התשובה
של אומה הגלותית:

ב. או. האדם הוא הבה בחו כנרה ותו
ואמר לאין הגלות צבעם שכוח ואמרו בה".
כי נקל ואמר להתעורר נגד הרעה והעוצר,
ולהתעורר נגד אלו שמחליף לשון בזה

לנדודות, דעתנו כוונת שלום כמה ועד׳.
באוירת הנדודים, מספר נפשות על ויתמתם
הכורדרות, נשפכו דמם כמים ולא החלישה
ולא התנכרו דתם, כמשה" לרבינו ב׳ ווי!
הפוכר גם אליהם ותנה לו אלקים = אמם
לזה לא העתה באות אהבת אלהים, כו׳.
אהבת הנצח בערב רב בלי להשגיחות
לבזיון משנאיו ורודפיו, אמנם עם בני אומה
אולתם קרבות באמת ובכבוד התקבצו
יחד וכרתו להם ברית שלום, ויען שכחו
בגם ובנות אהבתם והבליתם אמת קדם.
באשר בדעתם כוונו, כי בזה גם עזר" הי״ת
התחברו בקשר טוב לאומה השמעונים,
בשעה שאמת עז". נכנסו בשלום ואשור
לאומה הנצרים, עד שבאו קדם לאמת
בחרב ובאש נגדם, כי חברת אהובים
באשוק לאותן בחשה, עבר משלו משל עד!
כי הנדרות להתאמנה סגולה את להם,
כמו נדרת ערך כלכשה האדם לחשבון
אחרים ואחר, וכל אחד ואחד כח סרכה
להתאחד להתחבר ולהתפשט אמנו, באמת
ובאמת הלובשה להלש בנו ועופו,

בזכותו ולהגנה ב״פנדיאל״ בשעתו, אולם
עם זכותה הסטירה שלו ואיום בה וכתוב על
חבל לאלמנה, עזר לבוש לבוש ופתח מאזור אלצוז
ופתח הכניסה עד משכן ועבור מדפתו
אולם, ואומרה השאלה בולטת השאר אלא
הממשלה, והמסיבה היחידה בואש לאדמתם
ברם הסדר, אולם כי ישב כאן נחומה,
השאלה נפתלה, כן ופתח מוסכמות
ושלוף מתן עבותה, וכבר שמעו הדברים
שאמר בפי התורה לתשב״ן לשנה תרנ״ט
משה ואמר להם לא נמצא אותם ואמר להם בני
אל-חי: ומתן של כוונה הנביאו באמצע הדתבדות
כי נבדלו המשמאות למשפחותם בגויהם, המצבה
שאלות היהודים דמים לאחרים, ואותם נמצאים
בכלל מצרתו ארץ כה. נכנעים כעבדים תחת
אדוניהם, ומצבם שאלות משונים עוזבים
ומשבים כשאר תושבי ארץ ומולדתם, גורל ומעמד
לשונותם ואמונתם ומזלו של הארץ, ואמנם
בעת נראה עד כה שבכל השאלות מעט
נעבדו בהם בהכרח הם פועלים של מקורם
שבשעה, מתחילים על שלומת ות במקבה
לנצח, ושאלות ומשפטים משכר הם נשמרים

תמצית וכן והנה מלא עוזך וכו'.
בתו נולדה, ואין הזה להם הגולה לזכות
רכישת סיון הכסף, להכין את שבויה
ולהשיג הלוואות, במקרה זו
עודי. ועמדו ונתנו את המשכנה להבראין
את האמונה אחרי כוונתו ימינו לאל,
כך התקשרנו בתים חקרו אומה כי
בתרבם ורכשו ורד ואמונה יושב
ואבותיה בכל, ולמה קולק משל משנו
כרמי. שנשבעו באיש, המוחד נקבה
שנים בבית ולפתח הבית שלה
אשר ישלו את כל הארץ ושבועות
עליו הכל משפט כרונות מתנה,
בין מה את על הביע כוון
הבדל בין שני השבועות כמו, בעוד
שאל התפלשות נזכר כי שלך את בוו
אלא במקום שנשבע, ושני הלכו את
השם, כי נשמה לבו מצוותו לאלהיו
שם לנח. ובין קברו, בין הבדל
בין התבולות הבאיים להן התבולות
נשואים, כי הפולשים ואלו אשר
בנוסח וברכתם, ואלו התוכנית

ב׳ ימים המחנה המושל עלינו להתנהג
בצורה כולה גפ״י. לאחר אורח ושוב
הושפנו ושוב נציג ירשו, והיה שטח
לחברנו לקרוב מדבר לשם הגלות
המוחש שלנו, ושמחנו לשמר בידנו
על כל הרגשות שלנו לאבדבו,
כפשר ופוה, ביומן הבדל את הוא אתנו
ואמתנו את לוו, כי כן דבר דתנו
דק דעשה לגשון סו.וו.ן והפגש עליו
לכפשם את עניי שפוה, ומבקן חלותם
עולפו מתוחם, אבל דברי שלום,
ופואה ואחכם אבל דש! הוא לחד שמוסך.
כמו כמו" שפתה" ושלוי די. דרכיה
דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום: ואני
מכסה שם יודע שהבל הבטע והעבד'
ושמע. שוגו לנו הבל והחשוכה
בכל הווייות, ואשר משלו הספרו
פנו אספרים עלם כשת לזכור
לאמו ומצות גלמנו, מגלה ומגלה
להתגלות על לבבנו, כי אבל שנוי
פעולה ואכן כן, כי רק ביומן הראשון
לאמרו ואשר נדמו אתם מופק

בלי ויכוח, ונשמו לשמור את זה לגבי
על מלחמה עשו עול ועשו פרכו פיום
ושמו הדור לפרעון ופתע לפרעון
לעבדים ופה עד הפסח נאמנים. וגם לה
לגב רגשות לב כל שהם בלבם וחוק
מעם נפשו על צערו, ועל המוות
המצויים עמו, דרכים שלמים ורצחת
על אמהם נזכר. הנלה שעמו לנו פרצ"
ושמת לפנים להם שם הפסח בגלל
אם סמכן, וכל המושג הלוה ונזק
הכתו והנצה כבוד רבותינו ז"ל ופוי
לעירו בתיבה, ומפלו בראש הזה שהיה
בויכוח. וכבר נעשה כתוב ופי ובהם
השלמות לצרות וזרי סגולה בימיו,
שבירים פרים שהם שפיל על רובם
בהם לעד שבירים ומצות שעבורשלום
מלמד לאהבים אשר מצוות ופו קבלנו
לפעות ונחום מהודים על ישראל דת צלמן
ולהשלים בכל פתיו להשתמש
בהשלמים, וכן היה המועד בתחלה
כאשר ביסודו דף שלם.) ונשמם עוד
לזו נוקבה עוז נשען להם לדבר ועוד

לנלוות רבינו, וסמך לזה, וזהו וענף יפה
תואר ונפה מראה = כלומר עכ״ל. שזהו ועל
מתעלמין הגה יפה תואר וגו׳. כמו שסיפר
הכ״ מצבינו חז״ל. ואף רז״ל. ומתי פלפו
לנו בכתוב 3 בצר וענף ומנו הלבבים הנ״ל.
במה שאומר לשם שם בן ונפו הי׳ ומתומף והנ
מעש שלמה, והנו בבות ודומא התלפו, הינשו,
שם = לגבו ה״ חות וענף: שהיה שם שמש שגע
בהמו, רז״ל הרמב״ן פי לפי הפשוט התפוו ואן
עם עולו כעלין שנאמר בולטון לשם כו כחין פוו
כימין כי פוה ה׳ מעף: כלומר שמעה מעלה
בכל עמוק, ולפי דברין סופו דיעו. וזהו ומש
שלמה רתוי כפל ענין רשוו דבפא׳, והנה
ודמא כי קרבת הודם של השו׳ היו ברצונו
והנ״ מתו בווסוו כי הוו את ה׳ דהמנו שדבק
נפשו בסובה עליונה עד מרסים ומתלבתו
נמ בתואר מואר פלב ובמדבר וז.ט./ סף
פלג מלוהם, כלומר שלא ה׳ הוסר זהם
עד כשהם דוד ומנו = כלומר ונמ ומנו
דעתם בה׳. עתה על תבוזום = נמצא גו
הה בכל כל הנאמר גבו עלם, כוו צוע
כי ה׳ עמו כלומר בחב עליה עלו

עליך להצליח בכל אשר תפנה, כי הוא
משפיע בתוקף, אבל כיון נאמר, "ואתה ה'"
את מעשיך, כלומר דבק במושפעו, וגם"
רשב"י - שהיה של שמור בכח, ועי"ז ורבה
בגדה על הצלחתו כו'. על העובדת דבקותו
בה'. אולם סוף הפסוק "שאמר ואתה אשר עליו
עבד בבית אדניו, יש בזה "פועל מצרי"
פי' לא נאמר שהיה מצליח, לכן, שאף את הכל
עדיין כשם אחד מהצלחתו, אולם אמר, "וכל
אשר הוא עושה מצליח: דהיינו שהיה מצליח
את אדניו וכל הקרובים אליו ואותם
את ושכל על הפסוק בעלמא נאמר שאף
הפרש ההשפעה לשמור שנה על כתו,
בעיני אלהים, הוא משפיע בה עד שהוא גם
בעיני, ובעיני העם ואהב את המושפע, ואף
שהוא עבד, בביתו, וזו סוד הפסוק
"ויהי בבית אדניו המצרי": כלומר עד היום,
מצליח כל סביבותיו וזו הנקודה דגדלותו בבית
אדניו, כי עדיין רוב את שלטון חן בעיני
אדון הבית הוא משעיו בעיני עבדים
ומשרתים וכל וכל הקרובים אליו, ואבל
אשר היה גדול בכל הבית, לכן שהיה

מצלות את כולם בחכמתו בעצתו ובטוב׳
ובזה עי״ז נאמר התבונה ונקרא ב.ט.ן = גדול
והיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון
ואף שלכאורה הוא הפך המאמר כי היה
אשר הארון ושאר דברים, וגדל בזה הזה
נכבד הבית השני כי זהו נבנה על השמדה
הגדעים כמו בית ראשון, כנ״ל בשלום ובשלוה
ובלתי צרות הגדולה ש, לו, והשקטה מבלי
ושלום, והשלמה מכוחו, שזו לבדו על הנחמה
השלמות כנ״ל. על כל משכבו תחול, כי אחר
עצת השלמים נהלה אחת ע״ל. בכל
המדעות - ורש״י ועוד ושכך, וזהו תורה עצ
ובשלום והם כנגד משה לכל הגוף, ונדונה
מה שהגדתנו וכן במשך אתנו גדול כן
ובשלום גדול והיה כבוד הבית כי באמת
ונבו הי אז אשר בשלום והיה את שלום
שם כל השמים והוו כאשר הקדוש אל הכרם
כל כי השמחת השי׳ ואליה דרך דבקות
המודה בו: ע׳ עולם עדם נהרם אותו
ואתו באו אתם נכונו עליונו עד אם שמח
נשקו והם לא עוד על הנסמך באמת גדול
שמגדלה בו בעוד על המשה הגדולה

אשר נכשל את חייו זה לאחר למדאוס
והיה הכיסוי במיטת השוכב, שהיה
פולט שני האחים יחד, הוא בודד בקיומו
כל השובר את פטר דוד גברת הבית לתת
לו בנימוס חלקו ואשר אלוה! ואליעזר בעניין
שלהשהבה שהתבונן אליו לבקשה לו עכבות.
ואחר ספר כי פיתה גל׳. בדיבור
מתעצב השם ודבר, ודבר זה אמן לזמן
ומיוק מטובתו שיאמר לה / בראשו ל.ה.ט׳.
כך יודעים אלו נפר את אה בדיות שלו.
ואתה גדול בדיות הנה כו׳. ואשר מחשבה
הכלה השקולה הגיונית ושאינה לאלוהיו
דאשונה עצה דמתחלה פעם שכוון לשנא
כמחשבה כדי שלא לעתו כפי טובה
נגע הודות השוב לו, ומאום כי הוא נגד
השכל. ואחר שם אמר כי הוא עוון לאוסף
להשעות כחו ולגאול נפש נגד עון הבנות
כי עם המשפט הפשו משוא את ראה, אבל
זה שבשעה ולא את בתוכם חלקו, כי
לפי גדולה המשפט הגבעון, כי
כל הפרשה מכריעה את סיבתו, והאמת
בעבור אומן לו מקדש מנהג כו׳.

עכ"ל הפשוטה, כי אין תפלה בעניות, ופי'
באתנן, ונסיבת עניות ואנקה מאות תחשוך
כנ"ל. תהלות אמן, ודבקה הדעת הרב באמת"
דבשו"ב. ומאמר התפלות ונתעלה גם, לטין
לכל עניות ואין לבה לאה לתת את לבוש
לכל מאהבת יעקב ועוד בך כהם את השם
בתוצאות לך לכן עניה שמו, דבר ה'"
הכוונה כנ"ל עניות ללפה ואכו הבלו, וגם
כן תפלות תשוב הנהגה בה, אז הנה
ואות לך ה' עניה באהם, וגם אמר עליהם
נראה הפך את הקשה, ואשר שלא עניות
בשבל מעות שבר. לכן עניה שמו דבר ה'"
כאשר אמרה, ואות לך גם השלם באהם
שלום לעולם הנה לא קשה המתקלות
שגם הנהגה, שהכה. ואת גם עמוק באהם
כי המתקשה גבורתו, ואשר כן הטמו הנחוצה
בכוח עמה, ואשר הנוסף לעבה, כי ראוי
גם הוא עמוק באהם, [illegible] אמר שאותו אמר
תדעת הדבר, כי הם [הדבר] לו ובא אתו גם
בבית וכל עם לא נתן בידו לאת עלה
מאמר השבת, ואתו גבות בבית הלכה:
ועתה אשר שני הדבר למה לנשם חלב, הלא

לכן המלך אמר עם אחד, שלא התכוונו, כי לא
המלך אמר אומנם, אבל אין מחשבה בעתה
הפעולה הצורה ותשובתו להתנשאות, כי זה קודם
התחשבות בעולם התמורה שלנו עתה נשאר
אמונה מסובבת צורות עבר כמו הפעולה המוכרה
הצורות להתגבר שלכן כמו שמו, עד שהסוף
כי אין צורך לו בזה, ושלכן האמר סופו
זה. בה"פ.פ". שצריך לו המשפט ומכה
הכל כולל אחד בעצמו, והכל אמר כך
אמת אמונתם, הכלי כופפת קשוק ושל
ה" שמש כשכשם, הכלי מגיעוק, ושל ה"
נותן לחם לרעבים - ועתה להתחיל נשמו
של משך שנות הצדדים לנשמות של ישכול
גם. שנות הצדדים הם" למעלה ואחולי, נקר
הגוף: ואמונים הפעולה התגבר לאמת
השמפונות משפיע באמונה להצלחת
משך בתכה, כי הכה עבר הצלחתו לא
הגוף שלו שנה הסדר הבאים של הדרך
כי אותם בלס". לכן הפסוק הקב"ה את הכוח
ולכן הספר מלא רוח קודש להרחיב
לבו. שעושה כן הקב"ה שדבשנו להרבות
ההתחדשות הם ביותר להכרת הלב, אבל

פרנקל אחר שבחר בדרך ועלש רה. להלשמר
היה שער של הכתב להפגשת עם רב כושר
נבון הלורם ואמרו. כמשל ע״ו.אח״ן ומה רכוז
הכרה ואש נבון ומסם, הלשון המלך מאין!
אבל גם זה היה אחד הסבות, כי כבר כתב
הכוהם זצ״ל. כה. וכל״. נסכה. הל״ רו/ שהבדלה בין
דבריו בעמה לדברי המלחים והנושאים,
כ״ו שאי לפרושם בתמצית גד. דבריו אמת
הם מיוסדים על כל סעם בדברי שגו, אבל
בדברי הנבואה, שיטתם שהפה כל הסטי
הדברים כלו צד אחד, וצד אחר הנבואה ״אם
לנבא את הדבר נאם ה׳״. נשאו אחר זה ואסף
להלכות להכירה כי חלמו הנביאות נבואה
אמתית הבינה אותה. וה היה צריך לבוא
על כל סרט הלחמות הם אמתיים ורבים
לא הסבה זו, אמה מוה מאין בסבות והשתלשל
על החוור דבחו, ואז אחרים שהכרב נה טובה
ב״ו בשלבים מאורות החוור, זה לא הביא
והשתרך להשתמש בה בתלמה, אבל מיצה
לו הנבואה, כאו שהשפטו מלכים [illegible]
בעבר בהשגות הנוער את ווסף מלכים
כן עם ביד המלך להפת עולה ואשום

אבל אלצרים לאבותיה מרים ובכן להלוי יעקב
ויכוונו ובין ויעם ושומעה כה. ואשר
בעזרת פרשת השמר, וזה הברכה להלכה
אשר על השמים בהשן שמלך אשר על
השמים לסדר ושמו, כי בשמו הכתוב.
כהגון להודם ושכר והלכה מעלה הדיוט
לבני ישראל והסתר כי בתלמוד אבותינו
עליו. השלמו וזה כי אשר הלכתי הרה
לבקשת להסתר שהיה שני הכנה, כי לא תכבה
השמש סתר, ואתם נעשה קרן ואשר צדקנו
ואמר אף צאתה קרן שמכה מבין ה' אשר
מאומות הדרך לאומה שני כולם אשר הכיוו
ורמה מיום, לכה אתם בינה נשא ה'
ואשרי ובשלמות כדרך בזרוע, לא כרב לאתם
שמצאו לשם כה. לשמר את דבר ה' יצו
עזר גאולה כי מכינה השמים הקדושה
ושוב לא ושבה ואשר שהם את כל בני התורה
דבר ה' ושב עמו ישבה, וכל הבורך ובחמד
לעבור דבר אמת פשה. שהיה ד.ג., לבבו
רמתן כבוד ואמרו לפני מעלה על הר ה' אל
בית יעקב ורני צדיקים, מעלה בירושלים
כי שלום השלום מרכבה לדבר ה' מירושלים.

ואם [illegible] גם שאר אומות אשר כתבו ידידות ואהבת
תתנו יד השואה הפלסטינית, הכפויים במירק
ואבל שהם לעזר את הסיום מפורסמת ושלנו
אין עזר = כי קמה אחריותנו לעם לבדה
באומה שלנו הבערבים אשר תמיכה סובבת
לאחשלמו, אין מלוכה כבוד ארצנו להבנות
בתי". להשמים מדמם לשוב רגלנו, כו".
מלשם ואף לשבור בר לבל הבווים, להשיבה
כל העולם שלוה בה. שלום רב לאוהב
תורתך ואין: אולם כבר הם ישוב לנו וגו".
מזבחות כ. אין כי ואת משפט לעולם אשר את התורה
לאתה". וכ' עושה את כל העולם ישתו אתו
ואתה". ואם שרה אתם התורה לאתה". קודם
אל תא העולם הבא, ואם כי נקדה אל כי אין שלוה
לצבא בשלום וכו, כי נקה את שלנו
מקוה לנוער שכבות תורתנו מדברות ו
כב. ואן די השיב לשולמנו מהם אשר הכריעו
להחזיק ואמנות אין למשפט. [illegible] כי אם
ממשל צבא ואמונה של סתו ואמת ודתשפכה
ואמר (שם. ט. כב.) החסד לה בדעת ובחוק
בשמו קולה. ואם יכ... כי אין בדברי
את הגבורות האלו בארצם [illegible]

ונו׳. ולמורכב נאמר, ואשר שם כל יראתם בתורה
ולשמרה ולגאלה. מה נתן מה שאול להם
בנין הבית? אולם הפשט לנו מעשה נבואה
בראשו ושרשו, כי לפני ראשונים אדם, ולכרובים
ולכבוד בינו, להפך לשורש דברו, כן הדבר
הזה שיש את תכונת הנשמה קודם הבריאה
באלהות העליונה כמו שנא׳. אמנם לרשותם יש
מעכבים, כי הם לראשי סתרות ומאז דוקא
ושרשי קדמונות, ונדבקות לה׳ לא תמיד עלו
הדבר לה׳ לנבואה ראשונה לא עלו לשמש
בתורה להראות כל הכתוב עומדים לפני הזה
לעבוד את ה׳ עם שורשם של ובם הכבוד
העליונה אשר הרוצה לשמחה וכו׳. טעם והעלמה
עולם הדבק לו ובו בהתגבות לא ובו
ומדרשם ושרשם ומשך לכוונתם לאור כו׳.
כי אמרו כמו הפלם כולו בכבודו של הארון
הק שלשה, כי אלו שמות שבו בהם לשון
לכבוד נשמות לשרר רוח, אלו נבנו
והכרובים לעולם, אף אלהם ומלך רב ובם את
לא נגע עליהם אור הנשמה בה׳. ונראים
פנים לעבדו ולברך שם קדשו, כי
עד. כבוד: שמרו את הכבוד כבוד ה׳ בית המקדש

כמו שהוא מפורש בדברי הקדמונים:
ולכן תן כבוד לה'. שאלו שיגיע עד לגדולה
לנושא המפורשים ועל אהבת את דלו משלם
ומכאן ולכבוד תשבה, ואש רצון כל מלה,
בקומת אלקים אדם השגה כי נעשו כל
הפרושים של ה'. ואל טובו. ולכן היה הדבר
באופן שאלפותו ואמונתו לא תסיותו בשום
דבר [תפוצתו] כמו שמצא הפרטים
הקדמונים, והוא ה' את מסך והוא ראשו מלכות
והוא ה' את משך והוא ראש מלכות והוא
בבית אמונתו המלכות = פירוש התורה ההשגה
שבת ומשך מלכות בדברו, וכאן בבחינתו
בבית אמונה המלכות בעדכנת עבד, הכל
טוב לפניו, כי עולם לא מה שלבבו להיות
טוב ומשך, והדברים קדושים על שמם בשלמות
המערכה. ושאלו שגדולתו של משך היה עם
כלכלתו בקדשת עדים הגדולים והתשובה
בדרגו בפתח ולא נעשה בתם של סוף דרכו.
ונעשה בקדשה הפלא עשה: באופן פרטי
ונגלה ונעלם שלפותם, כאמור הפסוק
שנפשה זכות הכור, לא היה מלכי כה'.
תולדות שלות ולכן המלכות החוזה התורה

אמנם הדברים [illegible] - הי'

ביום ההוא יהיה צמח ה' וכו' והיה הנשאר

בציון והנותר בירושלים קדוש יאמר

לו. פירוש שעם ביאת הגאולה כבר יהיו

הנשארים בגדר קדושים ומתאימים לבורא

ומבחינה זו שלאחריה יהיו קדושים

וכמו שלובשים בגדים צואים בגדי

גלות ויצא לאור ובא ולבש מחלצות, כמו

[illegible] ויהי [illegible]

כי [illegible] והסר לבושו, [illegible] כהן

[illegible] בגדי [illegible]

[illegible] הכהנים החוצנים

[illegible] שהם [illegible] העבודות [illegible]

[illegible] העולם [illegible]

[illegible] הצורה הנאמנה כי

[illegible] הוא [illegible]

[illegible] ובגדים [illegible], [illegible] / בבגדי [illegible]

הכל בידי שמים חוץ [illegible] / [illegible]

[illegible] על כל [illegible] ועל כל [illegible]

[illegible] הגבורה הגדולה [illegible]

[illegible] בעולם [illegible]

כמו [illegible] / [illegible]

ואל הבית לגלה כי אל כבוד חופה ,
הכלל נוראה'' כבוד אין עד שמשיטה
דרך פרנסה הולכה מספרו אל בית אחד
ולגל. כותר הדודה אומר , במשך נאמר
ולמבט אות מצב. שם כי הלא כי לכך
וכוונה חכם לשאר] בקהל פרטי מראה
על אומר הדגש לבוש הדפסדו שלו , וכן
בלשון נאור ויכו ויכו לרשת ועד שם: !!!
עדה בין כל המאמר לנות, ונהג בהחלט
על ואשר היכה שם מלפם דמשו לכם, ואמר
במשך כמה זמן ותגמש שלא לצרא כך.
ולכן תמני שלם מלמדו כך. אך לבא מושה
כך הוא דרכה של תורה לתמור שם
השלום שמיים בלשון קדוש אם הוא
כאן לם פעמים אמ.י.ו ונאמר לאמר תהא
ורבים שלמה, ואחדי) ואבד לעשר, ולרפא
שם ולמה הוסף כאן שם השלום שמתו ושלמה
כולה תהא קדושה דבר, ושם אלי יהא
את שפכנו דברי מלך שאמר לאמור לשם הבא
ושלום ולאם לברכם לשער לעם שנאמר
בתוך, ולאמר לעם לשלם לשלום
שיבוא לכתובה כי הוא על כל ארץ

שס

בראשי ואמת אוי כן לדעתו, כי עלה ימשה
הנמה ומכרני ששמש, כי שלח ונתושע
לסמכם, כי גם הם במשה בורף לא
לכם, או ותן לכם ומוצא בית לדורה
נהגב גם המרף מתנוסם לעשרונם
לכשפו ונדרכו מגוים ולהבו ששרם
וזה דבר ועוף ואשר נא ה" דבר בו -
= שמשון מולים לפניכם כאמר במצא
הכד למשרכם הבר מטו צנורה קדמה
אלו שמש יד שלה ומו לסמכם קודם
שהכמו לשמר מאמר הממד לשם אנם
שורוש בורף, כאמר שמם בורף תשמה
הממורות ושרו שורוש צדק ומם / תמלו
לממשה לעם למשהצפלה : דהמש
מזו המקום לפכמכם ומכן ואמר:
נאמר שלום נוות המבה ומשכה ושב
המלכם בעלם ה' נגד לעקב שנט, בני
שגב במשרכם, ונמלכו נאו מתכבו
בעשבונם, ולא המורדות תבוא שלם
לכם שורוש בורף, ולפי שמש זה
מבוה אמונה ממלם משמש צדק וו
נצב משפט מצפה, עכי. ובחר הארז

מוכרח הצורה בהזמנו לשמות רבים ושונים
במקרה שלנו לבבי את שלו, כי משפט
שמהם ..., וגם שונה ראשה הכל משה
נפלאים עם כמשה ו' הנעלה. ומענו״ב
ומצבי, רוב חלק אלוהים, ודומה ודוד
ועתה לעולם ולמשמעו כי כל משה
על פי גבורתו לפרשה לעולם בפתח
וכל נפשו ומנוחו, הוא הם לנפלאות נא
לשמירת התורה לעולם, ומקום שם
מלכות בית דוד הוא עתה מבית לשם
המשיח הנגלה, ומשה״ רבנו שלום
מלואו ונגלה דרך לפני, ומשך הדבר
אשר כלל המעלה לשבור ושם
עולם, כן מלאו הנגלה ב כבוד וגם
אשר נתנו לו, ולפניהם ובאו אל
השכל הבורא ושם ונתנו ותקנים
ב״ב וו״פו״. ג׳׳ ק״ כמו
[illegible]

N2.

דרוש לתורה.

הרכוש הרוחני, קניין הנודע של
ודאות, כאן הרכוש התוכי בתוכם

פעלו והדרו, אשר רואה אל פועלו, לשנותו
לטובה ולברכה, ולהפך את חבל בדמיון,
נופל הוא תחת שלשה תנאים: כי רצה הרפוא
המומחה פועל הרבה לשנות את מצב החולה
כליל, ואחר נפלת חולי, ויברח לו כשמש
בצהרים, ונתן לו יד ושם בכל אשר יפנה,
ובמעשה אשר בהשגתו אני הלך תמיד קודר
באהלו וגונו, אך מצוה ידו לעבור כסף
ענין התנאים ידו הפגם להיות אך את
ועוד לב. ואתם פעולת אנוש תלויה בשלשה
תנאים: א) המציאות עצם העושר, ב)
הבחירה שיבחר לעשות, כי יש שנים עשר
ודבר לא עשה ואני שואל מזה, כמו אם
נפה את הגורל ספק גדול או שנכונו בו
את והשאיר לו הון רב, ויכל עוד שלא ועוד
עשרו לאו ושפה לכם העושר אלא שגם
הפעולה, אם כי באמת כבר נחשב לעשיר
במציאות, אבל בסבת חסרון הבחירה וגם
לא נפעל העושר הזה אלא כל פעולה
ג) ההכרה, כי יש שהדבר תמיד שורכו,
ושכנו כבר אצלו מאוד שיש לו, אבל
אינו מכיר את ערכו הרבה, כמו שאמרו

אופן טובה עזרה מאוד לפנות ומחשבה לאופן
פשוטה, הלוואי יעשה הרגש הזה
אבל את הפעולה שיש בכוחו לעשות, ואין
כי איננו מכיר את ערכו האמיתי, וכן גם
הרגש הרוחני עושה את פעולתו על פי
אך ורק בהתאם לשלשת התנאים האלה.
ויש להזכיר עוד ענין אחד שיש להתחשבן
גופי להרגש כוחו ושפעולתו דורשת גם
את שלשת התנאים האלה, ואלו — הדבר:
אין לך אדם בעולם שיש לו דבר עשוי
בפנים נעלים ובכחות מעלות גדולות
כאוהבים בהשכלה, ובכל אופן עושה אלא
את הכוחות שיש לו לעשות אלא, ואין שחסר
לו התנאים הדרושים לזה, כי יש שאינם
יודעים אותו כלל, ויש שיודעים אותו רק
משהו מכירים את ערכו הרב, כי לא נתן
להדע בפני אומתו של כל אחד ומאורר
תנאי הפשט. 2. אודעת אות כי התנאים
הכוללים חלק את הזמן לשלשה חלקים
עבר, הווה, ועתיד ולכשנשנו רבי
המעלות התוספות שיש בכל חלק וחלק
הזמן הזה כתבו, כי יש להשיב אם

הדבר לאורך נראה לאדם אשר לא
ונתנסו להטות פעמיו מדרך אחת ולהגיע
כשהוא אובד, ואין כי הדבר משור מאד
בנסיונות שונים רבים ומשונים וכו'. ולאדם
לאדם דעת את הדרך אשר ילך בה ואת
המעשה אשר יעשה " ולא כן לאחדים
במצב ודורש הדבר כי גם להתנהג
התכונות של כל אומה ולשון כי להאומה
ביחוד עבר גדול וכל הדבר למען לקח
טוב אחד להתנהג בימים האלה, הדבר
הגדול אשר נשא את האומה בכנפי נסיונות
רבות, גם לשבט וגם לחסד. ואנו דעת אך
לבחור בטוב ולהזהר מרע ועפ"י הדרושה
הדעה תבחן את הנשמה במבחן אש
בכל הדורות כמו את אוכל". שהאומה
הישראלית יש לה מאוד לשון את העבר
שלה בחותם על לבבה, ועד כמה היא
לכל אחד ואחד לדעת את קורות בני
עמו אומות שעברו, וביחוד נטל חוק
זה על ילדה המרכהלים דור בדור
בהשקפה מיוחדת ובדורותם בקהל
עם, לזמן יבוא, לברר להם קהל

לט

שומרים אנו את רוחם של בנ"י בדינו
דור ואת כח סבלם הנפלא. הפעולה
כאמור אין לגבול כה ממש? מה:
ומה שאמר הנביא = ישראל לא ידע, עמי
לא התבונן = רש"י: ישראל לא ידע לעובדם
עמי לא כה התבונן לבבו: ומלבד הכולל
התכונות מיוחדות הדעבר יש עוד תולדות
גדולה מאלוה, כי יש לחשוב את ערך
הפעולה ונשמת הדבר בתאור לאומי
הדת כמו הפעולה בצורת ערכו
המתקצה, כי ישובת הדומה נשאם תלוים
בבצורה אות התרשה להן מאופם
מפחד אויב ומתנקם לכל ופל מאופם
פחדו, ואשר עד. שאין בכל עת
ישאר קול תרועת מלחמה יש לספר
את השתדלות והתבצרות המואמנים על
כל הדרכים, כן יש לחשוב גם את
הפעולה ודמות הדבר בנוגע לענין
הדת, כי כל התנאים והתנאות והפרטים
שישבתם באותות ובאופנים מחשבו,
ושם גם בזמן באותות ובאופנים
רוחנים ודתים, וכי גם הגדולים

הסברים ששובצו בנוסח בלוויות אוהלים
יש כמובן גם בגוף בלועזית ידועים.
וכן גם יתנאי המבצרים שגולעו
במאמר בצורות אותיות ויש גם בגוף
כי שהתמלא ודורש בתוך הגוף
הפירוש, שהבה הצטוינו הרבה בדברים
אמונים הולה בעניני הדת והאמונה.
עד שאבד הצטוינות אלו ויש להדגיש
לראות כל אשר בתוך הגוף כאילו
המבצרים לראות כל השלום המקווה,
כי בכל חוק גוף ויש דברים ומצוות,
שבהן נראה תלויים כדי
הדרך המיוחדים של מצוות ה' לחשוף
המיוחדה של עם סגולתו, הוראות
שבהם נראה לכו"לנו גלוים עד
שכולו כל את השגחת ה', ושלמו
הבת"י. ופאור הולה ודורש כנ"ל בונת
הכולות של הדת והאמונה עד שגם לפני
האשה הולה, אותו מאוד להשמר האמונה,
ונ"ל. כי להתפכך בתוך מקדשים גדולים
ולהדגיש להגן הדת והאמונה יבלו ובאו
כך וכו' בשרוכן, כי מפורסמות

1 כמה כמה התופעות המתמדות בקיום כל
הדבר, וכל הבדיקה עד השגחת ה' המתמדת
על עם ישראל, והודיעה עד" הגאולה
המתמדת, כי רק עד הודעות הגולה ש

מנין לקיום כל הדבר, מה עלינו התמיד
מאמינים להשגיח גם הודעות הגולה בלב
הכי, והיו זכרון הנסים והנפלאות שעשה ה'
לראשונים ואנו לשונו לגאולו מיד צר ומשעבדם
מאפס בהם, ושבלי ספק גם אנו נהיה בהם
גואלם ופדות נפשם, הנה ימים שבהם
נאמנו אז הגאולה בדורות של ישראל,
אופה מאד ומתן ערבך ומתוק, ודבש.
לפני הקב"ה. לנשמה ויו ומרגלים מיד של
ורמזו כולם בזה ועבר ועשים והשגחתו
ישראל עמו". ש להשגיח וזה, כי גם אם הכלל
כלל הבה והתבוננו הם לעולם ודעתה
ומכונים לאמונה כמה משגבה, ונפשותם
הערה לתורה מעולם הקבה". מורי ישראל
נפשם ויבואום לציון ברנה. ודוד
שיושב מחדש שש בני שני ימי המכבים
הולך, והיו דבקה במכבים הראשונים,
כל אלו שודד ואף את הלשונה המכבים

מוצאות ומובאות וכל מאמרותם והיה
גם בטחוני באחבצרים אלה ואחר תקן,
כי הנדונה הצורות הנו נדמה לבעלו
והנדמה הפרטית נמלת ואחר הרכבה לחוץ
את הרכוש באחבצרים קומץ הנדמה
הכללית, שהוא הנדמה בכלל שהם בצבור
ומהם מבטח עד משגב ומגן ומזון עם
שוב אלה, ונראה של נדמה צורות הוא
כי נדמה אל הנמשך על הנדמה
והנדמה הפרטית לנראה בדרך
הנדמה אל הנדמה על המאוחר, שהתכלית
ואחר תקנה. בהיות כי הנדמה
הפרטית הנו נפרדת ועצמות, ומפני
שאין כל נמצא נשא להשיג לנבראת נדמה
צורות, כי בראשי המבצרים יש כוח
בדרכים שונות לגלות כחו. לכן נדמה גדולה
הנה סדרי המבצרים האמצעיים כל מאמרותם
בהפרשות, והנה נעלמים לדעת גם הכורים
הנפרדים לבם, ונעלמים לנו ודע ונשא ואת
כל הפרטים הנעלמים. וכל הדברים האלה
וכתם גם ~~ב...~~ באמבצרים הנמצאים הראשונים
הנה בנמצא לשני מיני הנדונות, והן

בנוגע להצטיינות ספרי המדבר, כי
גם בדמויות הנשים והנערות יש נדירות
כלליות, שמודגשים בדרך כלל מהנשים
הגולה, ויש שונים על פרטיהם
ותכונותיהם ומקוריים בתקופה בדורה
כל משפחתם, וילדיהם והמון הנשים
הגולה בעיקר כי הם מקוריים לאומה
התקופה, השונים התערבו בחיים הדתיים
הדתי, ושתי הנשים והנערות קדם
מתחשבות לרגשי דתן ולמדברים
הדתיים והמצוות הגולה ודבקים
המדברים והבודדים וילדיהם הם כיסוי
הנשמה והבודדים וילדיהם, את הדמות
ההתבוללות והתפשטות על דבר הנשים
הגולה. ספרי (שפון) המדברים הדתיים
הם חכמי" ושרי להם להגלות כל הדברי
הגולה בפרטיהם, והבודדים וילדיהם
הם כל גולה שהם נפשם והנפש להבין
דבריהם הקדושים, כי חכמי נפשו
בדבריהם טובת צון ומסרו ודוא
הפרטיות בגוונים קדושים
רגשות, בגוונן שהוא [illegible] [illegible]

לבוא לסוף דעתם ועל למה נסתר
עליה ויצא ונכפה לבוא לעמוד בבירור וכל
סתום עליה ודבר כזו עלם. גם בענין
ויסף להבינו יותר בכיוון זה, ונראה
עלין תשובה, יש בו שני אופני הדמיות
תגל״. כי הגוו מגושם, המתבררים הרוחנים
והדמיות הפרטיות בענין זה הגוו ודמיה
כמות שהם מלוו בה שלשה המינים
הדמיונות להבין הכנסו הכוחני ו
תבנית המחשבה ואפשר שמתחלף כל זה
ודמיות הפעולות שהם המשובות והנכבדות
ואותן יש להשיג לבה לימוד מוזכר תחלי״
בענין זה. שמהם ולכן יש להשיג את
הדמיות הפרטיות הפועל, ואפשר
שמוזכר מרצין זה בדבריו. רק זה
נבוא שיה כן וגם מוזכר כוללים
שנמסר בדורם יש מקום לה״ להבינ-
על ידם על השלכה:

מאמר ט. | מאי חנוכה דת״ר. בכה״.

בכסליו יומי דחנוכה תמניא אינון
דלא למספד בהון ודלא להתענות
בהון שכשנכנסו יונים להיכל טמאו

כל השמנים שבהיכל וכשגברה
מלכות בית חשמונאי ונצחום בדקו
ולא מצאו אלא פך אחד של שמן שהיה
מונח בחותמו של כ"ג. ולא היה בו
אלא להדליק יום אחד נעשה בו נס
והדליקו ממנו ח' ימים לשנה אחרת
קבעום ועשאום ימים טובים בהלל
והודאה. (שבת כ"א ב') המאמר הזה

מתמיה כי נראה לא הזכיר את המלחמה
הגבורה והתשועה שנעשו ליהודים
בימים ההם בזמן הזה, כאשר
הזכירו אנשי כנה"ג. (וקבעום להודות
בתפלת שמו"ע". גם זאת להבין בעצם
הדבר: הלא מודעת זאת, כי הנס היה

בשביל הטהרה ובאו רק בשעת הדחק כי
צורך גדול מהצלת האומה אין הצלת
הדת בזה, ולא עביד קוב"ה ניסא
בכדי, אע"ג שאין צורך של בנס של
פך השמן? הלא דחויה הטומאה
בשמן טהור ואחרי ח' ימים, בדרך טבעי
ואם לא הוה. נעשה הנס לא רק להדליק
בשמן הטהור, אלא כל הנרות יום אחד

מאירים לעולם תלויה בה. ומשם זהו
ההופעה שכינה לעיניה, הוא בשבט שלוה
פרשת אמת היה כדי שיעשה נס
גדול זה? אומר ר׳. זה כתוב לאחר
את הפסוק שנאמר ויהי ביום כלות משה
שמפרשו נשאו משפט ואמר דבר אל
אהרן בהעלתך את הנרות וגו׳.
ורש"י אמר קדושתו כי חלש ומסור
לפי שלא היה משבטו עמהם וכו׳:
שבטים הקריבו ושבט אפרים הקריב
וכל הנשיאים הקריבו חוץ מנשיא של
לוי ולא היה נשיא של לוי זה אהרן
משמע. ולא שם אהרן תמורה על משה
לוי ואהרן לא הקריב עם הנשיאים
והיה אומר אוי לו שאין בשבילו
את הקרבה חלק שבטו של לוי ואין
הקרבה לאשה לך אומר לו לאהרן
אל תתירא, לגדולה משלך אתה מוכן
לכך נאמר דבר אל אהרן ואמרת
אליו בהעלתך את, הקרבנות כל זמן
שבית המק׳ קיים הם נוהגים אבל הנרות
לעולם אינן אל מול פני המנורה וגו׳.
(רש"י בהעלתך פט"ו.)

מהמבצרים בעת מלחמה ויש להם
לשני חלונות מיוחדות: 1) חרכות
שמירת החוץ. ב/ חרכות שמירת הפנים
כי יש שהיו המבצרים ומלטו לפעמים
מיד צר, ולא רק גם שסבלות התושבים
במצור ובמשך במבצרים נכונה הוא
בעוד מועד, עד שבאות לבחור את
מחוץ פנימה. ובכל זאת שאין ושבכל
המבצרים כל יד רחב ונמוך אויבים
להפיל כן ביד רבים בכל החומה
לכל והמ לבוא ולהתפשט אם נוספו
ונשאם להבצר הצורר לשבט אל לתגבור
ובאותן כמה בה במידה שאין ויכל
וגם כן לכלו לתת לשבו רומם
ולהסתכם ביד צר במידה לא יצל
מבוד רום ושם עולם מחלון זהב.
החלונות המיוחדות הללו נמצאו גם
במבצרי הצמות הכנעניים, המצויו
בתוספת שאר שבצמות ודומים בחוץ
החומה: לא יבנו". אלו הכינו,
שהם מתוספות הגמרא עצמות להמר
לצורך, ולאחר שנצרכו הם מהמבצרים

הזותר חנגש, הנוסע בעולם, בורח ממולדתם
נכנסים תחת חמשת תורות שמורת
החוש, כי לא הורגש הצלם את כל בני״.
במלכות אחשורוש אמות ובלאן חנוך ;
וגם לא שלמה. שבתוכו הצליח את בני
אבדות לחרות, הווא גנ״. עלין הצלבא
מצב החוש, והוא גנ״. עלין הצלה מאוד
כי התבדות לאו לבד שמאפפת את
החוש, כו״. גם סכנה לחוש כרעה
התקבה, כיוש משכ ותמא הערבים
לגמר משכב כוח ומרבודה קשה
מאוד. ומגש לא תוכה ולי״. שנכנס
תחת חמשת תורות שמורת הכבוד
כי המצב הזה דומה בייחוד
אל כבוד בית אבל, כי וסוסו
וסבתו הנזו, כי נמצא גלא ותמם״.
שהתנוררו מאלים לפני ידא אלפים
אל אמל צוורם, גם התמכר בתם
פגש הכבוד הדתו ואמוני, חוץ
הפנים אל עלכות ואל הקשה ולכבוד
בם ובמלחמות תנופה לוחם בם
והקבה נתן לפני ידה ותרצאות

ובכל אשר פנו הצליחו, ואת כל עבודות
גדולה מורכבות אשר אין כל עבר
מעולם, ואחרי כי עבר השלמתה הרב
להגדיל כבוד דתם ואמונתם ולהאדיר
כבוד אמונתם, לעיני הגוים כאשר
עשו הם לספר את ברית ה' ותורת
גאולו. בני ציון, ואף קרבה להם הנה עת
פסק הגמון, שלא היה בו להבדיל
פנים. ואם יבוא מי שהיה לו להבדילו בו
חיי אנוש עד שבאו שמו טהור
להאיר בברית ה' לבלו ונבא אורו מאז
כנגד אחד. זה הוא הנסוד הכתוב [illegible]
והתמצאות של האומר הנפלא הזה אשר
לעברו תמנו לתת שאר את מטה ולכבד
את ה' באמונים. תמונה הנראה לעבר
העצה אמונה נכבד ופלאת שולה להם
מלא שני דברים לשנות תבלית שמונה עד
מלא הגדול פונה של התשואה הדבר
כנפלאות הגדולי; כי כל דבר פלא התחלה
מדרכו. השלכה דרשה רעשם חבק אל
הכובש ואף גם אם הפלא הגדול הזה
בהצלחת אנשי משפחתו אין בהצלחת

זמאן, נכתב שמלה צרכן הפלוו המפות
ורגיש מצה ווגה הלוים ומתנגדת,
ולצוות חוגגים חגיגה מיוחדת לצרכן
המחסור הצפה בזמנו ומאבד
המצלה המורכות והלווד הכמוני
של להלוו ממנו, כי המונפו של
הונדם וגו לשאור הטומה בכללה
ולשאת בעת שמשמים תושה לצרכן
המחסור הפתק עלבת גם אני ואת
הפעלה המוספות תצוות לשבעה
בלבם את הלווד הכמוני שלצוו ממנו.
בהפות כי הפגנה המשוה לשם
תופלה הפוו וגו משובה מכבדה ומפגינה
שם-שהם כן מצרכן המחסור בלאו בלו
שום קבלת מתנלת מוספות, לצוות ומי
כוובר כי התמים הבוום לצרכן
המחסרות שעבכו הם בומת לתשלם
מוספות להסדים בלבות בתי את הלוודים
הגולים של להלוו מהם, והם נכנסים
תחת עול מצוות הצרכן, כי יש פתח
וצוות שווה מכפי, והלבן הכישות
הווי לצבור של ידן את המחסורים

שכפו לויתם, לפיכך הפגישה המוסרית,
ובא עברו של שבת הוא מבחן של חדש
העולם ולעולם״. בכל מצות המבחן
ישנן התדמות נוספת של השוואת
המושגים הפנימיים כן גם מצות
המבחן יש תוכן הפגישה המשולש
הפנימיים, התדמות הזוכה נוספת לדמות
ולהשוות שני נושאים שבחשבונותם הם
פתוחים כ״כ. המצוות הולכות לשמש,
כי הם נבדלים כ״כ בדעותם ובהעדיפותם
התדמות לדבר, שיש כך במושגיהם
הפנימיים שונים הם כ״כ. יש גם
לדמותם כ״כ. בכלל דעותם שונה
כי הם מתלבשים לדבר בכור, כי
מתוכנתו של כל דבר הוא כך מהותו
והמשלמה הוא כך כלליים שהכורח,
ותלויהם לעומת עמוקות, לפי מצות
כמו המתלבש הוא המציה, והלביש הוא
הכלל, כן גם בכל דבר כך מהותו
הוא צורתו ותכונותיו הוכר הכלל,
ואם הפנים נוגע לב כלל, ואחרי שאנו
כל נושא הוא כך מושגו הפנימי

אופן שבו נשמתו תדבק ביחוד כפי
ערך מושגו הפנימי, ואין ספק כי
כל פרטי דינא המתבארים ב"ש קו
נמשכים מצד מושגו הפנימי, ואם
ימצא אלו מצד נשמה שבפנימיות
מושגי הפנימיים ותדבק להתגשם הלכה
זו כי בחיצוניותו הוא נבדל הרבה מאוד
בכל מה שאפשר: כי שם הוא נעלם בכל פרטי
דינא, ואחרי שמושגו הפנימי של הנשמה הוא
שהוא רק המסבב את פרטי דינא שהם גם כן
ע"פ הלוי מחויב שיתדבק נעלם בכל פרטי
דינא. על כן בפרטיות הלכה נמצא כל מקום
הבדלות, כי הלכה גם בהם יש הבדל גדול.
בחיצוניותם בין המאורע שבהכרתו נרשם
המצוה המעשית ובין המצוה בעצמה, ורק בהקף
של מושגיהם הפנימיים, יש דמיון רק בעניינם
ועל כן יש להתאים בהם להכרת המאורעות.
התועלת של הכרת המאורע וכולה להשגת
רק לפי ערך המאורע ולא יותר להשגה מעשית.
יש להבדיל מעשית בנוגע לחזוק הבטחון
והרגש, לבלי להתרחק מן הנגלה ולבלי
לאבד את ערכו הכבוד, כנודע, ודומה

לעולם אין לבקש להשוות את המוסר הזה
יותר מפירושה שאמר רבינו // אתה
אחר שאמרנו אשר כלל במוסר הזה
כי צריך יש להתבונן תמיד בכלל הידוע
דע לפני את הדין להיות כנדון.
באמת, כי הלמוד לדורות אשר מוסר
הוא אנך המוסר הבא, הלא יש להתאמן
במוסר, למען דעת את תוכן הלמוד המוסרי,
שיש להשוות אותו, ובלי להשוות אותו למוד
שאמרנו אשר כל במוסר זה.

הדברים האלה נותנים מקום להתפלא על
כל אחד של מעשה אשר נהגו אותו בכל
שנה להזכרת הנס שנעשה אז, הלא התגובה
כאלה נראית כך למען השוות אותן תוצאות
מוספות, ללמוד מהן אולם למוד מודע באמת
להתנהגותנו, וכל למוד דרוש להיות אותן
של מוסר, וכוון שכן, הלא בהשקפה הראשונה
נראה כי אין שום מקום ללמוד מזה אותה
למוד לדורות, כי הלא שם נראה כל הנס
אותו שהתרחש בעת להלחם מלחמת ה'.
ואשי". הלמוד לדורות יכול להיות כך שגם
כי אם נסה גם אנחנו עתה לעשות

כאשר שהם אורחותינו הוא, כדבר ידוע לבריה
גם אותנו ואת אחרינו נתגבר, והלא
תלמוד כזה אין לנו שום תועלת, כי אדרבה
כולה הלא מסורים לנו, כי השקר השוא
אותנו הרגילה לבלי לדעת את הקל בחמור,
ואם כן איפוא מה הלמוד המצוה לנו ומתוכם
מצות? אך הנה כבר נתבאר, כי
בכל מצות הבורא יש צורך התדבקות,
ויסודה של ההתדבקות היא המצוה המושך
הפנימיות, והנה מצד המושגים הפנימיים
שיש להשיגו מהמאורע הנוכחי הוא נוגע
הנוגע הדתי לכבוד ה' ורצונו, כי בכל
מאורע יש לשים לב להמאורע הכוונה
שבוחנים להמאורע ית"ש! שהוא יצירו והמלך,
אחרי שהשם סבת השגחתו לאור, ואם כי
המאורע הכוונה בדעת זה היה הנוגע
הדתי לנגע בכבוד ה' ורצון, כי נודע
שהחשמונאים ז"ל! חרפו לאות נפשם כן על
כבוד אמונתם ולאומיותם. והנה אודות
זאת, כי בטרם השליכו הקבוצים התולדה
את נפשם מנגד ללחום מלחמת ה' ורצו
ותורתו, היה עם ישראל כהולכת לאבדן

נכנסת ברגל גאוה ברגלי האנוש,
המתנכרים לשם ישראל הוא לבוז ולחרפה
בגוים אשר הטובים עד דכא ומשפלים עד
עפר, עד שבאו כפני ה' לגאולה מיד צר
ורומו עד מרום קרן ישראל ותפארתו.
ואף. הלא ואשר לנו מזה למוד מוסר, רב
התועלת מאד, כי גם במצב השפלות
היותר גרוע שאפשר, עת כי נתונים אנחנו
לשבי, ולחרפה מרבים להפיל, אין לנו לאבד
חלילה את רגשי כבוד לאומתנו ודתנו, יש
לנו לשמור מכל משמר את רגשי גאון לאומתנו
ודתנו, ואז" קבלו לנו את תמונת
שמונת ימי החנוכה, להורות לנו לזכרון
לדורות: לשמור את הרגשה הנעלה הזאת
את רגש כבוד האומה וכבוד הדת
והאמונה הקדושה והטהורה, אשר היא
הרת כל האמונות המתהלכות בתבל, ואמה
שלה תורה ואורה לכל העמים; והנה
הרגש הזה, רגש כבוד האומה, הנהו
רגש כללי, נטבע, ותוצאותיו ופעולות
להראות על כמה אופנים, לזאת יש תועלת
גדולה בזכרון זה, לדעת שצריך להשתד

אחרי שאמרנו כי הלא כל עקרו של המאמר
היה להשמיע דלאשה מרשנים ימה פסול
ולאחרה צריך שוב להכריע דאין לפסול הבא
מאשה מחברו? ואמת לדברינו הכל ניחא.
דאש בזה כמה ואחה משנה, ומדאין
מאשה מחבוי אותנו בזה בתורת דאין לבד
כיון" כולל בעצבו גם טעם של הפסול הבא
מאיזה בכור דהחדש שאו בהמאמר הזה הוי
בידינו הפרטו של תשעה גופיו שלו בתמה
לידע הכללו של התכרה שרוצו להו הוה
החדש תשרוי דבמאמרו נוסדה של שני
יסודות: א׳ צריך שלשה תדיו בתחי. ב.
לאשה מרשנים ימה לו שלשה אחי, ועם
אשרי הצדדות שאיה המולדה הזאת כי נח"
שהמגיח לאשה מרשנים ימה פסולה. כי אמרי
כמות נוסדה על הקצ׳ הקומי לפי התנאים והלכות
חשבה שמד הצדדות ומולדה המצוינת ניכר
ואך: הצדדת ג׳. על הכרת כי תשעה דורכשר
שלשה הדין, הצדדה ב׳. לאשה מרשנים אחד
הפחות ימנה שלשה, ואחר שלשה הולדה
ימשך נ׳. שהגורה לאשה מרשנים ימה
פסולה, ימי בהצדדה הנוכה אשר הנחת נח"

דרושה להגות בתוך ד'. ואם ההדגש, או המדגש

בהגדרה הגדולה - בזה אשר המלה מושפע

ואמר כתרגן ואתה שלטה, ואם נאמר דהחדש

רצוי בההגדרה הגדולה, יע"ש. דכל החדש

הזה אתנו מכרח כל כך, והיה צריך מעם

להגשות את רגל הגודרה אחרי קמ"ץ?

דהלא באמת כבר ודעו מעשה לאבוו

דלמה: מש. ואם אין פתח שלטת, לאולם אם

נאמר דבמדגש אחר בההגדרה הקטנה

במשפט גופיו, וזה גופיו הוא החדש, דהכאת

נ'. צריכה בתוך דשלטון עמו, או יפה

החדש הכרחו, דזה שעבר למשפה אין

לבדם משמעם אחרים. ובכל אופן היה מעם

להאומה על עקר הדבר, מדוע נדרשה שלטת

רק בתק'? דיש מעם לומר דנה'. לד"י לומשה

ולאבוו ואמ'. בוא להשמע דבתק'. בזמן

שלשה פתח אשר כמו בכשה ואבוו, כי באמת

אמרו במתכונות של לדורות אשר המוזם הנה

שוא בכשה ואבוו על שלשה פתח שלו גם

בתק'. מכאן כנ"ל אמה בדברים במרום.

דכשר שלשה פתן פנו לשון הפלאי המולה

הפנה, באבוו בזמן שלשה הדין, לשון

שורשיו הכל את הצורה, כי התולדת האוספת
רשמיות ותכונות הצורה הזו כן בעת
שמביאים לפועלה, שכן במשפט המה - מכבר
את שנבחם במשפט ושי'. כדוגמת שתפעיל הדין
וכלום. לכן מצוי התולדת הצורת.

1 דבר המדע מוכיח הזה שבדרשה של שלשת
הדין הזה. הנה כך את נמצא דבש תולדת מוסר
הוא בהדגמת נח'. אם כן אמנם מוכח
דבהשקפה כמשנה הנה מעט לומר בקבה"ל
כענין בימת שלשת הדין, ואמרי דהמאמר
הנה ואמרו מעט ללמוד מתוך המדע המבואר ואם
לדעת התמורה הכל, כי לא שום כמו שכתב
את הכל דבר שאי אפשר הכל, לא מצד הלשון
הלשון הכתב אלא מצד הלשון המוסר, ועל
הענין אמנם דשמירת המצוה הצורת הכל.
כך מצד התורה כמו של המצוות הדבק
המושכל הכללי, וכו'. הכל אמנה דרשה כלל
שלשת הדין, כי מה שנכלה להמדע משפט
מושלם בזמן שמדע, אבל שמתוך נקודה
ועל שלשת הדין מצד הדין לזה אין
שום מעט, שלמות בזו כל המאמר הנה
להשמיע בבימת ואמרי כן, והמבוכות הנה

שבושם להמוורר הבאוו הוו בואמה ככל
משגות התכרין הפקיות בגלל קבלת תמלח
מוסכות לזכור שיש לשמור את כגל כבוד
הכומה להדת ושכ׳. בדרך גם בגבב שלום
הרך, ואמלוו בדרך שבקלוה תהיה בוגג
בהרך ק. ואה ולוהב׳ עד תבושה האומבונה
פגוו מהבוות ב.ש צורך גדול בלימוד שאל ללוגה
אמונה, והוו שאמרה נגשו כבוד האומה,
האמונה אוד לנוגע האומה לדתה באמונה
ואשר עד שלוו לנכון לסעם את הבאון הזה
כסאה ובובו לה כוור כי הגמם חלשני,
יש את דכשם שלום הרך בסעה ו
ובובוו שלו גם בגה׳

גם בסעה ובובוו יש תוכה פותות שעבה
וכל הפכוי בשאהם נכונים רק להאווכה
הבגות שלווי שלום הרך הוו בלוסף
גב׳ ואבב אהמנים התאמים להתצוותמאכה,
בהאמר לספה לוו נורך כא כי הוו בכש
לבבו, ובהאמר לאבוו נורך קבלת בגה.
כלו ובאמה בוב שלבה לקכוו אות אל
קדושה של כולל, הוא שלום דב שבת
ואגלה שבוו המימוד של שלכולל

ועל מה שנוגע לבני!!! כמה שמתלוים הם
לשוים כל זה ולהפך מובן שאם נדבר שהתבודדו
המוסכמת נובעת מהתבודדות המקובלת, הלא
ויפה ענין זה כה הרבה מאד, והשאלה
מעורר זה שההתבודדות היא גם לפעמים כי
התאוה הקשורה עם ההגשמה המוחשית של
עולם הגשמי, שאז התאוה הם בהמה
נגמרה לעבור את דרך מדרגתו של האדם
בשלמות מכל דבר, ואז ההבדל אצל
בהם הם, לבין עבר כל אחד ומדנו
ומעלתו, כי ההתבודדות והתאוה הן
כמדרגות והבאות הגשמות את בני
האדם, עד שאין לעבור בין האדם והם
החומר לבד התאוה, ולכן כשמסכו
הכינויים והתאוות יבדלו המושג
ההבדל מהמכוונים, כי קשר ההתבודדות
והתאוה אין לעבור מהבדל בין
האדם השלם והאדם הנבזה ובמה
כי שניהם נושאים בתכונה נפלאה
נשמות, ואשר קשה ועניין עוד להבין
האדם המשמש והנבו מתחדש התמידה,
רק עתות הרגע הן הבודדות

בתפלת המנחה = מנוחה וקדושה לעמך
נתת. כי ישנן שתי. המנוחה והקדושה
הבאה כאחד בשמות משלימים, כי מתלכדות
רק יחד, ויוצרים יחד מנוחה של שלום שלוה
השקט והבטח. כי ישנן שתי מי
המנוחה הא' יש שלוה שלוה אך כן בתוכו
כוכבים ומזלות יושב בתוך מנוחה לגוף מפני
עמל ולאבדות בהרגש כשר שלום הגוף
מנוחה שלמה שהיא רעה רבה: כי
ישנן שתי המנוחה הוי שלמה, מנוחת
הגוף והנפש עם יחד, אך כן בתוכו
כוכבים מזלות, יושב עם הגוף והנפש
מהמנוחה, והנפש אין מנוחה, כי הפולחן
המנוחה מגיע תחת הנפש כי אלה האשמה
לה עוד, שהיא רעה רבה, כי רק מנוחה
שלמה כזאת רצויה הוא בעיני הקב"ה
ועל כן בתוך לדבר כי מנוחת הגוף
מנוחתך, כי מנוחה קדושה כזאת
יש להשיג כי תמונת מנוחה אלה כי הגוף
מנוחה מתמצה שבו לרוח ולנפש מכחפת אלה
ומשברה הגוף משתעבד אל הרוחניות כי
בזאת המנוחה תלויה לרוחניות והקדושה

[illegible]. כתב [illegible] 93. יצאו ואש ממקומו

ביום השביעי, וזהו ממקומו, הגוון
ממקומו מהפוך יותר דמותו לומר
ורבוי דולה דכתוב ברוך כבוד ה'
ממקומו, ולכן אותו מקום ולכן אותו
ראוי. דכתוב כי המקום ואש ואתה
ענוד נלוו, ולכן ודבריו מאתו לדעת
ערכו להם מקום דנשתמש בהם
עכוו מלוה דלבעלי, ועתה כך
מעשיותיו לבר נש דהוו מתרעמים
בהרהורו קדושתו בלבו בלב ובכל
מאוד דאיו ובכל מאוד קיום מהלך
שבתו, ביום בדיבורו כמה דמשמע
ברגלו לומר לבר מקום מלפניו מן
כל מאן דמלא דשבתו וכדו,
אל שלא ואש ממקומו, בהו ויהו ואתן
ערכו בקדושה דיו, דהוי מנוחה, ולכן
ואתן דושש ומחכים יהו, ברוך כבוד
ה' ממקומו, כבוד ה' דלבעלי, ממקומו
דהוי כבוד דלמטה, ודהוי יהו פשוט
דערכא דשבתו, דכתיב אל יצא איש
ממקומו, ברוך הוא לעולם, ולעולמי

עליון, כתיב הנה אנכי נותן, אנכי
נתי ודאי דהוא אנכי אנכי שמור
ולנגע בלא אתוודע כלל משוון דכתיב
נתי נותן בלא התגלות עצמות שוויכ
ודאי אנכי נותן עלייה לגלוי לגלוי התגלות
עלמה לאור ועניין, ואמר דהו אנכי נותן
לגתנו כנוחרן, ודאי אנכי אנש
דנתפרש [illegible] ומתפרש לגתנו,
ולפי זה נלה ונש משנה דוגמה שקור
ונסתם [illegible] לאור נור פנות נקודה
ולסתם בזמה, [illegible] ומשנה
בנין כנץ עליון וכל שולחם בזמה
דירתה הגלי סטרן לה שטר ומזהגם
ותעשנה תדור בתוכן סטרן בית לגלוי
בית לתתנו, וסימנך שכנה לאו שנוי
לכר נתנוא דואתה לה.
ועפי הפנים הנ"ל ימשור לקשר עם הנהר
החושך ועוד עזרך להפוות פו [illegible] בקדשך. בכור
עצמות [illegible] בלעטש [illegible] תנות חרוזל
הגה, ובאו דהנה בגופן. פ' בתחים דרך
נעלב [illegible] סטעיד.) ואתו לעבד שמרו
בער את השגבת לא שנה את השבת

דמי בת יחודיו דיליה שמורה לנטפל
בכל שבת ושבת, ומשום דמחלל לה לאו
מאיהו נטיר מגבה". ולא עוד אלא דמתאמר
בה זה "מחלליה מות יומת, משום דאיהו
ברשות דילה - שפחה, חלילה, אמה דרשות
דילה מיהו' תחום שבת כגוונא דתחומא
וגבול דימא דמתאמר שמתי חול גבול לים
הכונה שמורת הבדידות היא עיקר
ויסוד גדול להשבת מורה על זה. ועוד
שם בתיקון ט": ברשות יחיד שבת דיליה
דאיהו שכינתיה דילה ואתמר מחלליה
מות יומת וכו'. ע"ש" עוד שם בתיקון כב":
כמה דאת אמר נטירו דברית דלאו ודאי
לאו ברשו נוכראה כגוונא דאי צריך
בני". נטירו דשבת דלאו לאפקא מרבו!!
ויעיל לרב". ע"ש". מכל המקומות האלה
נראה שהחלוט חז"ל לדבר ברור דרשות
הרשות והתחום יש רמז גלוי על בדידות
שבועל רפי הדברים האלה את טובו דברי
הגורות הקל". יושר בכל בני הוא על
היסודות האלה: עין באמת הרשות
והתחום בשבת, שזה מורה על בדידות
וכ"ש נתל".

ב) בדידות ושיגול להפכת ה'

כי הנה צערם של בני ישראל בגלותם ואפילו
כל לב, והיינו הבדידות הפי נשמה של מצוות
ה'. ויכולתו הבלתי' ותשגחתו המיוחדת,
לכשתפס'. ונשוה אמ' ובין לאורם אדוי
נאום ה'. ואני אוה"ל, אכן יש להשוות
כי אמר ז"ל. להוצאה הפליי הגדול הזה של
קיומו הבין כן אשר בדידותו, כי לו התבולל
בין אומות, כי אז לא היה עוד כל פלא, וגו"'.
הלא יש להתחשב, כי אבדידותם של
ישראל יש להכיר מצוות ה' ויכולתו הבלתי"
והשגחתו המפליאה. ג) המנין והעוני, בהיות
כי המנין הלא סבת הקיום של כל דבר דפ"י יש
שבזה אלת מנים של קיומו של אותו דבר.
כי כל אחד שיש עוד אותה דבר במציאות
בהכרח שיש לו מנים, ולכן יש לקרוא
קיום הדבר בשם מנים. ד) המנין
והתיחדות, בהיות כי המנין מאוחד
בהתיחדות גמורה להדבר הנה אפלא
פלא, לכן כל נשאו שמאחד אותה דבר לא
נמצא בחינה, כשמדברים מאוסן של המנשאו
להדבר הבשו בבחינה זאת, יש לקרוא אותו בשם

כנגד שתי דרגות המאוחד, ומגדל לשפל
הוא כמנין אשר כנגד שפה והשגתה העליונה
חופפת עליו, והתהודי שאומר מתוך כמה
עין בעין השגות הנקודה דהיינו מנינה לכך

את שני מתוך המגדל הזה, ואבר בעולם
אחרים אחרו, כי את עולם להתקלות
ונעמדה גבורה ואין זה חסד עוד בעולם
שפוע, כי הלא אנו יודעים, כי ברוך
כבוד ה' ממקומו, כי כבוד ה' יש להבדיל
בין ממקומו זה המאוחד, ממקומו של שפוע
בעת בדידותו כביכול בלעדיו, כמאמר
זה שלמה המלך כמו נגדל יש להבדיל
אופן עליו ממקומו דוי כבוד בלתו. כמה
שיש להמשיך פה בעולם השפל מכבוד גדול
והתפארתו הנוצר ביחוד ממקומו זה, אתם
בתי בגלותם, וכמו אשר כמו דיבורו
דשבתו, דהשבת הוא עטרת תפארת
לשפל, כי אין מבוא לכל קוראו בבדידו
בגני. על שני אנשי ממקומו, בשכל זה כמו
לכל איש יהודי להתחזק בזה העדשה הזה
בבדידותו, ואין לבו להתרגש בכל
מה שכבר עלה ואשר שהוא מקיים V

בהפלאו וכחו הגדול עומד לנצח, ברוך
הוא לעולם ולעולמי עולמים, כל מי שמשיג
לבו לשמים ויבין כי העבר הנפלאות [illegible] ושפוגע
ושבו די לחזק את לב בנ"י על הדבר
באמונה שנודע כי מלכותו והשגחתו היא
לעולם ולעולמי עולמים.

[illegible] [illegible] לדבריו עוד ענין אחד אשר
נזכר שם הגאון [illegible] להוסיף לבונה
בו, ובשם כתב הגה"ק ענין אחד ענין
לזכור, דהיינו [illegible] טהור ונקי דלית
אותיות פלא, כי הכונה התלות
הנשמה בתפלות ולב תמיד שמחה בקדש
המקדש שמשה את הכל [illegible] [illegible].
ונשמע מזה [illegible] מעלתו הבת"י.
והתורה" השכל זו כי כל השלמות [illegible]
שיש לאדם להשיג בעודנו חי הוא
מן המוחש אל המושכל [illegible] את הנבראים
אל הבורא, ויבל זה מן הקודם אל
המאוחר, כי אין שום דרך מחוץ להאדם
הבו להשיג עצמותו, [illegible] שהשיג
[illegible] [illegible] [illegible] כוכבים הוא שבאור
לו. כי השמים [illegible] [illegible] [illegible]

את הכרח של הגורם הוא קודם הנצחו
של כל, שהם אותם הדבר הזה הוא את
המושג הזה טבעיים מקוריים, בכל הוא
כן בבחינת ההשגה את הגורם של המושג
כי אין אפשר לשום אנושי כזה להשיג
את עצמות הגורם של. שהוא לאלקותם
שבשמים, ואין כי נתנה לאדם להשיג
את עצם הסבה שלוכה, אבל בבחינת
ההשגה את המושג של הגורם הוא המושג
הטבע אפשר. ואומר דבור סוד שלהשיג
מה את שלמות ה' שלמתו הבה"
והשגתו המתגדר על ידי מהלתו, ומשה
זה - משולש דבתב אתו ואמר דלהש
ואלהיו ענינו טבעיו, וצואת המושכלה
ושוכנת מאד התמה והתמה, ודאו ואפו
ואמר שליהי לכלא לכלא הכלא שלכה
טבע שנינו, כי הדבר הזה הוא את המושג
המושג שלם לכוננות ואין להשיג בשום
אופן, ושנינו הוא לכלא [illegible]
ואפס ואמר לאחו כדבריו כי [illegible]
כמאמרו של המושג הזה, בכל בבחינת
ההשגה את המושג של הגורם יש בענין

למשה מגיע מאוד שלום של להתלוג

את ההשגה הגדולה כבר עכשיו. בבחירתה

ובזו זוכה משה דווקא שכש לרשתו

וזקוק לפתחו, כי למשה מגיע השבח

רצה מאוד ולא אם ידוע כבוד״! ואם

פה למשה הוא מלכות מאוד בהתגלותו

כך. עד שהוא לאפיקו בעולם, ולא התבונן

בעולם שהכל התלבשו מכל כל מושג

השלם הוא - פה של לאצור מצוותיה

שלמתו הכה״. והשגתנו הגשמיה על

שם נפש לעשי. זה שלא אפשר ממש

בשם הספירות, ובדרך מאוד לעבור:

את בחירת קדושה וזאת משה היא

ממשה בויתך כפי הלאום זה דרכו

דבורת חוץ למגזר הוא חוץ למחוג,

הכולו מושג בדבריו זמנו ובדרך

מחוץ לדור וכמו דווקא בדרך ג.ו.א

ולפי דרכם הרי דהנקלים הולכים

בשביל ברוחם, דוקא שהמגלה

למשה המגלה גם לאלה, ולא שנאו

מחוץ למתכונן אשר מלא עם מקור

שפורים ושטי״ לשפים בזמה דורות

פ׳ ט׳ ב׳ ד׳ כמו

תרון סטרן לכל מטר ועוזרה ומתנדבו
תדיר בתרון סטנן דין לדולנו בין לתחנו
וסמוך שעתה לנו שכרנו לבר ממחוזנו,
בשיתמנו לה, כי כפי הבונה הרבות השגרה
בעבר זה, הלא כעליה המתמיד החלה כל
עיכוב של התוכנה, והוצאו. חוץ לתרומות ועוד
ושעה גם מגביל הזהבו!

הוצאנו לנו של זה, דבתי רשויות, עדונין
ותחומין, שבחצוניותם. נראים כבוש
כסלע רגשתם כן להלכות שבת, וויצירם
הם בכנוניותם גם ענינים הנוגעים לנגיעה
שוול לדות בעולם, שבר בווירו לכל,

דבוטי הדתים ותושבים ומתווכים תחוד
עם הבונה הפגמית, וגם גם שמתכו
ההתקשרות ומתייחסים הם יותר על פניהם
מושכר על חצוניותם, ועבור מוקדו בפנימיו
של התוכנה הקרובה בעיר בתוך פ״. ומה
מתווכם עם הכנה הפגמית, ותקף
גם להכין אותה מלי׳ עם התוכנה הקרובה
הודו שבד ידעו טלטול גדודי וגם
מלבד נכורת בדודתו של שנוז,
סוף סוף תכלית התוכנה הקרובה הוא

אחד מהכינות הראשונות שהיתה כוונה
להקנות בשם כהן. אך שלפי תכונה
הפעמונות ויש עוד ועוד מעט להקנות,
הזכר של מקק ל"מה, ומכל שהוא נוגע
אנשים שכולו; דבר הצורך עבר שהולכת
הכל בהתאם התכונה באמת כל עכו
תמיד לעשות קיום שפוי לפי הכונה
הפעמונות המשוכה בו. והנה גם בזמן
האפשרה הכונה הנתבעה בה פעולת
התנודה גם למעט הנמרים מגוים שכול
ודמו של דועשה פה שלשת הזמן
אשר לכוונות להצטיין את התקופת
המשפטית התפטיר עבר, ומה זה נמסר
הלוי הכוון מופנה ומביו לנ"י, כי
הנה כבר כתבתי שהיה עניו אומר
דכל עברה של מעשה הרגשה ושנה
בשבת אחד לדורות כן צריך
באמון, ומשלים כה עניו אומר
דאין בזמן הזה שלשת הזמן
ומש. אך עוברי זה בין להשתמש
דבורות של גם בחשמה אחד לדורותיו
ופנוי אמתי שמורת כחשו בכבוד

הרוממה לדתה לבה עלה הנמען
לבוש הרוממה, ומעשה ומדו כבד
ידעו בכל מעשה לעזרת קהלם
תרוממה דורש שלמה הפנים, ומה
כשבכה דגם בלה. בזמן ששלוש
הזמן רצה להכוונת דגם קטנה של
לאוד הנמען לעולם שפרו ודעו כמו
בסערה ובעדו ולמד. ואמר פסוקה
ופעלו = לפגה ותוסף ואחר הלשון דבר
שנאמר תמיד כל בדברו ומדבר ואז
כי גם זה כל ערכה של המוצא
הכוונות הטוב של הטועם הפנימי
שמתנחם לדברו ומדה. ופה קרוב מאוד
לאו כמו להפריעו כמה גו בד'!
בשוחט". פס' ומ"ל: ולמי בחסד בטח
בה בה', וגל לבו בישועתו
בעבדו, ונשירה לה' - באמן, כי
גמל עלו - בזמנים כי כבר ידעו
דמות שור המלוכה על שמות הנצחות
התפלות, ומודרת זאת כי התפלות
הנה, שאל ושם וחלק אמץ בפני
ולאו עצמה לשלמן ונהנים ולמוות

הקהלה יהפנית הבאה לוודם

במוני חסד, ואף כי יש לו לשמוע
עזה, ואבל נשכח מה זה מעשה? הלא
לבו וובר מכת נפשו כי לא ומכו
דמו ורגע שבור בעודת הקהלה
הפנית! נשמתה, ואם מתכדק בטחונו
עם קדם שמעוני שה לבה הגוי
בטחם בדד. כי משה רמ חסד למצוות
עם לבו בשמחה, גם אף על לבו
בשמחה גמור. ואתם משוכה להיו
וומגו ואתן קשור קולו? ביגיו קדם
כי גמל ילו: עם כגמל ובו נמשה
לו ללוו בגור חסד, ורבוד
מה נמשך דברים חל, וכי קדל
לבודו שלו שמחו על גוועם וסדור
נפשם, ואבל לא נוה יהודה לתם לשור
ומכו שהצלחם לא קוה בגור גמל
ושלם מתו משכה לה קוון כי אף
המעורכו שלמם לאחים שמחות ה
לרמו לתו. יש לו מצוות פוגם
בוודים תהיה גמולו בתורת גמלי
מעשר אך לה ותעורכו שלמם לאחים

וזעמם הראשונה בתנועת הנפש
אשר בא עד תכלית ופעולות כל
כחותיה על המוח והלב. וזעמם אינו
ונסו כמה תאוות שונות לו השלום
שהם כמו צלצולים בהרגש של מחולות
כחות הנפש. בין המשוררים השלם של
לפשוט עם אמור מהם (בשנת לב.ב.ן) כל
התאוה על שלום אהבת עולם חסד
בהרגש, כי זה הכח להיות הפעולות
כחות הנפש שישים הנדה להביא שם
בכוון אשר מזה אשר השכיל הספר לו
לא כמו לזה, ופשרה, אין דומה:
שלוו שליה בכח לנו וגלי בהמה
אך שלוה אין ימיו לנסות בכף וללו
להסתכל על כל אשר מבקרו, עלו ופנים
עלו ירצה אומה וכמו הרגע חלף בזדו
כמו שהתנוה והשמשה הנפרדת
משורר בשכר מוסק ואשלה כן כי
לצור את השמשה הגלות בשכר אחר
בתוך ואחר. כי ודאות ההפכים
אמת בהם. בהיות כן נבין הנושא
את הצורך הגדול אצל של הנפש

התוכן כי עוז״ הכוונה לתכן
העקדה כולה גבורה רוחנית עשויה
כאמור שנטה לעקרון רעש גמולות
מלבד שהם בולטים הת ערכו לזה אליהם
בעדר עצם ודבקם. ולאחרות אמרו כי
משונה גאולות פלאים כאמור של התורה אור
פלאי בבראשית״ ואמרו שאין זה הוא שמי שופו
עמ״. הראשון העקדה. את הנס הזה, ואין לנו
ומצוע האור הפלאי הזה בבראשית. ורואה הכל,
כי נשמה גאולה כאמור קשורה ומשולבת עם
אור הפלאי, ואור פלאי כזה רצוי ומיוחד לעקדה
עד. שבנשבעתי שבדבר מערכות העקדה,
ויש מקום לומר, כי הנס הזה של
פרק הראשון הוא גנוז ואת לראות אורו ושמו
של המאורע, וכל זה שעמו להעקדה בשם עקר
ומובן במאמר זה, לאמתו של הגבורות הלמוד
הבנויות, כנ״ל נעקד גם בראשון הנסמ הזה
ולא עוד אלא שיש גם מקום לומר להפך
במעשה הנס הזה יש לבדוק זהו העקר
והראשון במעבדות הרמות, כי הנס לא
נעשה בכדי כל הדבר הרוצה
ומהות לפני העקדה, ואף הדבר אשר אולם

וכיון הנס הזה יש לדעת כי הוא הגיע
והמובן בעובדי זרה, וכו'. ומכיון שהנס
הזה היה מכוון לאומות צורר הצורר הגלות
שעם לאמות מסוימה גאולות וגלויות, הלא יש
לדעת, כי הנס הזה ביחוד, אשר בגללו
היתה התשועה לשלשה גאולות, המיוחד
מאוד בימי חנכה והנס הזה היה
ההתעוררות מלחמת של בני' למלחמה על
קדושת עמם ותורתם, מאליו יש לדעת
מזה, כי בלימוד הגבורות צריך לספר
עד שמוכרח רגש כבוד האומה לספר.
ואך עפ"י דברינו אלה ובמאמרו השלם
התחתונים שהביאו לנו, כי בלשה מה שאומר
אינו <u>חנוכה</u>! אין כתוב כלל על
הנס של חנוכה, כי אם ובזו הכל את
הנס הזה, וכל המלחמות והמצבן והשאר
מתאימות נכבו עד כדי כמו חוק לנגד עיניהם
רק אחרי שמדברים של מקורות חנוכה
והתפילות והשירים, כמו לשמור <u>אינו חנוכה</u>?
בזה נשתנה. הנס הזה על הנסים
כי נכבדהו בשירים עד נרות! ואף
~~בכוונם את נס פך השמן, אשר לפי דבר~~
דעי
~~הגמ"ש לנו מזה ללמוד לדבר את הנקודות המאורע~~

על יסודי הדברים הנ״ל סוברים העולים
גם שני המאמרים שהבאנו אות ס׳ בהעלותך
ואמת״. ס. תש״ה, כי הנה כבר ידענו, כי כל כוונתם
להכרות עקב דרך ההתעוררות הרגשות
בלבבות ואשר אותם תמונה כאש בוער
ולבוער, ולכן נבחר אהרן להדליק הנרות
לשמור את הרגש המבוא אור ובוער ואמרו
שבאם הרגש הוא הוא המעורר בנשמותם
של בני ישר׳ ואזי להמשכה הנשמה
להכיל את אמונת האחדות בכל העולם,
וכו׳. יש לומר, שהרגש הזה ימשך סוף
סוף את כל העולם כגון אורה, כי עד יכירו
כל יושבי תבל את כבוד ה׳ והדר גאונו,
וכשמוע״. באו״ה. בהעלותך, לעמב׳ מצוה, וכו׳.
משה. כי אתה תאיר נרי, אמרו שכולם
לפני הקב״ה. רב שיר. וכי אתה אומר שאור
לפניו, ואתה הוא אורו של עולם והאורה
דרה אצלך בנעו מהכרון ראיה ט׳ וכו׳
ואתה אומר אל מול פני המנורה, הלא כי
אתה תאיר נרי, אמ׳ הקב״ה לא שאני צריך
לכם אלא שתאירו לי כדרך שהאירותי לכם
לגבה, לעלות אתכם לפני האומות שיהיו

ועכשיו כיון הגיע שעת אורכם להיות
אור לכל העולם: כי כל עוד שעלם רום
בכם שאתם מכירים את ה' של להתגלות כי
הקב"ה ישוע חשק סוכו לכל ישראל

כבודו, ואף שאין תפארת תורת המחבות
לכל העולם, של להתגלות כי הם יאירו אור
גדול על פני כל הארץ לראות בכבוד ה'.
ואהבתו = ואשר שתאירו לי: שתראו להכביר
את האור עד שכל באי עולם יכירו כדרך
שהאירותי לכם; כי אתם בזמנו אשר שמו
בקרבכם כבר הנחתי ראויים לראות את
כבודו וגדלו ועתה של לכם להשכיל
מאורכם על כל העולם שגם הם יכירו
ואף והוא ועכשיו = כיון הגיע שעת מאורכן
לאו שיהיה אור לכל העולם, כי הגיע עת
התגלות השלימה ואף פגישו שאינה כבוד
דתם ואמם גם באי גלותם ויעידו בהם
לדעת לכל באי עולם את קדושת ה' והדב
תפארת תורתו, ואף ואמר כ"י אור את מאורו
התגלות: אמר הקב"ה חבורה אלו התכונה
שחבור עד לעד את המאורות שנבראו בששת.
כי בששת הקב"ה חבורה מאוד הגורה; שבעה

בעצמם מבואים ותר הכבה מהאור הדין
את השמים, ובשורהן". ומפני שהיינו זוכים
את השמים מצוה להבורא את הזה הדוט, כי
זה כל היודע שמשתדל עצמו להתפעל מאור
המעלות בעולם, ושל הטוב שבכל מיד
המעלים יפה בתור גמל לוי בתור מתנת
חסד נתאוי דפוספו, לפי נתבררה גם
ממות התורה הק'. כי פעולת נעמים הנצחי
של הנר גדולה כל כך של הכרת ה'. עד
שיש לך כיוון לתכלית הזה בשם אותו, כי
זה התכלית המיוחד להכרת ה'. ומשו של
ה. בעולם הזה. וכן נזכה לראות את פני מלכנו"

יום ... שבת חנוכה.

דברי. פ' מקץ. ויגשו הבכר ויגשו שם
הי' מקחו זה ואשר ולא הנה של דברים
שהי' שאמר לשר המשקים כי אם זכרתני
והזכרתני המלך לשר אחד שתי שנים
בבית הסהר.

ויאמר רבה סורכו. שפתח בשבחו של
יוסף, ואמר אשרי הגבר, זה יוסף, אשר
שמה ויוסף בטחה בה, ועם בקנאתו
שלקח בטח בשלוה מאנוש עד. ובודו

"... פ' ... ה' ..."

אשה היתה, ואשר שלא אשה כאשה הוא ואף
שלא חטא בה, ודבריו אתן נכונים כי הלכה
למעשה רצ"ל. ואכן אימון בלבדנו עולם
אשר דרכיהם ומעלותם לנו לזמנים עד
דור אחרון. נאמר באשר התאמר, כי
באמת באמה שאמר, כי יש אכרתו והאזכרתו
על הנשה, הרה"ה עדת בטחונו בה כולנה
שנות ונחרוע שלא בין חי ראש ולא בדבר
זה, כאשר נראה בהשקפה עתה:

ב. טרם נבוא אל הבואר, נדבר קצת אתנאי
באשר לתת טוב טעם, למה מן כל המורבים
הכתובים במגלת תענית שנקבעו ברשע
השנים, זה לבדו אוצר תמשה נשאר לנו
לברך בו את הקל ולהדליק נר". גם
לבינתו אחרונו לאזכרת עולם, מה
הפלא כי נצלנו מן דוב ואוכב לנו להתאמ
עם אוב ערבות שדד רכבצנו? מה
ונרגל לנו כי נצלנו מחמס על ואלאוכס ואש"
נגלו בידי טיטוס שהרי, אשר שם בית
מקדשנו לשמה ועינו מורצנו? ואבל
נראה כי לתולות זה נשארה ההשה.
חנוכה לזכרון עולם לדורותינו לעולם

הלבו המאושה והבטחון בתשובות, כי
לא נטשו ה' את עמו בעבור שמו הגדול
ואף בכל זאת ועתה אשר אמונו נאמנה
אהבה מגורנו, אין משמחה לנו שלוה, כי
הסכנה המשמרת על חבר שכול, מחשבה
למשבר, אין מרפא ואין חזק בגוף ויש
קבוצה משמרת וגעגע לבוא שלנו להגלות
לפעמים בשכרו מחלות דמעה". נתקבל קמ"א ב.
ומשאו עמו על הרבה, אשר ובאו עזבו?
עצמו ולקח ה' עושה שמו ואף, הגוף
המגדלור, על העושק על רגשות ואשה הרים
ספרות לה ובשם הסרטה - אבל אין כל כך
נכון, אבל וראה כי נתלה המשבר נצחה
אחר שנגלה מאד הקם בשברו ספקתו
באוזנה המלחמה והיו נגלה עוד בכל זה
קורה על המכשה, ואף צוה ושמחה,
אז הלך מחדש במדבר נחש עוצר לו,
והחזיר כל משך זהב לאשר אש, הנה
מזה על אמד הכבש הגבוה, אם
מלחמות שם, ואולה עולם, כי שם ורחב
לו [illegible] הרבה על כל צד, ואם
ואור לאזניו אשר בית אל סעפה ענף

ישובת בני אדם ואלו חלפו שם לנפשם
לשרפה, ואחר אל הר גבוה ותלול אשר נראה
מעיק, ואבדה תוחלתו. ועשי המלך המסוף
מתרופף בטחונו " את הרכש ואשר דמו =
אלם את פתרונו כאן על בדיוק לפי ואומץ נח"ן
את הרכש אשר אבד, ולכן היו חלומם המשומר,
אבל נשאו עיני אל הפרש בחמה אשר
הפעם נראה מרחוק, מפני אותו אנוש כואב
טעונה, ואומר = "ראוני ובאו עזרי = לפני
פה אשר גואלה על פרשים גדולה לכבוד
כבי". עד שבהשקפה ראשונה אבו פואה
אנוש לבלוט, עד"י זה בוא אל עזר מפורסם,
מאמץ אשר לא ראה ואזור, כפשוט נדמו
הדבר אחדב להצלתו, לכשי! עזרו אתם
ה'! עושה שמים וארץ, כאמור [illegible] דברו
כל אשר בכוח גם עזרו:
עזי. לאט ואז לבבנו לאל ה'! אחי ואחיות
באחרית הימים, כי הדרך אשר הסובבנו
בצאתנו זה הטאו בלא אחד דעת הדרך
אשר נבה לאחותנו באמת הדם ולא רק
הפאו השלטה אלכונה וכן [illegible]
על כל אורלות אשר, ותרוצו ברגליה כל

האומנות לשון ובוכו גם אומנה, לעבוד
עבודה מלאכה משונה בתנופה, לחלק יד
מן הגוף עושה את הכוח של פונו, לא להשמיד
גופם אין לפגוש אותם, כנ"ל. להפכות מוזנים
דמיוני התורה והמצוה, שאומר המשורר
בתהלים ס"ח, כי נגלו לב ידם עלוק
בכוח עבודתו, כלומר שאינו עצמו היה
נבדק לא נגדו וכבר הצלחה מושה שלו
להעדות רבים את הכוח מכוונים
להשתמש לעבוד לאלו המתאים המטען,
ואשר הוא שונה לו, נפלו בחרב אויבים
הם להתברכות בה, וכבר התאור שלומים
רבים רד עליהם הגדם אלה לא כל השנים
לאין נשאר כנ"ל. פה נמד מחוק בחותמו
של כהם". ואומני עולה הוורה את הגבולות
רבים וכן הכח בהכרות הלכו אורגות אומנה
אמנות, גם נשאר אומנה את אדר, ואשר
שאין משחת קדוש על רוחם, לא נמצאים
בהבלי הגוים, והם תגרו בוצר ולחם
בהשתמש את קדשת שמו מהם של
התורה בכל כוח מלחמה האומנה
לדורי דורות, ואשר שבו טיטוס הרשע
והחריב את הבית, לא הוא מלחמה על דעתו

ביומה נבחרה הגוי כי אשרו ומה שהיו
קרבנם לאלק ד׳ צבאות השוכן בירושלים
אבל כעת לזכרו [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

עם שחרורו, שולם בימינו הכה הגמר
בגרות בימי בית ספר, ובימינו בודנו
רבה המשמעות את השמש. והפסוקים
משוללת מפגעם לק' המשוב וזכריה ד' ב-ז'
ויאמר אלי מה אתה ראה, ואמר ראיתי והנה
מנורת זהב כלה וגלה על ראשה, ושבעה
נרתיה עליה שבעה, ושבעה מוצקות לנרות אשר
על ראשה, ושנים זיתים עליה אחד מימין הגלה
ואחד על שמאלה ואען ואמר אל המלאך הדבר
בי לאמר = מה אלה אדני ויען המלאך הדבר בי, ויאמר אלי
הלוא ידעת מה המה אלה, ואמר לא אדני
ויען ויאמר אלי לאמר, זה דבר ה' אל זרבבל
לאמר לא בחיל ולא בכח כי אם ברוחי אמר ה'
צבאות, מי אתה הר הגדול לפני זרבבל
למישר והוציא את האבן הראשה תשאות חן חן
לה. והפסוקים המתארים את חזונם הנפלא,
ואשר יכונה בדור הגאולה התקוה, כי הנה
הם בקדמת עולם בספר. כתב"י :
המנורה והזיתים מהווים לה סמל בעולם,
המנורה להם ונהפכה לשמו ולשמו
בשמן, והזיתים בשני חלקיה המשמרים
שמירת המנורה, גם סמלה של המדינה [illegible]

משומו טמן זית זק, בהלמדם להסכימם
ואלו הבית אוכב. ותקו דברת צ״ו ומיפה
צורפע, כי מצוה הלהוכה האלו תבונות
האדם בשלמותו, ואחת בשמן התנוע מלשמ
וגלגן, דהשוו הרשעלה על הפעולה, דבשון
תמיד לוו על אדם צעה שלה בו, ושש ואי
ואה פנתכו מעשיו שם כאי משערה, שאולו ולוהם
ואדד עם צפלו הצרויים ושר קדלו השפחה
נשמום אתן שמה עלתה בלא אמצרו, הפכש
שמן בהדרת השלמת להשלמם זו התשלמה
שמש מצרובת אוכלו, כי תכלית השלמה
ממולה לא הוה כן לאהבת ושפם להשלים
על עבודתו ולהשיג אתו ומשגם בעל ולא
ופעולה ואלו זה שמן התשלמה האות הוא
כאשר שכאשר להגרת המצוה שלא
האדם השלם שאין כת אצ אתדה אשמ
אצורם בו, ואחת פאן השני אל השלם
ונעה בעל כוחו לא הוגב נחלת השפחת
נשמע כד. ועלו, כו׳. לשמם דבם נחלה
כא בכוב כאו. התגלה השלמו אל עו
הדברים המאורכים להאורכים כל חלק
והשגה על כל פעולות האדם אשר עשה:

מאושר אשר היו עשה, ב״ דבריו אלה
הם, המאשר והברכה, להשלים עבודו
ויפלו, ונתנו ועבדו את שמו, ויכלו, ואם
רוצה ונתכוונו אלו שמו שמות הטוב הגוף
אלה המלך המלך את כל אשר להבין שהמלך
להשפיע בתפארת גאולה לעד שמות המשיח
בזמן שגאלו וגם להביא את הקנינים
הגולה המאשר והברכה והיה כל הכו משלוות
אנשים ונתגלגלו, ושם בגאולת השלמות
בשלום [illegible] לבטל השלום וכל המשיח
כי הם שמגדלו בקנינים הגולה אשר
הכוונות כלם [illegible] של הגאולה, אלפים
קדושת המלכה המשיח עליה [illegible]
[illegible]. [illegible] של [illegible] דברינו
כי [illegible] הגלות הזה [illegible]
כי [illegible] [illegible] המשיח המלך
[illegible] [illegible] [illegible] שנקבצו
[illegible] [illegible] [illegible] להשלים
הקנינים הקדושים לכבוד הנפש והיה
[illegible], [illegible] כמו כי [illegible]
להביא המלוכה הגאולה, [illegible] הגוף
הפלו והפלו, [illegible] [illegible] להגיה [illegible]

אם כשמו הטוב הכינוו לוכד על הפורים
בהשמי רדיפות והתמשת ווכבים אל זדותמו
ובגדינו בהשמו טל על דברים אמנים
אשר נאל עד כשל דובר, ובכו עתני פוווות
כי בטל דבר ובהם שמנו הכשלות שלם
לשבור כמל כסף וו לאוד ובודות הצמאה
ואין מגכה ואין חזן בני ופסו בתו אבדש
לאלמודים ווש ואין גדוים וול משפע, ואמה
שאל ני לבל חסם בימנא, ויומר לק כי אמל
השמן אשר רדמן הלבות שכול זיקיים
וו ואתם מאוד ולאמם אשר וו ישכים
תורבוץ כל ~~[illegible]~~ חזן ותשכח הברכה
אומתו חו. על. נוה ווה מעל לאוץ ושמו
להשליך אמי רבותם על ושעולמו תמה
כומן של נמושבו קלים, כי נוה הן
אשר חסדו ותורתו כל אלה שבים אשר
רבכו, עוד שמור לנו סיוד לנו עלים
בכונות ודבוי אשר שם בהשנו לנו
ואשר יפו, ערכנו עד עלם, ואם [illegible]
כל שנינו השבלותנו עוד נשאר לנו הם
[illegible] שאין גוג לף חתים בהמתם של
כ"ח. והטה עניו כ"ג".) [illegible]
[illegible] ודבה לו ושוב רעם.

למען יתנוסס בנו כאשר עשה
לאבותינו בימות הפרעות בזמן הגזרה, ותכה
צפחת השמן לא תחסר לכה ולנו ושפך
הוויתנו לא תכבה לנצח. לעם ולעד
אשר פרשו ידברו תורה והלכו אחר שגרות
לבם הרעה, נזכרו ושבו אל ה'. כמו
שהבטיח לנו ע"י הנביא ירמיה ז"ל. כי/ושובו
אם אשר בחוק תלכו משפטי תשמרו ומצותי
ולהגלות זה אנו מאמינים חג שמחה ואתם
הולה בשור עגל מגדה להתמך אמונה
כי התמך לא שפה אפו מגדנו ואתה
השמרה הצורה בנו למד כי התורה
התורה עד תמלא נרגזה עד אור
המנורה, ואחר בלתה תהיה לה עזרה.
וגם טעם בראת החג הזה כי הוא להורות
בטחתנו בה'. כי לא נתן המשחית לבוא לגאול
את כנת הולכי שעברנו והמנורה הטהורה לא
מכבה, שפעת השמן לא תחסר לעמי
אנו גורמים בכל יום ויום התפלל, כאמור המשנה
התלמוד. ז./ ואנו בתהדק בטחה וגל לבו בשמחה
אשרה לה כי גדל אלו, כאמור כפי דוד נגנו
בטוחים בשמחה ובתהדק, ונלכו נפלאות
בה' נעשה עוד בארץ, כך שמח לבו

פרק בשמחק ומכו לפי ושורפה, פו

גואל אלו כאומר כואל פרק גואל אלו תסו

ואודו, ונכה ילבד חוץ הבטחון שבגופו

פמוסר להפרש בעסק הב"פ (תהלים קי"ח)

טוב לחסות בה'. מבטוח באדם: ופירוש כי

ענין הפסוק הזה שבעת צרה וכו' או

שהוי' נופל הטלק ותוסף נפשו תאות

בנפשו גבור ועשר וכל להצילו, ויש גם

אלו הבטיחו לחסות אלא, ואם הבטחון

היה או שהבטיחו להצילו, ועשי' טוב

לחסות בה' לפיך ואשר בלו קבלה

ההבטחה, מבטח באדם, כלומר

מאדם יש שהבטיחו לו להצילו:

בשם ד'. ד' פ"ו ש' הרמב"ם

דרש לפ"ל:

ביהוש הב' שמחו כחו ד' [illegible]

קבלה בבכי [illegible] בוס [illegible]

[illegible] בבכו, כק"ל הגדה.

[illegible] בבכי, שנאמר:

בבכי יבואו ובתחנונים:

כמאמר הזה אשר דרשנו כי לפי המעט
ירד לתאוה וכו' לא בכח אדם נמצא עד
יוסף, ולא הי' לו להדורש לומר אשר
בכלות שכולל כו'. ביוסף, ומזה יקח
שי לגאולת שכולל עם בכלות לבאם יוסף
לראו, ומה' יאמרו כשם שלא פגע יוסף אחיו
כולם הם השבטים דשנון הוא בדרו.
דעתו מהפוך הזו, כי הפך הכל צריך להיות
את יוסף, כאשר עשו בדוד אמר את
אביהם כנ"ל. וברשעתי". יחן ולכו גם
אתה והלא לפני ויאמרו הננו לך
לעבדים; ואמר במשנה המאמר:
כמו שהדיבור הזה נאמר הוא דם על בהמה
ודרך שאמרה מלה להשתמש בו רק בענין
הכוונה, כן [illegible] ענין הזה אחת [illegible]
אשר נתן את האדם לעבד ה'. אך אמת
להתפלל דרך לצורך זה שנתכוון בתיבת
הכוונה, ולא בגלות. הקודם ובאור
מה שפרש הרב הגל ביתה לענין דבש:
על הפסוק (דברים כג. כד) מוצא שפתיך
תשמור ועשית כאשר נדרת לה' אלהיך
נדבה אשר דברת בפיך: ובמשנה

לגאולה חסר הבורא, דבקה בנדר לסייע
בנדבה, והם שני ענינים שונים לגמרי
רצ"ל ולק לא נו. פו. כי נדר האומר הרי
עלי, ונדבה האומר הרי זו, וכבר דרשו
חז"ל. (מנחות ב.ב.) עיין שם: כאשר
דברת בפיך: נראה רק אמר, כמו דבור
פה לאמר אלא שפתיך תשמור, והפירוש
הרב הנצי"ב: מאחר שדבור הוא מצות
אלהים ותאוה לאמן האמצעי, כאלו שלא
ולדעתו ולא יאמר אותו לפי קדשו שלו
ואלו המצוה התנדבות משפט עשר לדברו
כדב, ומד"! אלא שפתיך תשמור ועשית
כאשר נדרת לה' אלהיך ואמר זה. ועוד
על הפסוק — נדבה אשר דברת בפיך:
כלומר שהדבור עצמו הוא נדבה
אמנם זה. עד כאן לשונו בקצרה;
וכל זה שנאמר מעלת הדבור, כן
נאמר מעלת דעת עליון, גם הוא
אחת מאלהים אמר תן את האדם לבדו
בהם, ואחר משאר בלי חוק ואם
המדברים בדת אשר דלתו שפתיים
סגורות, כמו בימי הנולדות, כי הולד

הנולד בגופו מרחם אין אומר נאמן דברים
אלו, אלא בדיעבד ובאור כגישת המילה
לעלמות דינעסורכו אשר נוסף לו; וכונה
הכפלים בגופו" לפי שאות דהי' ותכדבת
פנימה חתנאי. בגל וב.ב. באין דאשוד לשופך
דמעך בשלמתו, דלפלק תרגוי דלא
עולם יומם דמעך, וסמשו על הפה נפיו
לשמת ב.י.ן להפרת לגרופה את הולד
והולד נער בנעכב ותחמול עליו כי. ותפרת
ומכופה כי. דאז שכנתה דקייו עליה
דמשכונו כאומו על בנו, והיא הפתה
מדיר בהכותהם דמשכונו, כאשר שפתה
ותכופה את הולד דאז ולד שרשים דיין
משכונו דעמתניין קמו מוכותם בבכו
דבכו קולו אבוי, מה כתוב, והנה נער
בוכה = כיון דבכו מתחברו כל גופם
בשמם דעלמא, מה כתוב "ותחמול עליו
" ותגר עליו ברחמים ומרחם לזה זה:
לעולם יתגלה הדעת, כי על ידם יפכן
האדם אל לבו משה לו ומה שמו,
פרש משה הלבון, ופרש מאד שמחה
גדולה, הכנעה וסבל על עבד האדם

על דבר שהתפלל חנה המקל לפתוח בג״ה.
כעסה עליהם אותם וכולנו נעבל, הם שפטו
עליהם רוב טובה אותם ונתנם עבדל
וברדת טללו ברוות על הלחום נקבל
על הלב שחו, ולהפשק אשר גבו ומח
תאור לדברים כא. ועין ובכתה את אבותה
ואת אמה ירח ואיש, ואחר כן תבוא עליו
ובעלותה = לפני ה׳ כפלה לנתן התורה אל
שני שהיה ברוח קדשו מפשרים עקבו
הטוב והטשר, לא והבן יעשו ט״ אבות
וגם הנושא הזה הבדלק אחר רואים לחשוב
נפשם בבת על נכר, לא רבה לו גבר
בני אשה ובני שנות הלב, עד כי פלגו
דמעה תרדנה מאד, אף ביום לא כבודים
ונינו עלבה הצער והתגון ותקבל את
בתלב בשמחת לב, והיום הכואבים יפלו
וכן בחנה נאמר והיא מרת נפש ותתפלל
על ה׳ ובכה תבכה. ותען חנה ותאמר
לא אדני אשה קשת רוח אנכי,
ויין ושכר לא שתיתי, ואשפך את
נפשי לפני ה׳. והבחנה יושב עם עצמו
הדבור ותר על המצער, אותה לכונה

שבאמת עליה יותר מתגוברה, הנה אמת,
דברנו, כי באמת אשר מעשים יותר עליון כבי
הדבר, כי השלמה מעשים, כי אשר
לאמונה עצמו כולו גדולה יותר בהחלט
כבר, גם תחת אשר נשמתו האדם בתוך
ובכו, והכלל לא מתבולה להוסיף עוד [illegible]
עם אתר אשר וכונה, כי אולם. אך לא [illegible]
עבור מצוה, וכונה כי נלווה לשורת
מעשה הולכת, או וכבו לעשות ממש בוא
כה רשע, והנה אות מעשה להגל אל לבו
נגעל הערה, אומנם הנשים והמעשים, ושם
נזכר השאלה עוד שהם לא ראוים
בכל תכבת טוב, אלא ולה יצא, ואך
נאמר שאבכוה בעשק בלתי נאות הוא
שהלום והדעת לעשות מעשה, לאותה
ה' סלח, יותר אדם בדבר בלי [illegible]
שאומר הנביא (ישעיה ד' ט') ואשה אדם,
ואשר לא יאמר ואל תעשו להם, ולא אמרו
[illegible] ומצות בטלו עפ"י וכבר השם בלילה
הבא: אמר ר' יוחנן אמר הקב"ה. ואם
בכונה בכוי של חם [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] והנה הדבר אשר אמרנו, כיון

בדורות עתים לקבל עול לבו סבל
הצער ויגון, כן ריבוי השמחה בשלווה
כאשר כבוד יכבד שלו, אך אם ירחק
להיות בפלגי מי עתים ויגלו נשפו שמחה
את הקל שלום לחשובה, וגם בזה ובדל דאל
השפלות וגאוה שגם ופתי, כי המשכיל לא
יגל בכל לב בכל שמחה מדומה, כמ"ש
בשמחה שלמה מעל צד: וכמ"ש בקהלת ב.ב.
לשחוק אמרתי מהולל ולשמחה מה זה עושה
ואמר (משלי טו. כא) אולת שמחה לחסר
לב וגם אשר התפאר בזה כי לא שמח
באמת שמח ובשמחה מדומה. ואמר
(שם יד. כב) אם משמח כי רק חלו לבו
כבוד שמחה ידו: (נשגב גם הגלו דאגה
השמחה לא יפרצו גבול עמי ועם
ומשכיל כמ"ש. לעתים ומושב אם שמחתו
שלמה מובל חסרו מדו ובכו על בלמה.
ולכן נא רואה הדבר בהסיפור שלפנינו
כי ביוסף נאמר (בראשית מה. יד) ויפל
על צוארי בנימין אחיו ויבך, ובנימין
בכה על צואריו, ובשאר אחיו כתיב
(שם פסוק ט"ו) וינשק לכל אחיו ויבך

עליהם, ולא נאמר כי גם הם בכו, והלא
לנו לומר כי מצד אף לא השתתפו שמחתם
שלמה, כי נשאר עדיין רגשם שנוי בלבבם:
הלא כמה פעמים התמרמרו על כתבם,
ורבותינו ספרו לנו כמה שהוא נעשו בכה
לו השיבו בשוחרו מלכים, אולם מזה הצד
לא הגמה שמחתם שלמה, כי בודד מצא
ושמחתם עדיין היא מוגה על לבבם, והוא
מעשיהם, כי נפלו להנות מרכבה
ומוסר לשם ני ויוי שהוא מתאר יחוק
והאומה הנשא על תהלתו כי לא
שכחו עולם מעשה הכיור, ועוד לא עברי
שמחתם כפי השפר עליהם עד שנחיה
נלוה הסבל, ומעיהם מרבה זו גולה
לא כן בנתיים וחם שהפ חג נדת השר
כי עמה שמחו בשמוע עליהם, והפרוג
זה השפחוב במאמר שלא לבד שבכה
עד צבור בניעם, כיוון נשא לכל אחו
ונקם עליהם, ששמחה שמחת לבבו
שלמה כי ידע בלבו שלא חטאו נגד
אחד בהביאם את דוקתם אל והיהם
ובכל מה שתשבו עלמ רוחו, והוא תנצר

בעתו הדורש אשר זכרנו בגושלם
ואמרתי כי אין ישראל נגאלין אלא
מתוך תשובה שלמה! עד שהדור
הנגאל ישמחו שמחה שלמה ותרבינה
עליהם דמעות השמחה, בדעתם כי
נבקש הם אל השמש ונעלמה,
וכוונתו ודברי התורה שאמר גחלה
(ירמיה ל״א-ו׳) כה אמר ה' רנו ליעקב
שמחה וצהלו בראש הגוים, השמיעו
הללו ואמרו הושע ה' את עמך את
שארית ישראל. הנני מביא אותם
מארץ צפון וקבצתים מירכתי ארץ
בם עור ופסח הרה וילדת
יחדו קהל גדול ישובו הנה;
בבכי יבאו ובתחנונים אובילם,
אוליכם אל נחלי מים בדרך ישר
לא יכשלו בה. פירוש כוונת הנביא
שבגלות ישראל יהיו בבכי ותפלה לפני
הקב״ה עד שירחם אלוקים, דהיינו
כבר אמר הנני מביא אותם מארץ
צפון וקבצתים, ומיד ותיכף שאמר
מתחיל! בבכי יבאו, הולך לעתידים

בפר׳ ויגש = ויאמר יוסף העוד אבי חי, ולא
יכלו אחיו לענות אותו כי נבהלו מפניו =.
הנה בפסוק זה יש להתבונן בו הרבה, וחד
דהכי כל דברי יוסף אלה באו כוונתם עם [illegible]
ידועה הוא כך שמשמש לצערו של אביו, וכאן
שיאמר להם כי [illegible] של אבי והעוד בו.
ולא עוד [illegible] של [illegible] ואמר כדי דיבור שואל [illegible]
העוד אבי חי, וגם דהכי חיכך בעת [illegible]
פעם שנו לאחיכם, ששאל להם; השלום לאביכם
הזקן אשר אמרתם, העודנו חי? והם השיבו
לו: כי הוא חי! והלא [illegible] בשום [illegible]
לא נסתר [illegible] [illegible] [illegible] [illegible];
שנית, [illegible] כי [illegible] תתכן השאלה [illegible]
לא נאמר התשובה על זאת השאלה [illegible]
לו [illegible] על זאת השאלה:
במדרש רבה איתא על פסוק זה: אמר אבא
כהן בר דלא אוי לנו מיום הדין, אוי לנו מיום
התוכחה יוסף קטנן של שבטים היה ולא יכלו אחיו
לענות אותו כי נבהלו מפניו, לכשיבוא הקב"ה
ויוכיח לכל אחד לפי מה שהוא, שנאמר אוכיחך
ואערכה לעיניך, על אחת כמה וכמה, וכדומה

כדיוק לדבר זה המדרש וכוונתו; גם יש להבין
את התוכחה שהיה כוון להשמיעם, כי נראה שהעדיפה
הפרעמות שלהם אלה על דומם כלל שגזר הגוי
יעקב. וגם יש להבין, זה שחלק המדרש לשניים

ויאמר אוי לנו מיום הדין, אוי לנו מיום התוכחה, זה
הוא דין ומה הוא תוכחה?! וגם שאר דברי
המדרש שהאריך בלשונו ויאמר לכשיבוא הקב"ה
ויוכיח לכל אחד לפי מה שהוא שנאמר אוכיחך
ואערכה לעיניך ויש להבין אומרו לפי מה
שהוא וגם מה הוא הכוונה מן הפסוק:
אכן אפשר לפרש בזה בהמדרש ובפרט בפסוק
זה אני יוסף תדבר בשם אותו כלל ובפרט
לפי שהוא יוסף כן מדברה עוד יהושע לפי
ורואה לשנות בחובה לפי שזה הוא הגלות לזה
עת רעה לאבינו אלהים בחלק הפי הוא
יוסף שבשעה זו רעה וכו' בידו ובוכלתו
להרשעם בפה כרצונו ובידו לפי השכל נקם
נקם אותו והכו גם יעקב. כשכבר כיון לבו
אלהים וגו'. כשמת יעקב חזרו להפחד אותו לאמר
אולי ישטמנו יוסף להשיב ישוב לנו כי גדולה
בידו דינא דהפחד אליהם לא נתוודעו את הכל
הפיוס ולא יכלו לענות אותו, וגם שאומר להם זו

הירוד אבי אז גם נפגש המדרש דלא הבא בקבר
שאלה כלל ופעם שנתבקש שאלה דאז הבא עוד
ושאלה כאן כלל מהם רק המדרש נפגש לו
שהוא בקדם התורה ולימוד הי׳ הגאונים, ואמר להם
בלשון התורה? אני אשאל ההורה אבי חי כשאומר
ואמר אותו מובן, המתוק ויכול אבי לחוש עד
עתה מרוב צערו שאותו אבד אמני עד עתה
ובדברים אלו נשמע בכאב שאלה גדולה להם,
עם סתירה על כל טענותיו של ההגדה באומר
דכל טענות של ההגדה הבה מצערו של אבא
שמצרכות לו בלקיחתו את בתאמן ואמרו הבן,
בשבע שלוהם מדבר לא תשיב הם לצערו של
אביהם ואשר לאושך? וגם דומם יכול לחוש
בלא ואשך כן והוא יכול לחות בלא בתמין,
ומה אחרי שההגדה לפני גודל ההתאוננות של
אביהם כשעוה אותו בתו ואבדו, סידר להם
מעשה לזכות מבהלו מתוכחתו ולא יכלו
אותם לענות לו על תוכחתו כי הוא סתירה
שעשה אליהם מלכם על עצמם. וגם שסיים
המדרש לכשיבוא הגאולה והגאולה לכל אחד
לפי מה שהוא דגם בוש הדין והיה התוכחה
לכל אחד מעשים על מעשיו, והם מעשים בעצמם

מאז שמן המשך הספר סותרכים לה זה נפה, דגל
כל עין ומשוו בפני לאה סובב המושב שלנו
על כלל תמרוק כובד לדחוק הפרנסה,
וכיבוי ההשתדלות של רשרשות ושני בוגו
עד שעזון בכחו להצר של מחרים, והאם דוחק
זה מרוץ שאפשר כלל שאר שעברו במושב גולן ?!
עם כושה ועדם שהצנומה מלומלמן ומשפה
מאה צדקה ועוד עני המשפנים או הצדקה
מרשה צדקה וכו׳. קשה מרוץ לדחות בוז
דברו מאוד לצאת רמש המשגר הגוף ודו
מצדקה, לאור המאמר לאו שאתו נותן צדקה
וכו׳ במרוץ זה הכו נעל ראש הברכה,
ומאת עכשיו H מאושר משכב במנים ואחר
שמצב הברכה ממנו עבור דבר שאינו הגון כמ׳
להשלים יונצו תאווה המעורבה אוו כבוד יאו וכו׳
והמשכר וכמה זמן מהצר הוא 11 אחד לבנו
דברים שאינם הגונים, ומדגיש בראשן הצדוקה
אוי לכובד כובד הפרנסה, נסמך בזה הגורל
ונוגד מעשה כהלים, ובזה מאוד בודדים
ונראה לכל אחד לפי מה שהוא דבתוכחה ובוק
לכל אחד מאושר, ובזה שאומר הכתוב תוסכך
כאתק ומסובבותיק וכרחוק, דהרה שאשה

ಶ್ರೀ ಗುರುಭ್ಯೋ ನಮಃ

ಶ್ರೀಮದ್ ಪರಮಹಂಸ ಪರಿವ್ರಾಜಕಾಚಾರ್ಯ ಶ್ರೀ ಶ್ರೀ ಶ್ರೀ
ಅಭಿನವ ಶ್ರೀ ಸಚ್ಚಿದಾನಂದೇಂದ್ರ ಸರಸ್ವತೀ ಸ್ವಾಮಿಗಳವರ
ಪವಿತ್ರ ಹಸ್ತಾಕ್ಷರದಿಂದ ಕೂಡಿದ ಪ್ರತಿಯ ಪ್ರತಿ.

ಶ್ರೀ ಗುರುಭ್ಯೋ ನಮಃ.

בס"ד י"ח טבת תשס"א

איזהו גבור הכובש
את יצרו שנאמר טוב ארך
אפים מגבור ומושל ברוחו
מלוכד עיר. אבות. פ"ד מ"א.

המלחמה דורשת כח גופני, וגבורה גשמית אבכ"מ. ונדרש אומץ כי בכל מלחמה משתדלים להפיל בין הלוחמים פגרי גבורים, פגרי רבים פגרים הנמצאים בקרבם ספוני נפלאות מהגבורים שהראו גבורות נפלאות על שדה קרב ממש שהשאירו להם שם עולם, והראו גם את האהבה לארץ מולדתם ולעמם, ועוד כדומה, וכל אלה דרושים להלהיב את רוח הלוחמים לעורר את הרגש בקרבם באופן שיודעים כי ינצחו. ואם פתחו כחותיהם הגופניים אזי אין בידם לעשות חיל במלחמה ודבר בגבורות האומץ, כי כלל אחד הוא חולה במחלה מסוכנת אשר הצריכתו לבוא שמה וכאשר הודיעוהו כי עליך אחד בוא עם כל חילו עזבת ממשלתו אמנו ונדהם כל כך מהשמועה הזאת עד שעם מטתו ישב בעצמו ואת חילו ערך כל מערכות המלחמה עד שגבר על אויביו מצרים ואז שכב ודמו כל רגשו התפעלות

2

וסערת לבבו לאט לאט רגעים אחדים.
ובפנים בחולה רק שלגבה אשר כל סופרו
קורות הצעיר מעומק ואחרי כי ההתארגנות
הראשונה והתמגשות הבלטה התחילו בגוף
רוח עוז וגבורה והתפרצו כמעין המתגבר.
ואז תנועת ידועים שהמורה הגולה
על המלחמה, שבעבר נתקנו עליהם
וכיצד שהבין קולריג על תעשיה
הצעיר ולאומית חזית המתארגנות הרבים
והרות מהלוחמים, כי הפחות המתפתחים
והמצבות המגלמות הדרכים של המלחמה
ותארגנו על המתארגנות הרבים והרות
כי הכנסת המלחמים הגולה עומדים
תחת גדוד ההבה התפתחות ולגאולה
שמלת עליהם כהתארגנות הרבים
ורוח, לבלו לפעול קצה הבכרה
נביאי הבה יוצרה ומוגבלה שמהם ושוונה
דרך כיוון ולה: בסוכה וכן וכו'.)
ואשר: הערה ורק הלבב ככל המצרים
את הצורות שבידו, ולאסף. מלחמה
הצורה כל יותר שיתנו בלבו, שמח

שכר עלא במחשבה רבה וכלנו ולנגב
וכמה קיוה הרב וכבש להתגבר מחוש
לדכות רעיון של נגב כך רעיון הרחב,
עד שהתגלגל חובה לקבריו ששמע
מעלחמתו, פילום הוא ומה לפליור
בדיור הדבר בעניין שאומת העני
פק הנגב, בהתאמה שהמלחמה דורשת
כח גופני וגבורה חומרית ולכן עמד בנר
[illegible] גדר בהתחלות, כי [illegible] בולט
בחובה כמו בנגב, והתעוררות הנגב
הוא עד הכבש ועד כח הלמד
והדמיון, שהצורך להם [illegible] שהוא
עמד בפרשת דרכים ודבר מנגב
דרך המלחמה, והמשפט, [illegible] על
ומצבו ומצבו, ודבר מנגב דרך
המשפט והמלחמה [illegible] בודד [illegible]
ועוד [illegible] פעולה המעוררים הנגב
את הכבש, שלמות של [illegible] להמשך
הנגב ובל והשקפת החכם, [illegible] כל
[illegible] בך בעולם הקלמוס,
לעדור בה [illegible] לב ולב, ושמהם
דעתו וכל מחשבותיו [illegible] ומסורים

רק להתלחמה ורוח דמשיח בדורם!!
הנ"ל והנ"ל ולפעמ הנ"ל, כי נדבר שם
מתנת הלוחם פתח וכו'. ושם נאמר
בכחו ולא יירא ולא יפחד ולא ימשך
אחר בתשובת ולא בדבריו כלום ומה
נפרדים מלבו וכל המתנה להשיג
ולהכרכר במלחמה ומבהל עצמו מוכרח
הלח"י וכו'. הנני להודיע שני דברים
י'. דהנה על הלוחם לעשות מלבו
כל נבריך וכל הכבוד והמחשבה מבוא
ומה מוכר לו, ב'. דהנבראין והרהורים
מבורא ועצמו המורה והפחד ופשיו"ב
הפירוש, שלא יירא ולא יפחד לא
ומחשבה לא בתשובה, הרי מגבר הפירוש
דבריו ישנן יירא ולא יפחד יש
לו לעשות מלבו המחשבות והרהורים
הללו, ויותר מבואר כן נדברים
שיובנו זה שאומרים על המתנה להשיג
ולהכרכר במלחמה ומבהל עצמו, שגם
פעם שבמחשבה והרהור שהמה
בנין קיים על המחשבה מחשבת
ובמה שהמכבר מיודע, ומוצא מצא

6.

בכור שהולט בהמשקה הזווית
וההורים בולב גורמות הפחד והח.
ובומאם של אלים להכין כמלא אש
שהם גורמים המתכה והפחד, כי כן הם
בולבת כלוב שמשש והפחד ומר הקוה:
אל הפחדים התקומה דמיון שבל וו
ואין לתת נתפש אליהם, ומה המר הם
פוחדו אתם אל התקרבם בודו דרים
שלו את אליהם, ולהגלו הצכרונות
הולב לא ונורו על לדעת התכוו
ופחד אוגמו, כמו הפלמה ולו
ופה בודו עלתים ב רוחי ורז עקורה
שלתה דרוש להשל פוגשו ונעשה
פום הבלו לשפד את התהו לו, להגיו
וית הפוים ולשלו גם לתשוש מאמן וגו.
וכלפה המכה שנפדה לשולי פפה
הפודם, ושוגדה ל לכמן אמנו ויפה
כי הפודם שלתה בוא ולא מכו עוד
וון שלוא כרם ולא הללו וון שורכם
משפה ולא עבדו, וון מוכשרו פל: מגם
פגמו אהם בום. הפלמדה למן
כל שפה ושולום ההם משנוזים

בעת השואה, כי השתתפו כמה
שנים ואחר עליהם, ושמעה [illegible]
השומר את שערים ומשה לשפוך את [illegible]
ושלא שרוד מה שצור בזמנו.
זה שנגע במדעותיו עתה מזכרת הגאון
להפכך יהם ושכל מודותם עלה תרבותו
לודו בריק — המחשבה הציונית לא נתן לו מנוחה
ושקט, ונשאר. התורה כי הלוחם שבגולה בוא
ולא תוכל ונשאר כרק ולא חללו ואורם נשפך
ולא נשחה ויש לו לשוב לביתו, כי לא נתן
בודו לעלייה תוך המלחמה ותמיכה, כי התנו
הרוגיו הוא לבלי לחשוב בזמן המלחמה
מעשהו ושאל מוסר לו, ואל המוסר הזה לא
לבד בזמן תקופת שולטון את התנאי הזה
כי פועל ברור הדבר שלא ומשנו כי לא
יחדל מלפחוד = הן ואות במלחמה ואנשי
אחר ונכנו = או = ואנשי אחר עתה =
ולמרות שמחשבות כאלה תמיכה כל
חבריו לבבו בזמן המלחמה טוב ויתר שיתעצב
לו היו הכוונה הראשונה של המערכות המלחמה
אם כן ימצא הפלא מי להוכיח עכשיו
המלחמה ברורה, כי כל מחשבה המלחמה

לה". הרמטק ושלמה, כי גם כל מה שנעשה
בעולם היהדות הזה הרי הכל מאת ה'
ואותנו מוסר השגחתו ממנו ועד הברכה
מרובה לאדם, כי ידע התבונה הזאת,
והלאה הזה כבר הזה שגרם בלבבו מאד
מאד. בהבנת שהברכה כפי מערכה
כוללת הגונה ודוגמאות רבות הראנו
כוללה. ואכן מואלם שהמברך צריך להמאה
ואדם גדול, כי להגיד לדוגמת כוללה יש
להשטוין הדוגמאות רבות, ובאותם כן הוא
כי חכם". התנו המתנאי הזה שהמברך
יהיה אדם גדול וכשר". סוהר מברך וקור
ועני, וברכתן וכן מברכותם של אדם נוצר
ים תר". הוא. לשם ל. אין של משה" מעוגבחון
על רבנן לנה. באדם גדול הוא ושנו בברכה
בברכות כהוא. ושם דף לח. אין ואם כי
מהשגות הדברים נראה כי דרושת התנאי
הזה שהמברך יהיה ת"ח הוא מלבד הדוגמא
הדרושים לעשות הברכות, בהבנה ועל.
ואכרי ישראל כה וכה ושאלו להמות תמ'. אמו"
אין כאן, כי מלאו והמה מאמין בדוגמא
הכולה הדרושות להבנה המצורכה

בהדרכות, כי הרגיש שמחסרנה לו, הבדוי
אותנו כמו להשפיע רחי. ואולי באמת בגלל
גם מישהו כזה היה הרציני הזה שהמדריך
והיה מתי. אם פה ואם כה. קרוב הדבר
שדרשו מהמדריך שיהיה ידע גדול
גם בגלל מגוונות ביהוד. את הכשרונות
הדרושים להדרכה בתנועה המאוחדת
המשולבת בהדרכות. הודגש גם
כי יש יהדויות כאלה שמשתנות בעולם
שהלשון יש גם לאיש המגלה רב
הכשרון לראות שונות רבות ובחירות
ואותם אחרי שהמשמן ובלי משפט בשלמה
קשה לאמרה ולהם ורבים כדקות אנשי
משוטות ולסיום, כי מי שבא לעמוד אורה
להשתמש בדבר יש לו מחלה להתחלף
בתוך יהדויות רבות; כי בהתאם
להשגת היהודית יש סדר יהודי, ומי
שרוצה להשלים רק יש לו לישמר סדר
יהדותו ולחבר את הכל על הכבוד, דע
יש לו לבוא ממחלק אחד רק של
היהדות העדות, ואז זה יוצא ובלי
לשכוח להבנות הדרכות הולכת.

ועמדנו תמיד על המשמר להבטיח את כל
השטח הזה ועד הגבולות, וכשפרצה
שהתחילה בכל זה, ראינו לנו לעמוד על נפשנו!
מלחמה עם ממשלה פלונית היא סכנה גדולה
לעמוד לפניהם — כמובן, הבנו שמוכרחים
מלחמה ממשית, ואמנם אחרי שהמלחמה דורשת
גבורה מכל שפרש בתוכם ובה אנשי עוד
אנשים השונים שונים הבאים בה לשבוק את
נחיצות המלחמה שבין בריטניה וגרמניה
רבה אנחנו המדינות אשר לנו מאמצנו, וכל
אחד שלנו ובנו בתוכם נחיצות המלחמה,
ויען היה לא נשאר שהנוער להגנת
אחר תוך היקף, ואנו ראינו אין אנו כל
מקום שלנו המלחמה כי הכוח היהודי
הכוח שנשאר למלחמה עמדתנו וכו׳ ורוח
הכרח הכרח חזק, והכרח הכרחי הוא כך זה
המכריע הכוח להגנה, וכו׳. כולם
אמרו מדינה הגולה המדינים נחיצות המלחמה
לשמור עצמה ולמחם בגולה עם אל להשמד שונים
ואנשים כולה שאמרו על ידם אותם,
כי ידוע. הם אנשים ויושביהם אלה
להם במקום שאספנו להכר בקרבם

הפגש והכנה, שהלכה לדרוש השלמה
במשלחה ובהבנה הדרושה, הלא כן
הפגנת ערכים הבאים לאשור עד השלמתן
כי הם השנים האחרונים בחומר התדיינה
ומשהב לשתלמת בכל הודעות הגבעלים
לגבה [כי הבריר העמד של גולייר הנא
שנה לפני דיונים ב"מע" שלדים האג"ל אין
הבנין לא בכמה צורה שאין בגולייר צורה
ואת שהבגדי הלשון, וכמו בעיות **שמבעים**
כן, הלא שגיאה להמשיך מקבולי עלמות
שהשלמות בקהל ונראים בבתים המגורים
יגדל עלה, ובנחם גם בתחומים ללא בבתים
בבתים הגונים ולראות גמרו השלמתם,
הם לקבוע הלשון] ובתשם יותר, שהלמה
ועזר בין משלמים בקהל וגם המקורים
שלא חכו לשם בשנה וכו, עי' ע"י דבר
בעה הלשון לקבוע המקורים והלמים
לקבוע על שמם וכו'". בעלת המדבר ולמה
יעל, שאמר יותר שהמדבר הלא המוזר
והגלה הלא הנוסף להם הצדיקות הגולה
בכך. יותר שהמקורים, עם וכו'. בהם
המלמים המחוזים, כי בעת שכל בני המשפ

19

כי בלבן הספרותיות של העם והפכו לנו
נמשך מאז בעלמתנו, וכו'. כיוון לפסוק שמדובר
הבנות, שלפני שפרו רפאו מדוכה ונתנו
שהפלגה בורשת לבלי להפסיק בתוכן
בין ישראל לגבוי שם לפנות נגד כוח
ישעיהו כגון שבנינו ידי חובה במשלם
גדודיו הללו מתאבקה וכולה להשיג לעולמם
כוונים ורצונם בשנותיו צוה לנו עליה
בעולמנו, ונתנו ששם בגולה המוסדה
ושמחת כל מדינות העם וכו'. ויש לו להגיד
כמו כל גולה שהיה לנו בלחימה בשנת לבם
ומשברתם בדרכם המאמינה שאין להם
לשובה אל המרכבה. וכי הפתרון של
המרכזיים הם אינו - המשברתם לעולם. ואין
זה בלבם גודל ערכה, כי לא הכל מעשה
וגולה כשמדובר שישל לכל מעשה שבכל
לפעולה רק שבה גולה לכל ולבכם ומתכונם
אתה עכשיו המוחץ, כי אין לנו נפל לבם עוד
שכזו שם גבורים ומעשה אלה, כי הכנסיה
הגבורה מזככת הגשמת הארץ והפסתרע
הנפשיות מבורות למשכתם הכל מפנימה
הנכרים כות ועד עבודה, עם הכל בעולם

שלוחה הולכת לצפון כי כן הוא דרכן של
ההתרכזות במרכז והתפשטותם המוחשה
שמשלשת עוד את הצלחן בעיקר לצפון
ומכיו שבעקבות הבוד לעוכו, הוא אומר
כי אין נסיגה אחורה, כי אין ידוע שאין
הכיון את דרך הצפון, שאין הכרת חוקה
בתנועתם הטבע. בכל הדברים האלה
הכיוון לצד צפון האלמוני, כי הצבא הגדול
ישראל את עצמו הפלג והתפתחות, הצורך
של לפרוש אסור את הצבא והכוח של
ההיסטוריה הוא לא נמנה שמתחתיהם הקרובים
והחבורה האומר אל עד שתמיד קורצים
המתארת הצפון.
ומזה התנועה הצבא והכוח בהיסטוריה
לישראל כבר בקלות, שאלה לשני חלקים
כיוונים אל השמאל תמיד דרך הצפון
ההיסטוריה לעולם, כי כל מה שהצלחות
ועכשיו את גורל דרך הצפון לעולם
לחזור וכל מה שאין לתשובה אתה
כיוונו ומטרתו, נצטרכו לעכבם
אמר הצבא והכוח, כמו שהתנועה
כיוונו של הצפון הולכת בעולם המעשי,

21

כ"י על הלוחמים עד שהתרגלו
והפסיקו לדבר ונרגעו כל אחד ושב
וכל בקרב לעשות ברכה (הלוות המחבר
כשמו כל אחד, המשתמש.

ב. הפרעות הנפשות בהתקפה
יש להבחין להבדיל אמנם על התקפה
כי כל אחד שיהיה נאבק בלוחמים בתקפה
ונאבק עם בקרב הפרט והכלל לדעת
מה, והמשתמשים מהבנות הזה שאלו בזה
להבדל לאלה ובנים בכח נחל לדעת
המשמר, ואת אלה השמות שנבחרו להם
כי יש שם חלק מלחמים ואת בקרב לבנים
... שנדרים ובנים ואת תכונות המלחמה
וכן נשמה הם המשמר שלמים, וכו' שלב
השאלה כי הם המנוחים ושל לבם הנכון
ואת המשמר. דברים ביותר ושאלו ...
להפרת בקרב. רוב אותם; שאלות יש
שעדיין ולפעמים ואת השאלה להסכים
מסורת רוב חיים באמת האלה עד כי לא
לכם וכל עד להסכים ואת חלק של
אלה המשמש השבועה. לכן נגד כן
במלחמה, כי הלוחמים ב... שלהם

מקלים לרבות את הפועל ומצמצמים
לפעול נגדו את לבם בעניין, והנה
כשראו מה שהם עשו. נבונים לשמור
בידי הפועל ובשעבודם להם העניים
ודומה לימים כי בלי מאוד ובמיוחד ולא
ולא לעבודתם, החוב הגדול הכללית את
עצם השלטה על נפשם, ועוד יותר מזה
שם בעיר לעבודתם כבר הפועל ונגד
לרשות העיר, כי השלטונות והמושב אנשי
חלק ממלחמה מלוכת הכתב.
לאחרים אשר עבדו בהשתתפות בידי
העניים הפועלים בשם מלחמת העולם נ
ובימים כן הוא, כי לא כל נבדק כל
דבר נשא ולבני לעלות ולשוב מחשבות של
המשתתפים בידי קיום הענין לפלגים
ולפרנסה, ואשר עלו בידם להשתמש בידם
לשלטון. ואמת ואתם ומלכים השלמים הם
על קיום השלטון והכח ואשר גם אמר
הכתב כי בני משפחה בעולם ומשפחה
לבדם ולחמו מלחמת העולם. ובכל
זמנו כי בני משפחה קשה עם עולם
לאומים הם. ולעולם אמר, כי כולם

הם המורדים הכרוכים לא ויתרו מלחמה
תמורה לשלם את המחיר. לדמם ולהתנהג
כבדה מאוד, כי המורדים נסו בכל
[illegible] [illegible] שבעולם ללחום מלחמתם
ובכלל שפרוש הלוחמים מלחמה אין לבלו
להתמסר בודדים, לבלי לצאת מתוכם ולבלו
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] כמלו
אותן בלב ואיבן, יש להם ללחום בפוה
עוז וגבורה כגבורי חיל [illegible] מצוינים
כי למדו מלחמה [illegible] נוצרים, כי לא בקל
יש לרכוש הכשר מלחמה [illegible] נודעים
כי לא בקל יש לרכוש הכשר מלחמה
כבדה [illegible] הדמים [illegible]; יש [illegible] [illegible]
מלחמת חרבה של המורדים [illegible] [illegible]
[illegible], ולהביא את [illegible] בכל [illegible]
ונדפים בכל הכבודות, ותמצאו כל
הדרכים לשלוחם, את נקי ושלם [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ועבדו דרכם ועם
[illegible] וחיל לשלום בגופם, וכו'.
יש להשתדל לפתוח בהם כח את
וגבורה לפתות הכבה ולהשיג את
[illegible] [illegible]. הקדנו לפנים הזאת

נורמות לאמונה, לתרבות המוסר והמו
לעדת, להתקופה המתבוננת לתכה
להבדלות, אשר בה הוא מתחיל לחזור כי
מקופה משנה כזאת להבדלות לאו
היתרה עוד בכל התקופות ודל עם או
שאבר אמת קניינות דברו ואמן ולבא
ולדרכו כן כמו. היתה מגמה אל היהודי
המכרונים הדוגמים לעתם ומשנה לבם
כווב אל כבון המינה לתשוכל לתבנו
כמה חיים, לומר עתו מאת מכבר הזהדות,
לבכר כתה של התהדות ועקרונה
על מצוותו וחלה הפגם של דתו הקדושה.
הנהגה מתוספת כח חדש לאמו מתגלת
מאוד להחות את כוח הלבבות ולהתשוב
את נפש האלהים והחיתמם. ובזמן
מתוספת כח חדש מחמת לובשה והלבש
משל חלק. לעורר נפש בישראל חגיגת כאמת,
בירר משמחת לבבה ורבה, עד
לדעת כי שבעלות כח חדש לאמו נובר
בכל קיומו שאם דתו ואמונתו ג
את מגמות, והיו שנושא ~~[illegible]~~
הם קדשו והנשה, כי השגת השלום.

פעולה לא שמע את הפעולה אפילו, שהם
מפסח יחד לעשות עם הפעולה בהקמה,
בכנפה, כי הנחמדה של הפתח הזה
ושמה לה להיות ספר שרים מהמודבה
לגמרי בת לויות הבית כצה שמות הדבר
להתגורר ביה הענין כיום, והנה, ואתנו ד"ו
בן חודש להפעיל מזה להבין בתפשו את
התוכן הענין, הפעולה אלקים את התפקד כשהם.

N2. בס"ד י"ד ה' יתרו ה' תרס"ח.

דרוש לפ' יתרו

ובגמ' תענית דף ה' ע"ב) רב נחמן ור' יצחק
הוו יתבי בסעודתא אמר ליה רב נחמן לר' יצחק
לימא מר מילתא דיעבדתא. אמר ליה הכי אמר ר' יוחנן
אין מסיחין בסעודה שמא יקדים קנה
לושט ויבוא לידי סכנה. בתר דסעוד אמר
הכי אמר ר' יוחנן יעקב אבינו לא מת:
אמר ליה וכי בכדי ספדוה וחנטו
חנטייא וקברו קברייא, אמר ליה מקרא אני
דורש שנאמר ואתה אל תירא
עבדי יעקב נאום ה'. ואל תחת ישראל
כי הנני מושיעך מרחוק ואת זרעך מארץ

שבהם יעקב הוא לצרור את צרורו
בחיים ולא רק בחיים.
והאמור באמת אפל צד, וביחוד שנולדו
השבטים, וכי בכדי ספרו ספרי, ושם
הפרטים הבודדים כפשוטם שיעקב לא
את אשתו [illegible] ואחר שילו חיים
בסורה השמים, ואחר הוא לפם לשאול
ממשפטו שנאמר. וכו׳ ושם [illegible] ביתו [illegible]
בניך את ברו [illegible] במערת שדה המכפלה
וכו׳ ולמה שלו [illegible] ומנוחה והספד, ורק
את זה [illegible] שיאמר [illegible] דורש וכו׳.
ואילו הוקם זה להפגיש היחודה הברוכה
שיעקב [illegible] מספד מקבר במערת
המכפלה, ואם אין כוונתו אל חוה הגוף,
אלא אל חוה הקדושה הנ״ל להצטרף להבורא,
כי אל חוה בשר אנשים הבני אדם, [illegible]
צריך להיות כאלו [illegible] [illegible] צורה,
ורק [illegible] ובקשה [illegible] אלא את, וכו׳
שאר צבאו אלם [illegible] [illegible] [illegible]
חיים לקיימם לצאתם [illegible]. והאמור [illegible]
[illegible] ואור [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] — [illegible] את רואות [illegible]

על מצוות השמירה הנפש היא הדבר שמזין
חפצי
לגוף-הנפש והכף, כי כל הדברים שהם לא רצויים
במחשבתו ומרגשותיו בלב האדם ומחשבותיו
במחשבתו מן הצדדים, אם שומרים בקרבו
הרגש הנוסף שלהם אל הכוונה והמניע
וכל הדברים הבלתי רצוי ובלתי מופשט
בעיון והמצוות לא ולמדו בעשתונות [illegible]
אדם לא זה ולא זה, ובכך צורך [illegible]
הכוונה בו". אל דיבור: לא תחמוד: שתבוא
לכוונה ותגבר על הדבר לאין קודם
לקנותו, אשר הנה צל". כי ודאי הוא
בתכלית עניין, דברי רבים שלא תחמוד
הנפש אשר בה חלק אלקי יודע כי
מעשיו בנפשו שעור עליו, וכל הבלתי
מושג, לא עזוב הדמיון ולא מתרכב
[illegible] והרגש עליו, ובזה הצווי
שכוונה בעיון כל מה שר לרדף אשר
לא חלק לה'. ולולא היו השמירה
הנפש בלתי הנה ומושג, לא השמיענו
בנו". עליו, כמו שלא ותרגש בעזות
המעשית כנ"ל. דבר שהוא בתנועות
ובבו אמתו פועל כנ"ל שיודע האדם

הגוף, ומרגישה החיוב להעלות הגוף קבוע
באלקותו כבוד, כי מרגיש ורואה שאין
אין להפסיק התור את הבן קדוש ערוך כלי
לקודש ולא ירד כל מאתו? שזה נחרב כל
החרבה הגוף, יש גוף נסרח, מאכל רמה
ותולעה, למה נשאר לגוף של עושה מזה
קרבנותיו אם יש עבודה פלגים קבלו
באלקותו כבוד והדר. מצטער אם
כנזכר נחרב מושלך רק? השכינה ערומה?
ומחק מאפל לאור הגוף אם כוח יקר
בו ויאמנו? אולת הבריאה כי הנשמה
שהיה הגוף מדור נאה, עבדנו קיום
לעבד בעולם אחר, ע"כ ראוי לכבד כל דבר
שהיה בחוברת מיתה, ואם שאמרו דבר
ולק על הכלשון, ולעבר המערכי הנפש וגם
עבור אשר עבדנו תם בעולם הנשמות
ואף בעיני בשרנו לא נחרב, ואלינו נתן
חי כי חי עולם נפש המת:
הכ' רעיון הזה נמצא בסוף ריש המדע
דהמה'. בראמבם ותהלים ט"ז ח' ט' י' שמחה
הי' לעבדו תמיד כי ימיני בל אמוט:
לכן שמח לבו ויגל כבודו אף בשרו

ושכן לבטח: כי אין מעצב נפשו
לשאול אין תחת חשבון לראות שמח:
הנה שמה בהיכל מקדש הקדש, לקדש
וכלה = שכינתו: ומזין הקדש אות כאן
שמורש יצר = בכל מאד שלמה
ומכאן אנגד עיני: לכן הוראשן כדאי
בית המקדש והטהרה דברים הששי".
אחר. רס"ג. ועוד לפי דברינו נאמר:
= שויתי ה' לנגדי תמיד = כלומר אני
משים אותו בבחינה אחת עם הכל".
אך הדבר כבוד אין אומר עם ה' כמו".
לנגדי, כלומר נראה עדות אותו כאלו
הייתי נגד ה' תמיד, כלומר דבקות
ה' תמיד ואין נסבבני סלה, כי
מימיני בל אמוט, כלומר שנפל ואם
שלו, דהיינו שבל נשמתי שהיא חלק
אלוה ממעל ורשפה כבלו קמי = אין מקום
לגלגל; כלומר אני נשאר בחוק לעולם
ואמר = לכן שמח לבי ויגל כבודי
אף בשרי ישכון לבטח = כלומר
שלום זה שאני יודע שנפש אחת
ואני נמצא כל ימי, כי אני נשאר חיים

שייך
בבית אלקים, לכן אמרו שמח ומתכבד
בזה שאין בשכרו ושכן לבטח, כי אילו
ידעתם דעשירת הנפש לא היה יכול לשמוח
עם אוצרות הארץ שהוא יותר מן הסגולה,
כמה זה שהצדקנו לגדל דבק ומצות
חשיבות הנפש המשכלת הנשארה הוא עצם
ואתה כבוד גם להגוף ועצם = כי
לא תמצוק נפשו לשמוח לא תתן הסיבה
לכוונת שמחה = כלומר שאחרו שאנו שמח
שגם בשכרו ושכן לבטח הוא עד
נאמן שלא תמצוק נפשו לשמוח שהם
הצדקה הנ"ל. ובדברים נאמנו מאוד.
ואפשר גם לומר שאם זה כוונת המתנ'
אבות פ"ד. משנה ח'. כמו שאמר כל המכבד
את התורה גופו מכובד על הבריות =
ובזה יצדק מה דסובר מהפלפול ד[illegible]
שיזכה להתעלות לגבה לבו עפ"י השכל,
ושמחה תלמודנו לומר, ע"פ ואמרו עלך הנה
את בשכרך, אתה להם ע"פ. ואמרו תני שלם
בידו ואמדש אזלו, ואמרו התורה לשמה
כן אמרו אשר מצא רוחק, ואז ואומר
ע"פ. זה אנו ומלוך עם ומשלו הנדיבים

[illegible], המחבר דעת הפלוסוף

אשר לא נגה עליו אור התורה, אלא שאור
עם לאמונה. עלה שכלו, ונחה נפשו בדעתו
שכלו ורוחו, אבל גופו לא נשקט בדעתו
לאמונתו, ולכן נותר לו על גופו שאור הבהמי.
ולדבריו שכל הוא בדעתו מתלבש בגוף
וכוח [illegible] פקחו, וכן המצוי בספרים זו
שאר הפילוסופים אין הבנה בלי גוף אין
ושארה על גופתם ומתבוננו בתורות
שבחם ושמותם נרשם בספרי אלהים
לא כן דעת המחבר, דעתו לעצמו אלקים
בכל שהפנו צ"ל [illegible] ובדרך [illegible]
לדין [illegible]
פני [illegible]
[illegible] הכל [illegible]
ולחבר [illegible]
[illegible] הכל [illegible]
[illegible] בעולם [illegible]
התורה [illegible] לשמור את הגוף, כמו
[illegible]
[illegible]
[illegible] שלא [illegible]

ברכות לקרוא [illegible] זה שאומר [illegible]
דבר על אודות כוונה שונה, הרי שאלה
[illegible] [illegible] גם [illegible] [illegible] נשמה
הקדושה של [illegible] קדושה ו[illegible] [illegible]
גופא [illegible] הברכות [illegible] [illegible]
בשעת ראייתו כי [illegible] הברכה אין בו
בהבודה [illegible] [illegible] לבד כוונה. [illegible] ולכן
גם בהבודה [illegible] [illegible] [illegible] בכלל
[illegible]. [illegible] הברכה גופא מעוקב
על הברכות, כלומר [illegible] גופא מעוקב [illegible]
[illegible] שאני הברכות דהמין [illegible] בח"י.
דברכות כלל גם שאני בח"י. כי יש [illegible]
ותבין בהם [illegible] [illegible], ועל [illegible]
[illegible]. [illegible] שהוא [illegible] [illegible] [illegible]
כדאיתא [illegible] [illegible]. גופא [illegible]
על הברכות, דהמין [illegible] גוף הברכות
כי הברכות [illegible] [illegible] הברכה אין [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] הברכות [illegible] [illegible]
[illegible] בברכ"י. [illegible] [illegible].
ב. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

הקדים, להפליא. שם נערכו בחוצות
ורחובות חגיגות והפגנות תכופות,
דבורת הנואמים פונות בהתלהבות
להמונים על מלכות השלום, ואנשים שבינו
בתעלות נפלאות חומות גבוהות, והצטרפות
בדלתות ובחלונות. נתגלו שלמות אליהם
לאחר ויתר שם צפרנים בזמן נעלם פי
עשו גדולת בחופש, וראית הרוחב
הפגנות דבר המפלגה הימנית ובמיוחד
אחד, הרבה נראה לנו עיר לעצמה ומשטר
המשטר מרעישה לנו שם לבו. ואמנם
סבת הדבר כי ישנה במפלגה זאת
שהפכו לנו המחנות בשלוה לצדק הדבר בזה
בעיר ירושלים הפעם לאומי ואחר קיום להשלים,
כמו את שלמה הספר הקדוש אשר נאמר
שאמר: אלו הדבר שבתי קדם
נפלאו בעבר שנה והיה להם
אשר שבת שלמה שחשבו שלמו ודורו
עולם, והמלחמות ערכו שלמו בדרכו
המשולה אשר לו שדרכם התחומו
ודרך אחד יוחד בימים אשר תבנה
בימינו שלפנים, כה המלך אשר בירושלם

ויהיו נכונים יחדו צאת כמעשיהם גדולים
חי מאות ומאות נמוכים פחות מעלותיו ואין מספר
ובשמר מצוות זה רשו בדעתם שונים
כמים וכוון הנשים במצות בדרכו,
כהתבונות אשר בספר הקבלה, כמו נאמר
פי משה רבנו ע"ה משל כן: והשגחתו כי
כל העולם ואשר עליונה תחתונה לא נפרדו
מהם לא ידע אדם להפריד בין העולמות
לעולם הבאים די מאות על סופו,
קבלו כל חלק תורת כלם והבנים
בעולמות הבעל ואהבה ומים כי לא נשל מזה
ונתן פיו הנה להם לפני לעם נלוד,
ולמשה כל מכות העולם הזה בתחנונים
ובחכמה הנבואה ועל חכמה חרש, לא תאו
גם להתאוות לגמרו ודעתם ולהבין
הפנים מראש ממשלותיהם כמים כנגד העולם
הפלאים עברו על הכל ושבחתם.
עולם בחומו ואשר הבונה ממנו על
פנים בהשגחה בדברות שונות, ומשה
בספר משה לזכרה עולם, ודור לדור
ובניהו ודברו עמו על מה הצווה
כהן, וכו'. תהלה לבורא העולם

מו כיווע ומפיל. הצלופק לשבת בגן״.
ומשונים ולאמוד ומשכב והם יושב
וכדומה, רוק לא והם הכוון פוגעם ו
כי לא רוקו עולו תמיד השפלה יותר נגדם
ולא כפות יותר ושם תקופה כמו בשבו
סופר ידלו תבוננו נתפשו וחלצים.
מאמין אינני כמנו הכי מסוכנים, ולכן
הרבה כמו הדרך נוכל לומר שלפני הכבר
ומאחר כל מספר הכל לבתי נכנס אשר
ועלו הזה דרך עוקבו כמה מאות שנה, ולכן
הכי עמוקות והשפלות. הדור הזה הטבה
לאוכל רוח יוצא זמן, לכן יש עצה בכוח
טובו של נגיעו הבורות לרוחניו העולמות.
והמלחמות נשנות כמו הצלופק בכל תוקף
העולם הכל ידועה ומדעה הכי מכוונת
בשעה זו שנודע השאלה בעיקרית הנה
ומצב הבית ומצבו, בתוך כל עבודת אלהים
עד הכעס הי״ל. הואיל ובלא שיהיה
לשון מעכב הסבר כל קשיי קרוב הכל.
לפניו מאמינים כי כל אחד לידי
משכר לא תשובה המגזה עודנה בעולם
וספרו ורבו של הצלופק הזה ידוע

ולמחרת הבחינה לבדה יומ"כ המשגיח
הכללי והמשגיח בחודש להשתתף והלכנו בין
הסטודנטים ולהכיר אותם באופן, כל אחד לפי
שלבו המשגיח [illegible] עד בחוץ צבא שלכת ממנו
כי להתחיל בזה, והכבו מלה ומה, והם ממש
מלכויות מאדו עמם בבית, הם נשארו
את התורה וכדו ששולב ומכס מלובה הצאן,
והמזה ונכרם הורה לדברים אלה, ומשכב
עם נולד הסבית, כי כולו לב הכבד ומופץ
ושונים אלהו וודני. וכן המצוות המושלם
גם הוא מולד מוכן מצרים מתשממם
לשים לעבודת בוירף, שלוי מקבלה לתשווי
בתים כגוף כמות שבהו הם, ולוי משלש
בו הכבוד והבנתו מוכל לומר שמווני
הכורים הזה נצרא עליו הכבוד, לא אש
הם שך ונהרו עוד, ומשה גם ומשנו עם
כל מחשבות המתחם הזה, לכן שמע
לכך כהשתדלות להשיג את כולו וכל עם
ונבונים בלב החיים, ע"י המוסד שבזמנם
וכוונו קול בתשובה ומשוב התורה לכן
לא משתם צבאו, ומהסופר מי עולים בלב
המשתתפים באן כה, וכו צריו בלב

בנוגע [illegible]: בן משפחה ושמו כולו
ילמדו בכל מה נמצא, ולמה בן אדם חי
ושואלים במחשבה כל כך חי: ולפעמים
בן שום למה לו לחזור בן אדם צבאי, ולא
מחשבה ישראלית להשתמשות דבר זה [illegible]
[illegible] במחשבת כל כך רואים מחשבה,
כי: להם שאלה זה השאלה גדולה מאד
כבר ברור לצבא זה על הלשון העולם,
ולא ישנות החיים, ולמה אחד מהבנים.
יותר בימי לא כל השאלות והצדיקים
[illegible] זה [illegible] שהשאלה החיים עצמם גלויה
לצורות, ואולי כי פרקי מאד בחייהם אין
כשאר מדברים מחזיקים, ואם צבאי ומזה
מוסר בה חכמות יתרות כבר [illegible], ואחר
כוח לו להבחין [illegible] את הדבר והיה
מה שהיה יהיה בדבר לידו לא לבדו
וכתיב דבר ואת החומר המוכל בכל
ולא [illegible] ואת [illegible] [illegible] הכל תלוי
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible]
בחוב שנכתבה [illegible], כי [illegible] כמה צדיקים
וחסידים [illegible] [illegible] נכרו בחוצות, [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]

לומר עליהם שפתחו כוח חדש בקבלה·
דורם, אולם אין ספק שהאריכו יותר בחלק
העיוני, אולם בחלק הזה עברום לאין
ערוך, ועל אלה יאמר קהלת ז': ח'
טוב אחרית דבר מראשיתו: הנה הפסוק
ביחידה ואומר על דבר שלם ונשלם
[illegible]
[illegible]
שנאמר, שבעים אומה רב אותו ומספרהו,
בכו לאובלים ולא לאו בידה· ואותה
פרצתו דבר אורן על דומר כך, [illegible]
רב אונו, על בחורת שאחר בכו לאובידה
כולם הכה רב אונו מספר השלמות להשמר
הפצה הזורך, ובמאת [illegible] ימין הפותוק
שבתה מעבר הפלמוד, ואחר ועליו שנים כנחו
מוסף מלמן, וזו הפעלה להם בוזמנם:
[illegible] חו [illegible] במאתו קולו
חו, פלאמר שהם אמנו, מקלה יושר
כהסוג כוח הגותם לשבצם לדור
דור, זה שהם רק אותם לו נמדים
לאחר עולם, ואחשל אים המלוחות כך דבר
אחד הכשאר להגולה בזו, חו

ומפה, וכו נקלי קרוי דבנותה בת
והוי דה האמי בין הקנם הבחר לעולם.
דבר עלמם כי שלא הבלומו להשגת
המפקד בואר שות רוחה אשר הכרנו
בתלויה שלהם, דבורו שלא נעמעו
פרטם לבעמם על כל הדור וגם בוויש
השבעותם, וגם זבה וכרו אבר מדקה
ומפואה על מלאו לב בתהם ועצמם
ורגשם, עד שלא מרובה מתלוי אורך
עת תמובתם וגם כל אחר ולמרם
אחרים אמרותם דבוחתו שמתמעשים
בוגע זה שנחלו אחרותיהם, ואי אתה
נפש אחרותם בתעם, וכו שאלה".
בב. קו"ן מו'ן דאד שהבנה בן כאמת
נאמר בת שבעה, ושלמה אחרה דהוא כאלו
הוא את, ודוד שלו הבנה בן כאמו
נאמר בת אחת. וזה נראה ברור מתוך
דברים לאי דין, כאשר נתנו לפתוח הנהג
את הכתוב אחת הספר: כלומר להשלים
לומר הברכה המלכות גם שהם המלך
להשלים שהבנה בן הבעל כאמו
ומתהלך מגדל לאלק יהודה שהתגד

ובכל נפשו דברו הולך בתום.
אשרי כי: ה׳. מתהלך בתומו צדיק אשרי
בניו אחריו: נלמד״ כי יכונה המשנה
אשר על צדיק, ודבר כזה״ שצדיק הולך בתומו,
ואשרו הוא הצדיק שאינו הולך בתום
וכל״ אלא הולכו שלם תמיד כי״ בכל
אשרו כי טוב לעבדו ותכונו גם כי לא
הולך בתם״. בתומו הוא קשה דהלא״
התמים, [illegible] כפי זה שאמרו
קדמונינו ז״ל. כי המרובה הוא עולם
במחשבה, [illegible] הוא עולם ובודאי
רק מי שאוזם הולך לבו שינהל
להבוא שמחות תמיד, והולך מתבטה
שמדרגה, רק כי אומר לבו
שאינו תמים ודו עוד להוסיף תקוות
שידעו כי״ אמה שהוא בדרש ואשר
בשלום, ועולם שם מהצדיקים שמאוסים
שמאות גם בעולם החיים, והוא
עם נפש את הדברים עד שהם
הטובים ונכנס הדברים הללו בו, אל
כל מה שמוסיף להשגה לבוא
ומושג משכיל שבה גם לו, ועל

אמרו אשר צדק את הגורל, ונתנו להם:
הלבוש שהיה ללמד תורה לרבו, והוא
ברכה. הבדיק את בנו לחכמה
בדרכו, לקרא חלק גם אחר המות
כי בודאי שמגע אי עבדת אבותיו
ועושים הטוב גו' הדרכתו באמונו
הנכבדה. משלם לו טובה בזה שאת

ולכן הנכבדות היתה אבותינו דברו
כמאמר הפסוק קדש, בזה
הבנו שביר מאמר כ"י ואתן
ליעקב אבותינו לא את, דלא לאנש
באותה הכלל, ולא שחוו פנאו נפש
לעד, ולא שהבינו אמנו כי ליעקב
אבותינו וכו'. ונפה כנחן שבורה
בכל דיר עד שבדק אלמו לומר
לו את, כמו שאמר ואמרו בדק
חלק שגורל חו עיישו, כי כל המלך
למשלוו ותמותו ונחלתו, וכו'.
שמלו, וכי בכבדו חנטו חנטות
וספדו ספדוה, כלומר את שמו
ותהלתו נודע בישראל בית נבוע

קואנשת תוונג ק וינונג לונדלס
לנגה עשו רק הולכת המגלה
להשתוררגותו ערפ׳ בתוכו ותבנית:
עם הספסד שומרנו לזהב ומען
שיש בו הגולה להשתמר
עם השמו לזכות את הספק ולו הבוז
כבודו לעולמות החלק כמשל״ דבוו
שכוו ד שכבו וכל ועלה ונהג לוומד
ומ עשה שם כשם הנדלים ומשר בוונ
כאו וונ׳ עה׳. שהבסם ודוים ומשנותיו
בכל וספו הוור׳ ונוג [illegible] ומקב
ובמו ונפ׳ הול בבחמה׳ הגוונ
הנה הרגשה והספסד שלוו לדורק
פלל, עד״ שורפ״ תומ׳ דשש״
אומר וול ועשל לחשמה ולשר
לדבשים. דבוהם הל הל לכרותם
ומשל״ שהגולה הרגשה הנה
אלוו דורק, וזו שנאמר לו בכבוד
ספרו ספרים ומנין מכירות, וכלי
שכרו וגו דורט, כאמר לו שכוונתו
בא אומר לוונו שמתפעם בכ״י

475

שאלתם הפלאים ומעונו הטהרה
בכל הקשיי הזמן לאחר פחדנים, עד
שפתו קשות בכל הדבר, ולא
הגיבור עומד ובנחמה דבר
כאילו חי עליו, כלומר שלא סופר
את ספורתו. כאילו אין לא בדיוני
אחד, ובכל הכל הגיע לשלב משפט
גדולות עד שנכתבו לשנות ועליהם
והתרבות, ועתה! נח הוא לגדא,
כמו שנכתב ברוחו ה'. הכל
בחייו לשלמות עד, כאשר
כפי ה' הגדיר אותו מתוך עצמו
האיש בחייו, כלומר עם האיש
תו בתוכיו, כי חבור בספרו
שמו שבטו וה ולמור בכתבו
נשמת איש השבט עוד כל זה
הזמן, והכרכות נשמר אחיה
עד בין ההר גדול ולא נשלם
ובשכר טוב יחם שלום
יהיו כו".

46.

ביום ד׳. ב׳ ח״י טבת התרפ״ח!

No 3.

דרוש. לפי׳ שמות. וגם לפי׳ מורי.

בגדרים רת חושיו פ. ואר״י רוצה לתרץ
שהתחיל לפנינה, כשהי׳ שני שנים
כמשיכם ובאו אל הכבוד, שבאו חולק
כבוד לורגיא, אלא הוד״י אין רוצים
על סוסו וחרבו הרכוב במלחמה על
סוסו, ואחר סוסו, ונפלה ורוכבה
שנאמר ה׳ בסוסה ורוכבה דרכו,
אלא הוד״י אין אבדין לבעשו,
ושבירא לבעל לבושו על האלהי׳
שנאמר די ... ויתן, אלא הוד״י
אין ... בשרבוטו, ואשה
שמתה בשרבוטו של הקב״ה.
שנאמר שמה ... הפלגים הודו
אלא הוד׳ אין לבושי ... שלו
והקב״ה. ורא ... אלא
הפסוק שנאמר ... לבושו ...
..., אלא הוד׳ אין קודם בשם

המאמר הנזכר על ידי דרוטינו דכלל
ונספח על חוק הרגלי הדברים כהו אשר
ואתם הפורש אתך נראה בגלל לארץ
כי עלה ות קום המטרה על טבע וראו
לאמר כי הדברים אשר בו ואומר הדברת
עלק וכללו חמטה [illegible] ואם כולם
וצלחו בידו אז ותעלה טמו לאזכרת
עולם לברכה בגנב ראו ובלב ואשבו
תבל. א

אם אשתדל ברוב אמונים לאמץ כח להגביר
מלכותו, ולהמוריכה בהאתו ולחק לגד כל
הגואם על ארצו ולהכניע תחת ידו כל
חרפו רעה על עם ארצותו:

ב. אם חמתו רמזה לו שתהיה ורמתו
על הגו וכל עבדים אורח אפנים ולסור
למשמרתו, ולא אחאת ורמות הפעם
כמ"ש. מורמת הכבוד:

ג. אם לא ימצא הטוב גם לאנשים אנשם
ומפו את הם ולסלח אשמים, כי ובקו
סלחתו, עלבד אם ואשבו הבכרה אשום
המשפט למשפט לאמץ [illegible] הכבוד, ולא [illegible]
שלום כל אשר מצוה ידו להטיב [illegible]

ד". יום שהגדל ע"י ורשבו להכניס כני"
והכהן עצמה בלב כל עבדא ראשו נלמו
עד שהסדירו והכנה, וזה אז ימכן.
יום נראה כל הטובות שקבלם יום
ופעם נחשב בעיני הם כי לעולם עצמו
הוא ראש ומשורר" הוא נצרכין בדיעה עוז
ה. יום ונבחר כני" טובות ופעולה משובחת
עד שלמו לבד נשתחוה וכוונו קבעו
אורבו, כנ"ל. גם בחוש כחנים וקורו
שבחו ותהלתו:
אלה הדברים הם נאותים להשתדלות
חלק אשר ורצה להיות נמנה בתוך
אנשי, שם ונדיבו ארץ, והם כולם
בשלמות האחר נשגב בלי ערך ודמיון
אשר אלפו על עולם ומדרגתו בערך לאנשי
סגולתו: ב'. הנה אודות ג"ת כי בואו
קדם טרם היה הכתב והמכתב והלשון
כלל בארץ ג"כו תמונת פנות, להשגת
מוחדת, ואשר כל א" ובם היה סימן
ורשם לענין והענינים, כמו המושג
ג בורא בצורת הארו, לאשר האחד והאחרו
בצורת הכוכב, והנדיבה קצורת הצבור

ועל יסוד זה נכתבו חכמות אלפים בלשון
והפורטוגליסית. ועדיין נוהגין כן בארץ האמי
ועתה אין תרצה לציור הדיון שאמרנו
אהשתדלות המלך בראשונה, כאלו לצייר
כרעה על הסוס, לפי שנתבאר הטובה
והכנעה, בלי עזר כחו וזו מלחמה
תנופה המנהג אשר הלבבו רעב על סוס
אחר התנועה, למען ונפל לצורת בכה
ובכה, ולכן הוא צורך דמיוני על
השתדלות חוץ ומוצא לכל מה שהוא
חוץ המדינה, ולכן כאשר רצה הא
הכשר בגוות מחשבתו להודיע לכל
בני שרי ארכו כי הוא לבדו הוא
המשתדל בחוץ וברצות המלך להוסיף
על תקוותם ולהגדיל הצלחתם, וכו
המלך אודה לו ומפליו על אגות, והנוסף
להרכיבו על הסוס אשר רכב עליו
המלך, כי זה ציור הרעיון אשר
הוא המשתדל ביותר בכל דרכו
המדינה, וכאשר רצה דהע"ה לאמר
מצרנו כי ארוך למנות המשודרים כן רק
לנחל [illegible] לבלת ואז בהשתדלו

נמרץ, ומלאות ביום כלל ומתני רבה
רבה מאוד ג"כ. בשעת הכרזון הזה ואמר
והבל שם קוא. ואין לאו בחבורת הוא והרב
לאו בשני פעמים ורבה: רבה ה' את
ורפוא הבחלים להבדו.
ואמם הצורה חלק מועטו לרבים לבבם
השבת לזה הצורך לצדק שאורה.
ולהצלה. בתי מאמה, כי לאו לבד והשער
ומלובו ומלבשם ואחר הגבורים משלו
על השבת לרבים משמשין כאן. גם המסודר
ואצדקים הבוים אחרונם, כמו כ"
שלמה כל וואר ואחר תמים ומאורים
השמש בכל צוק בהצלחת צרכם ומלאו
תמיד אוריהם טוב שנים, והכינו גם
הוא סדרי השבת תחת רגלם להשלים
תמיד צדק; שצדק אמר עליהם צדקה
התפילה כי רבבו על סוף. במקור אז
לתת לעולם ונגעו ומהרו ומהללו
להצלחת תמיד ה' על הפולה.
ואתם סלחת כל הגשים על הכל אשר
מכו את דבר כי רגעו על השלום, אסיון
ומפואר בשבתו הצבא משה בודו,

וכן יש להבין מה שנאמר במגילת אסתר
(ה׳ ב׳) ויהי כראות המלך את אסתר המלכה
עומדת בחצר נשאה חן בעיניו, ויושט
המלך לאסתר את שרביט הזהב אשר
בידו אשר בידו, ותקרב אסתר כו׳.
וצ״ב דנקט במלת "אשר בידו" ואטו
ונראה שרצה לומר, דבלאו הכי אשר
לבד מזאת אשר הושיט לו המלך את שרביט
הזהב לחוד, ולא נאמר אשר בידו
ושמעתי לפרש כי לפעמים נמסר לו השרביט
לא בידו השרביט כאשר ועשה לאחרים
כנ״ל. אולם התחכם אשר הוא מחזיק בידו
אומנם יש להבין בגוף הסיפור שנאמר
ויהי כראות המלך כו׳ נשאה חן בעיניו,
כאלו היה צריך נשיאות חן מיוחד לזה
וכי דרכו של מלך להרוג את אשתו
המלכה על לא דבר, ובפרט אחרי
אשר זה זמן לא כביר בחר בה
מכל הבתולות והכתירה בכתר מלכות,
ומה סיבה על אהבתו אליה ועל אשר
לא נקראה ואין אמתה לבוא? אלא נראה
כי כשהיא באה בזה שנשאה חן בעיניו

כי החלק הטוב בלבו, כלום חסר אהבת
המלכה, ומה שצריך לה לומר לבין לבנו
אין זה כ״א בלי ספק שם זה לרגש
תחלותם בדרך אושר נחוץ משפטו
כי אחר האמת, אין נכסף והוא לעולם
אל את אושר בנשואים וכדומה, וכן הוא
הדרך כי צרי נפש ושכבו שמחם לפני
המלכה כי רכת הלב הוא ודעתה
שלוה, וכל״ס. התבונן נכבר מאד פאות
הנוסה, והוא רואין כי גם הוא צוה
לבקש על נפשו מאמר הואה, וכן הבין
החלק שבל״ס את כזה הוא את המלכה
לתשובו לצחור בדרך נפש נאה, כי
החלק אישנו שרבעל חולבו אל הנפש
הפאו, והו כראות החלק פה נשואהם
בצרתם פפ״. עד אושר הנוסף קלקבו,
שפם קניה האיו ואחה, הקושר את לה
כח והרשיה לחזון את אושר תעלה
לחון, ומאו. לו נגוד הצדק לוסתר את
שבעבל הצדב אושר בודו, כלומר דה השם
והצכור שבידו להושיע שנבעל הרצון
להתאות אשר לה, להציל בשרביע הדרב

ככל העולה על רוחה, נעלם הרוב
ענותה, לאושר ודעה כי נגלה הגשמת
רחמים וחנינה ורב אושר ואת השרביט
להראות, וכי כתב אשר נכתב בה ונחתם
בטבעת המלך אין להשיב ה' ותגבר
ומתחרה ותגבר ברגש השכנוע = להפליא
כי אין לה הבקשה השנויה ואמר כנ"ל: הוא
המלכה אסתר המלכה, עשי". ויאמר המלך
מה לך אסתר המלכה עד חצי המלכות
ותעש, ואמרו שלהבת הזהובה המלכה
ומתחננת בלי מלפני, אשר הרוח לה
הכסא ושרכת השרביט, הראוה לה גם
כששמע כי הכוונה הבלתי נצרכת אל דבר
ודבר לה, ואת סגולת השרביט אשר ומכונה
הגאון תמיד בידה, להראות גם בלי תכלית
לכל בני ישראל בהמלכה, כמו שאמרו
מאתנו הקב"ה בשמים בהגלות אין מספר לכאן
בגדל קדשו ולבקש מלפני מלכה מלך
ובראש לעולם ועד, כי בידו ואשר אני
שהראת תפלתו מחיה כל נשמת, וגם
סגולה הנאות לא עוד בטובו אתנו
בחירו כאשר נאמר:

כי גם מאתם השם שכבר לא נמצא עוד
בספרי הקודש כנ"ל. במקצת מספר לפלס"י
מגור הזולה הנה עשן הכסף, ועד המשך".
עפרו מלה זו שכבר כתוב לב ויעש ע"ז. ולא
ומצא שכבר מופיעה והרוצח וכו' ע"ז. ומלק
ואז שכבר למעלה, ואינו מסכים בין שכבר
למעלה ושכבר, כי השערה מתחלק לתמיד
ושמש הזולה כולם לענין למדר גם וחסד
כמו שמלשון, ולעיל כו. פ"ז בשערי לשם
מעלה לחם. ובירושלמי ד. ע"ז. הבנו שכבר
מעלה לחם. השמיעה נטייה החסד שאינו
ניתן לכם לחם מותר משקר, ובהיותם
נמצא ולשוב. כ"ד. מן תורתו זה ומשקה
מזון מוכן בשכבר נפש ומאכל שלא
מלך בנושאו וכו'. ומלה הנני קודם לדעו
כי, שלמות הכלל אינו לעולם את לזכרו
נקרא מלה זו ושכבר בגי'. והנה
סגולה המלה עצם. גם. כולם סגולת
השכבות חבל מוכן להחות, וכן מוכנים
דברי המדרש נעלמו כמו בע. דוש בספר
עפ"י המלה הזה תגע בודקין המלה
שבדבר בין השמשות שלאסור לאדם".

הגה״. ולמאן דא״ עד מוסר״ עס״.
ויתכן דבאוש״ כי כל המורכב דברים
נבראו בשביל מדבר״. ולכן שונה כך
ובמקום באמת ז. בתשובה וכו׳. לכן בין
המשמעות חדה הקדה״! לאן הגלות לו תרומה
לשנת לאמץ חובות שבשמים ערוג״. בספר את
ומנת נותר מן הדברים האלו המלה. והוא
גם״ נדוות החסד לרחם עליו, ולשמש את
פוררות בשרל, כי כבר הנה מחויב מותר
מלבד גבורת: כי ביום וערלך ממנו מות תמות
ומותו נדוות חסד שהוא שר ביתו הצדק
מוסר בוד ה״. המלה הזה שנושה לודברי
הקרבת מזה. דהיינו נדוות החסד והצדקה
זה נמסר למשכרה. כי אל כל מוסר וחפץ
ויתנו אות לחסד ואת לשבל ונלוותה
וזה בבת המאמר: ויקח משה את עצם
הפילגשת ב׳ 13= דהיינו שלמן את
הקבה״ רשות להשתמש בשכרכות,
כמשפט באמת נולה קו חסדו כה׳
אל הכוה וכלו שנל את הקבה״!
ומסר הכמר אלו למתו מומר לך כי
וכן כצומות את המזר והבנש ומלכם

הקולות וחדלון כו'. וביום רוגז
בתפלה ונו' הקב"ה מה מבקש עליהם
ויתמה הרם את עצמו כאמור קודם
לתת המושב להפשתאו בו כהפסק:

דרוש. No. 4.

עפ"י לפ' שמות. (עיין פ' ד'. א'. ב'. ג'. ד)

ויען משה ויאמר. והן לא יאמינו לי ולא
ישמעו בקולי כי יאמרו לא נראה אליך ה'":
ויאמר אליו ה'. מה זה בידך, ויאמר
מטה: ויאמר השליכהו ארצה, וישליכהו ארצה ויהי לנחש וינס משה
מפניו: ויאמר ה' אל משה שלח ידך
ואחוז בזנבו, וישלח ידו ויחזק
בו ויהי למטה בכפו.

ויש להבין למה בחר ה' במטה לאות ואת
בנחש להראות בשיעור. דברים, הלא הוא יודע
מה הם? ובייחוד משה גבר הכבירים
יודע לא פחד מכל עלמוהו עליה,
ועוד אמונו נתן, יושב בארצו
נולד בתקופת המושב, ואם עומד
תמיד בתפלה יאמרו חז"ל מפי נחש

כפוך על צדקו לא והשען, ותמך
משפה בגודו לפני ומש"י קבה".
ודבר צמו עור ומפני נחשק ועצה
ולפני ה'. עבור בחד כזה.. אין
יספו הגיון ומשכו ומוא מגמה
מתקיים הלוי הבוו לפני ה' ומלב
ונבחר את הזה בגזון לפני ה' בדב
בדברו עליו והבוו ק"ז ודברים מאוסים
במשכיו לעת נס להבין לוזה יותר על ה'
לאלהים בזנבו ולא בפיסתו, ותם כי
נשגם בזה דברים עצמים עד לאש
כמבואר בזוהר, והמפרי ז"ל כמשה
הפל לעלות זה הבוד לתלמידו וקם
לא אותה, כתובא בכתבים, אמ זה
ס נגעה לצלון תפלת אשר ב"י. פנים
לתורה הלא כך: כי יותבילן באדבס
אילה פתוח צר, ולא יתבשר לה
להתלמד, זה עשה הקב"ה.
ומאל לה נעם ונשק הגמל
הלידה ומצה מלידה! וזה אמל
ספול כי יתמכנן יום וים מלפנות
אמשים מס נבה ויתם הגלגים

מלה עשר כי עוני וצמאת
הגאולה ולכן הוא כי עוד
קשה, שעבוד ביום הגאולה.
ולכן הנה בגשת המחבר על יודקן ובהט"ש ז"ל
זה נראה לנו לְבַּעֲיַת אַהֲבָה בתענוג
כלומר ענף ישמחו הוא באהבתך
והתפעלתך ולכן כשהיא משתוקק ואהבה
למחר ג"כ החסד השמחה והחדוה בלבו
ולכן זה נראה לנו גאולת אהבה בתענוג
כי שאהבה בשלמה הוא תענוג גדול
ולכן כי לבבם דודים אין כי אם תענוג
אותו משתעשע כמו בתענוג המשמש לו
מן האהבה אבל אותן הבדל אצלו בין
האהבה משתוקק התענוג בין אשר שלח לו
עד שלום, אבל אם אינו משתעשע מן האהבה
שלמה של התענוג אבל אין האהבה שלמה
ולכן כאמור כל שמחתו תענוג מאד שהוא
מוכרח על הפלגת האהבה. ולכן אם
הענף עושה אהבה עם אותו כסל אותו
משתעשע כמו בתענוג אצל הבונ
המרגש הבל משתעשע אתו באהבת
התענוג שהפעולה הוא לו משתוקק לבאו

המושג לו. והנה יש נקודות גדולה
שונה את העובדה מאופיינת הלשון
הגבה. יותר שהלשון יודע שהשתמשו בה
מאוד ונסבחו יותר במאמר את משל
ואהבת ה' ואהבה לשליו את כל ילים ושלום
אני המקום מתפלבים שלא נקרא השמחה
מאוחר שגם זה מאבה על אהבת ה' ולא
לגבי חסד ומשפט ומשורה ולהבין זה!
לבאר הדבר כי כשהאדם עושה משפט
בפנימיות נותנים להם קיום מצד החסד
כמו מאהבה לכן משורה. עוד גם
כונת חז"ל באמרם שאמרו על זה את חסד
ומצד התורה עוד משורה יש כאן כך
וכך לך ה' הצדקה כי גם המשפט
משנת כל הלא עצמו. החסד אלו נפרדו
ולכן המשפט משפט עוקר את המשפט
מאהבה ואמנו את חסד ומצד
המשפט עוד כלפי חסד לבד משורה
אבל כך לכן כך כלפי הא שהוא
חסד לבד ולא שהוא חסד
ומשפט אחד משורה לך ולגמרי:

לא.

בער׳. : ליל״ וחפי פ״ג״ן ושפטו״ פו״ל
ענק״ כשושנה בין החוחים. וע״
רח״. ברוב דב״ר״. הנה קרה
בעל כרחה זה שושנה זו כשהיא
נתונה בין החוחים רוח צפונית
נושבת ומטה אותה כלפי דרום
והחוח עוצרה רוח דרומית וצינה
ומטה אותה כלפי צפון והחוח עוצרה
ומ[illegible]״. לבה מכוון כלפי מעלה
כך היא [illegible], אף על פי
כי בגלותם נתן הכהן [illegible] כי
רק לשמו ולבו רק הוא [illegible]
עצר [illegible] [illegible] חן וחסד בעיני
הפרחים אשר בגנך הם משושן,
כי משלה הוא להפלות על הדעת כי
סבת שונות הפרחים לנו אמת
בגנו ואין ללמדה התחבקה הגאות
עם בגרנו יכולנו לדעת כי הוא
תוצאות העבודות הותרה ושפלות
בנים שנדבקו בנו [illegible] להגלות
הגלות הנוראה, ושם הן

בדרך חזרתי נגלה לנו בדמיון
ומרכזו וסמוך [illegible] עשיר ורב כח נשק

תמיד במחשבות ראינו דגלך
ובעיניה אור כי ועלו על כן
במרצות רוסיה, רומניה ומזרח
על דגל ושבט [illegible] ואור נקבה
על המולד והשבר אשר ב[illegible]
כמובן עלינו אל למחות בכפינו!..
הן רודפינו עלה אשר ותאמרו
נפשנו שבררנו אל נקלה אך
אמונת עמנו יחסו כי את הספר
תמיד בתחבולותיהם [illegible]
את המקום לרבותה, לשון הנביא
לנצח אל השבט, ועלה אל קללה
כפרם ישנו וד' לנו להשליך יוונית
כרועש, בדרך תקוות,
ובבואנו שמה נשואו אמונה
באמונתו לזכרו יוונית בחבלי
משפטים משפט בגלות לשון הסדר
סודנו ולהשמדנו אמרו....
אך ועולם עלינו מלא מתברך

כי עת קשה עבר אתנו עם
לבדד ישכון כפרט בודד לו
עם סבל יגון לב! — ואם נוסיף
ללכת בדרך תבונות והתבונה
ואתם בדרך נכונה בינותכם הכשר
דעה יושב לנו, אז נתן בארץ
קולם כי נדר אתנו את צרכיהם
ונרבה עמם לחיים, וכל ונמצאו
ירוננו להבין אותנו דעת
כי יוכל לפנות נשמה את נפשו —
תמיד לקנות את לבב העם
להיטיב אותו ויהיו לנו מעלה.
כי עלינו להשען רק על אחדות
שבשמים הבורא בורא עולם.
ורק כשנזכה לשוב לארץ
אבותינו אז נמצא לנו מעמד
מלך קדוש אז צרה
ומנוחה לנפשותינו
כי נחכה יום הסתר פניו ממנו סלה.
והיו הימים בתוגות. חז"ל ואמרו
אין כלום ודי, כי זכרם הוא
לבשורות מהשמים חדשות

ובשנות אלפיים. באלגים
ובמכשירים חדשים כמו פיק הגלב
השלכה שהמכונה בהם.
כי פעל שהמכשירים הטובים אלפים
לא ישנה דברים תמיד, לשמור את הנפש
ולהכיר את הלב, גם שהשתמשו
במכשירים חדשים לבדוק וגם
שהשתמשו במכשירים ושנות ודורות
על מאות אחר, בעולם לפני 50 שנים
שנים להבחין את המוח האנושי,
ולהבין במוחו הצפון, ולהגיע
ולהשתמש בו עם כל הכוח השונה
שרצו להשתמש בו, כל המוח
האנושי, והשתמשות הטובות
שיש בתוכם.
הרבה זמן לדעת לבדיקה השונה
היות לכן בהם שני כוחות
העולם, השתמשו בהם כדי
לבדוק את הכוח בין האנשים
הם אותם והכשרה בהם
ובין האנשים הכוחות משניות
דולים. בעם דבר השתמשו

גדול נפשו, ואם שם עמוק
שהוא הולך מרופף ומעל
הוא למאור לו. אם
את הפרגנות, את הטובה
במשלות המשורר עינינו לא וזדים.
אם כוה אוהבים מדברות"
השמש להריד לא זמנו
דברים שלה, ולבלי לה אורך
הנחה לבוא הם כן אומדים
אפם אשר פנים לזכם כבוים
הם לה מדוע ליהם את בוונים
ע׳ - מלכנו ואמר נפשו לה". ואכו".
הפעלה שיחים ודברים שירבור
צפון וסומך שלמה בלבה
ותוכה בדברים נבוך כה.לב.!
אם מהדה כוונת המשורר הצבה
כמו שהודשן המקדשים, כנים
והמם המדים המנים לבב כנים
והכים לאין והמבים לבב
דבקו ומשור את המוצאי הנא
לכ אוד ואת כל המכה
השמה, ואם לבב המלואות הן!!

כי אמנם פזורים על השטח הרבה בדרום
לבנות ~~[illegible]~~ ארמונים בבקעה — עם זה
הוא כן, כי אין הנה כל הבונה לצבא צבאי
לבבו חבל אחדים מן הבונים, ואך לזה
הראהו הטו ואין הנוער הנה לעבור
הנוער הטוב.

ומדגם אמה כרת״ם. המשמרו בכל
המסורות המכוללים בפרק וסודו הנוער
הקשור להמור בין אלה הרואה הואמע
והצורה נראה באמות רבות בכפרי
כי וכיר ושאל השאלה שהעלה אל הנוער
הכותבים ואומרים הם שונה מאמש
מרגלית גם משום מצד המה שבתוכם
כי עתה פולים ודורש ומתן וימדע
הם בקולו המחנה מתוך גדולים
ועלולים כותבים והמרכבה אלה לראות
אלה של מועדים למה אשר להצטיין
ויוצר את המחנה והמרכבה הזאת
ועתה הכלים והנוגע הולכה של להראות
שהעלה אל המוכים הם שם גם להווכחים
הכותבים כי הם אתרבים ולא לראות
אלה, כי כנו שהמורים הבונים מורכים

72

עלי הסודק הדשפות ולהקופות
כן נותרו המאורות הרוחניים
עלי הסודק הרוממות והשלמות
ולמות ובאור השמות: סמך, לפי והפרשה
לבוחבק, גם על המנוחה והמנוחה הדתיה
וזה שאלנו שלימו את השלמות המחמת
במנוחה מנוחה והבלעו על הסודק השלם
במפלה השלמות שהיו המנוחה
המנוחה וכדבריו הזולף הקדושים
לכי בספרו בחות עולם (ה. טז.)
לבה לבי לבו, המנוחה להסודק חכירם
המורה מלאים בתוכם, המנוחה היא עם
המשפכה מט בוד הסוד בדמים
להסודק בשלו הלען-מוקשה שמורה
מורו, גם המלה והמלה שמתו
סמך צות צדק, בהסבותם לקבל צדק
ומלאו כל הלהות מורה. לכן הרוח
ס״. ורוו פרה זה. השלום נותר
את. דעת דמיון הסודק אל המנוחה
להמוך דבכם הגרשום ומכ; וגו׳:
ולזה אלו מומר שנותר נגלה הדין לבאמת
את הסודק לעלו מכס את הצפונות שמור

התמונה בה אנחנו הולכים
לבד. הניסיון להעלות את הצער
על החולה, הם מסוגלים מאוד לתרום כל
כוחם את אותן שעות שלמות הזמן
עבר נפשו על החולה,

ד. על פי הדעות והצורכים הללו
עבודת האחות מאפשרת, כי הטיפול
באחות והשתתפות בה גורמת לחולה
הרגשה כל הזמן לעזור אשר הבעיה
ולהציגו את מטרתו הרגשית,
והתמסרות בשלם לב בחולה האחות
ונרגש תולדה ובתמיכה על כל חולה
וכן אנו עוזרת אשר לשפר הרגשה
בתפקוד ובהתאמה על החולים
בכלל ועל החולה הפרטי.

כמו שיכולה היא לעזור את השלמת
ב[illegible] אחות, כן הסבל [illegible]
לעבור את ה[illegible] [illegible]
ב[illegible] [illegible] לעזרה
שהוא מרגיש, [illegible]
[illegible] הצורכים הולדה, האחות [illegible]
[illegible] לעזרו [illegible]

הגיונו המדריך את המאמר הזה
מן הולדה אל הלדה. כי נשלדות כי
זה שהכריחה הבורה את מולדת
הבכורה להבדלה כמו משורה הזמן
לזמן הפנים בתוך הגודל את הפריון
כי הצמא תמיד הבאו נשבר עם השלום
והמשיך שנולד עבר בזמן לזמן
הוי קודם עם ביתה, באשר כי
רבו עדי השלוות שכבש לו ישו
זה שהמורה קבלה את הבכורה
הוא להורות כי קבעה הזמן צריכה
להיות עם קדמה בחלה, כי הודק
שבשחר של אשר את ראש לכבוד
לבל ובלק בדברים בעלים כו'.
בדברים שבעדשה לגנות שלוות
הבפה, הלא פרבות נאמר כל מרבעה
אלה נמלו ושלמה, עי'. גדולה
אשר אלה הזמן, ולכן בלבות נשכרו
אמלכים ושמעו לקבל את הבורה
בירו אשר המלכים עמדו ולד
בהדגרה למשה שאלה, הכוונה
לשמר העקבה. את הברכה המעודו

שבעולמנו, כי ראה בכורו שמכר קדמה
את זה לעבודה מאחדת ומעבדים
את מובנם ולאת בכורו מזכים הגלמושים
הבריאה כי כאן שבמעשים הטובים
הקדושה בזמן הזה קדמה בעולם
ועשויות, כן להקדים, במעשים נשמתיים
ופחות ערך הקדמה בזמן הזה קדמה
בהשתתפה ופחות. ולכן שמים כי
אין לרשעו משפט הבכורה בעשר
שקדמתו בזמן מעולה נחשבת מעלה
לעולה כמו. לגרעון ופחות בגלל
מעשיו הרעים ועשו הבין שאין משפט
את הבכורה ומוכר דווקא, וכרוך לזה
כי הבכורה להלל את כבוד הקדוש הכוהנים
לעולם בעת שהכהונה עדיין לא הגיע את
שמלות ופסק והשתדלותו בחיים הקדושים
במעשה הקדשים, לכן אמר לו יעקב
מכרה כיום את בכורתך לי כי לו
משפט הבכורה, כי הלוי לפי התורה
ושלך לדעת כי הבכורה זהובה
ופגרה אלו ושמה מיוחסת לך פלל
ומשו בשמלות ושאר הקדושות ומשך

כי המשיח הגואל לנו ובמיוחד משה ואת
רעהו ; כי אנו רואים שני משיחים שונים
זה מזה בכל דרכיהם והליכותיהם, המעמד
ישוע הם משה ושב בימיו התורה
ומקיים את כל המצוות עמו, כי רק בתורת
ה" חסד ובה נפשם אומץ ושלוה ; והמשיח
דוד כל חסד רק לחיות חוץ בתענוגים
ושלוו עבודה חורף ולשמור אתה כל
תמיד החושך לרוחה ; שני ממשיחים הגדול
אלבד שנאמר הם ענק בכל השגותיהם
לנו ובמיוחד ולנו ובכל ככל זה ואת זה,
כי כל דרך משה שהוא בעצמו וקדושתו
אמונתו שלום תמלכה ;!! המשיח הקדוש
בה" לבושים מתוך חסד אחד ומלכות
הכללי נפשו, ויעקב וכל משה שאנו
בתפילה משכלת הגבורה אותה
לכלות את ~~עצמו~~ חיו בדבריו הכל
ורצות כוח ולהמית בכל מרשע
ומשל כהמות (דמו)! וכמו שמשה
פ' מחלותי זכוה קדשתו ואהבתו
לעמו למען. במצוות ממשלתו ושלוש
המלשינה, מלאכים חיו עולם ושוקעים

ושלוש הקפות, ובזה קהה לבו
כי אמירת הברכה לעצמו כיד
עשה הנחה כתלויה מאומתת
ומכוונותיהם השונות מן הקליפה
אל הקדושה, והכוונות אלה אולה
כ כתוב חוו שמיק מחי הזורך — וכל
אז שיודע להדריך דרך הכוונות
בכלל והברכה בפרט ואל לבחון
ערך נסירת הברכה.
אבל להגיע מן הנוסח הזה הראשון
הזה. כדרכם קדם בתוך המופלג
הזה, ואחר כך דרך השלמת
צבה הצדקות וצדקות וכוונות. ומספרי
- כוונות הקדושה המזבח ערך כל
דבר בתוך הכוונות לפרטיו
הם עשה ואחד למכוונת את
הכוונות הזה אליפות לכל כל
המחצה הזה: דרך השלמת
סדר הגלות, שאז לבקש
להתקרבו אחד, כי ערכו אחה
הללו כוונות אלה גם לאנושם
שכל אדם אחד בן המשיח

83.

הצבעים השונים והחומרים, הצבע
המשמש — סדר העבודה; והתבנית
הכנו כוונת יחסי העולם הדמות, ושם
שכולו כולם, המספר השם לאורך
ואורך, [illegible] השונים, וזה השם
על בסיס [illegible] כתבו שהקבוצה
לשבה, כמובן סוף פי מלונו מלא
יולדה, המלדים להתמיד את הדף
הכוונות וכל הרבה מאוד של
בני ממשה, ונתנו טיפוס אותה
מחוזה, טעם וסכנות לשורה
הפעולה הבאות, ושם פו אותה
ולעולם, כי כן נמצא כי כן צורה
גם מהמצבים הדרך לפתח ולתת
דבר של כן המורה והשלטון
הגנה לאמת". לעבודה ונהיה
מהכללות ולכן שמות.
הספר שבדיקתו קבלת הדעה
יעבור לאורך ומספר כלל משמעו
המודים וכל הבהמות הגלמים
שם יולכו הקבוצה לאורך מולדים
הכוונים, ושפה הגדולים מסוגלים

הם לכאורה על התלויות הפרטיות
הפונה, עד שכל התלויות הפרטים
התייחדו להתמכה הכללית, כי כל
הצדדים המעוררים הפרטיים הולכה
השוכנה והמתייחדו להבליג בחלק
של המשמעות המעורבות הכללית לאור
אין כל ספק, שעת העניות שנתייחד
בד בבד. לכל התלויות מצויות, המקום
דשעתה מגמת הצורך הונקר
התמצה בייחוד שהתייחדות של
המציאות ממש בייחוד, וכמעט
אין בד בוכה והתבוננות
וכן שמש לדם, וכו' ורוחו ונמכרו
שכבר המלכה המוסכות שמש
לנושאי גבה וגם לו להמשך כן
העניין הכמעט הכללה.

התייחדות המוסרית החלוקה הבאה
גלויה ובולטת ביותר שאר המצוות
שנתייחדו בצד המזרח והמערב, כי
שם לרוב בתוך מוחם מגע כל יחיד
יחס מסתגל בסגלה. התנאי הבא

בזמן הלמוד המוסרי של קו, כי
המחנכים הרוחנית של השלמות המוחלט
בדרים, הרוחנית. של השלמות, והמל-
הפנימי של המוקדם הפנימים מתאים בלבד
הפנימי גם. של הפשאות.
הכרון הזה הלוא עמודו של המוחלט
הפועל שותפים שלו. כוונתו שכל
אין פועל לעבוד התבולות ועוד ללכת
מחול על חול ולהעלות מעלה מעלה בסולם
השלמות, לשמור את נפשו מכל מגע
לבלו, נפל בפח השלב הרוחני להפתו
לב כל אדם במושר הוא אדם –.
"ידבים": של הוראה הזה לשים הכל
לפי דרים, פ" [illegible] בתנוכה
הפרטמדה בדרים, אשר שלרחה
הרוחנית להפוך אור השלמות הפנימי
לתוך וכוון המושג המתבונן בזה את
מרשם להבין למושכה הת שגרה
הבונות, להכבות אור הרוחני
בעולם ולזו ופעל בכוחות הנפש
הפנימית, והפועלים [illegible] שור צפון,
הרצון הזה, כי הם הבחירה

הפסקתה עזרת לאדם ולפה
בשכונות לבו, להבדיל מאשר המעון
ולהשתכרות נפשו של אנשים החושב.
אך אלה לצערי כי שם בדבנו, אנו
השתכר ופל ממדד בחיים, ושם
משכבת מלווה הבושה וסבוך, הרווה
המשהו שם לינשת את ורוה וורר מוצע
כי נפל והמשך שאו ונכוסה בעשה.
עד. שלום בוור האדם על לבו משהו
אוהד נפשו אהבה, עם בדרכי
משך, ולהמשך בהם מוגלו כהו לבלו
אם חיי בדברים הראשונים ברגע
של אלים הכונתי שנלו וורו ותוק.
ולויצ'ק, סומן נה ונפה מאוד וסור
הודק לזכור כי שלון בצבע
ומוכה בדרכים. כי הפאור להמלה
התמדות התנועות החולה ביותר לבורות
את התנועות האחרות הגשמים למשך
ומופלא, כי הם מחשבים ואור רגע
של האדם, ולעולם הראשים — אותו
שהם נעוכו אל הכל דרכיו, ולאורו
ועם כל מקום לנצחיות אשר אהבה

שבין שתי הדרכים הללו אין
פשרות כלל זאת: פירוש המושג
מן המושג, כי עוד יותר רצוי ומבנ
שינוי לדרכם. כך גם הדבר
שהתפתחות הללו כוונה לרשות
שינוים וצרכים לעודם להכרה הדב
רק הוא, לא התפתחה בדרכו
המושג של הדבר הבולט בלשון כי
שאר לשמש זה סימנים ואחרים ועוד
מיוחדים, גם את דבר המושג של
את דבר המושג לשון של
חומר של שינוי הצרכים החדשים
ובהתאם לזה את הדבר הקשה
של שיטה אחת של מקום שיאפשר
ללכת בדרך שונה לגמרי לו כל הבנין!

ואם נתבונן ביסוד הדברים של כל אותו
כולם ואל עם ילד דברי מגד —
של המושגים כולם של התהליך
בעצם, מתגלה התוכן משקפת
כי הם התעוררות שיטות הדבר על
המושג לעולם שהרעיון הזה אותו, ואין

כי כאשר בכל פעם ורעה הפעם
שבכתה לכל אוהבו ואשר מלחמתו עם פס,
מפי": גם אם עכבה כי נפל ופל דוד אלשו
לב אשר ומחש פלא בשאלן ושגב
ולא בלשבע לבכאו, גם אז לאו ופל
לאוד הקשאן הפשה לו שער פתו לשוף
אצאות ללאות עד האודם להשגל לאפבתוב.
לדיאוד סופה תאתו הלהאשה הפשולה
אשר לו אתל לדוכ רא בפפפפאות
להנאה הצעק לאבכו המשוכה של
להכל האודם בשלל לצא שלק דפה
השלק פאו קרו את האנשוות בפלל
לאת הופדות בפכל שלשגלר
לחק בכל אשר תמצאו ידו.

לאות בואו הפושגם:

חפה אאות ני באורך שמאל ענה.
פאו שעשה תכלית שנוה את האושו
האנשעשו בפלל לאת הופדות
בפכל, כאו שעשה מעולה לדוד
עום בפיפה אאת, לאשה והולם
לסבל אורם: ולהבה הם לו
את קשה לאהבתם ולהם.

על הצמר הצבע הגוון במשך
זמן רב, מכמה לצורה מעבר הפנים
ומוכן לכל אדם בכלל וליהודים
בפרט. ואם אמנם יש ויש אנשי
אלה אשר דגלו גם בלשון
הרשמי ללימודי מדעי התורה
גם בעד הפשוט מלמדים; אך בפועל
נדע אחרי רובו, ורוב בני האדם
ישלחו את עבדו שלשה במצוות
את הפשוט, שמשתו ולמאמו
ושמחו נחמו — על כן נפל
להשמש, כי הפשוט לא הטיר את
לשאלות האמונות, כי השלו נתלה
אשר סמכו שם בה בעד האדם להתלונן
לעולם הנוסבים, כי אין דרך פה
ודרך את האמנה: לא הגה מ
הפר האוסרו כרוך כולם הפשוט
והתהלכותם וגם התחתך התהלכות
הפכנות ואמונות כי אם לא נכון
במצוות המצות כי אם הנשים
ד' ולא אוספו. ומשום גודל בגדי!
בהמשך סיון כשנשמו ולא צג!".

דברים השמורים לשמו של הקב״ה.
[illegible] בנויה גם חוה השפע והצדקה
ע״י השפע והצדקה אמן.
נאמר לו השפע בלי הצדקה,
שהשמונה היא, כי [illegible] שהורי ז
תפלה חוה השפע והצדקה לפרע
תמורת מצוותיו כי והמשל גם התורה
לקרבנות הכוונים שלא ידם, ועוד
ואחר לתפלה שלו. נאמר לו הפנים
בלי הצדקה, שהכוונה היא שתפלה.
ונאמר כי כל האדם לדעת כי יש
קיום השפע והצדקה וכל זמן
קרבנות חולים, כי רק טוב דרך
כל דור השפע ויום ידע האדם
שיש להם חשבון בא לעולם.
והצדקה הכל ישראל מכל
מושלי בהמה ולכן כי ישראל
גאוה שלה לעולם בדורות
כי לנצח ישראל השפע את
תפלתו של האדם לכוונה של
לעולם, ולכן לה אלוף עולם
כי הכל הוא הצדקה [illegible]

לאלכתו, ואמרו שיספר יפה׳
כולה שפירא בהתגשמות בעולם
ובהגלות בנפש. והכוונות
יסודי שלמותם.
ההתלהבה הבאות כבר ובאמת. גם
ימצא והתגשמות יצווי ימאמה
בשפה הגלמה, כי הכוון שבשאלות
שנתנו אל הלו הגבול ומושלם
הנדבכים מושלמים מאין אפורים
הלו. כי הכלם „עליש פ" מאמצים
ע׳שכי: מאמצים עם פלשת, לכווים
אורת מאמה מקווים; לאהבה
ההלם עוני מאמצים עם
ענוה. וכן הלשון וצמאים
ל. לאהרשה כי הגלות מלכפת
דעתו של וודק ומכשוכנו על
הלוב האוסכו, והדעשר מעשות
על הגלה עוקה הוודם.
לכאכ״י: משמשר פ.או.) ואמרו
שעכיל לאמו הגלגה אותם אתק
וגלי" הכלתם ורוז של אוואדים
כבושם כאלה שמקם של לבאוות

25.

ע״ו

יז

בשם ד׳ יתברך פ׳ שמות התרס״ח.

שמות ד׳. ״ויען משה ויאמר והן לא
יאמינו לי ולא ישמעו בקלי כי יאמרו
לא נראה אליך ה׳: ויאמר אליו ה׳ מזה
בידך ויאמר מטה: ויאמר השליכהו
ארצה, וישליכהו ארצה, ויהי
לנחש וינס משה מפניו: ויאמר ה׳
אל משה שלח ידך ואחז בזנבו
וישלח ידו ויחזק בו ויהי למטה.

עם התחבר אשר המלה רשומה בשם לנקבה
כמו (ישעי׳ ס״ו. ז׳) בטרם תחיל ילדה, בטרם
יבוא חבל לה והמליטה זכר.

ומזה מה שאמרו במדרש, ילדה
כנקבה זכר ולא יותר לה
להוליד את ישבה קדמה. ומאמין
לה לנחש ~~משה~~ ונושק
במקום הלידה
ומצד אולידה. וזה ענין שאמרו
כי יאמרו [illegible] [illegible] [illegible]
ועתה נבואת זה ישבה ~~[illegible]~~ קדמה
[illegible] להם עלק זכר [illegible] ויותר
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ונקבה
[illegible] במדרש.

לפי״ שמות - מה שהרבה תמה

שלא״ יראו סולם מולך ויורד בה

עד הסבר משום הבאו של הירידה

ההתמוטטות עד קבל דרכנו

דעתנו, וכל מה שנק והם

לשם שמים.

וכן משום מה שגרם הענוק

והטעה לאות שכזה. ואמר

לו יעקב עבדי שאין כזו

שכפה כי שבעה הם ושלש

למה מתכם לכולם. עם הפשט

ושמשם כי ולה ״באים

הגלג״ ושמם הם״) מד: כי ושרפם לו

ויבואו ושמחו לא ישבתו

ותה הם״ ״באו

גמ״לנו מולם צדק

ועוד נתבאר מדי כן כי דבורנו בעניין

העבש ותכס שלנו בצלמות: יש

שבתנו שם ולעתו מספרים כמו

לחול זה: הלוו ולעיש שהוא זוה כי הוא

ודבר תשלומו לה: כי שלוש כו. עדנמה

99

3. בשם ד'. [illegible] פ' ורחו [illegible]

בראשית ב' כ"ד / עַל-כֵּן יַעֲזָב-אִישׁ
אֶת-אָבִיו וְאֶת-אִמּוֹ, וְדָבַק בְּאִשְׁתּוֹ
עפ"י הפסוק. [illegible]
וגם [illegible] שיהיו [illegible] כאיש ואשה אחד.

פ"ט. פ' נח: שֹׁפֵךְ דַּם הָאָדָם בָּאָדָם
דָּמוֹ יִשָּׁפֵךְ כִּי בְּצֶלֶם אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת
הָאָדָם. עפ"י הפסוק דרוש להבטיח את
חברנו [illegible] ואת חייו. 2

פ' וי' [illegible] ויאמר אברם אל מלך סדם
הרמתי ידי אל ה' קנה שמים וארץ.
מהפסוק כי כל מה שנמצא שייך לה' כי הוא הבורא את
העולם כו'. לכן כל מה שיש שייך לה'. 3

פס'. [illegible] מצות הכנסת אורחים [illegible]
[illegible] מצות [illegible] [illegible] 4
[illegible] [illegible] -.

5

פ' פד"א. פ' וירא. ואברהם זקן בא בימים

[illegible]

6 תולדות.

פ' כה. כבא [illegible] ויתרוצצו הבנים בקרבה.

ותאמר אם-כן למה זה אנכי

ויאמר ה'. לה שני גוים בבטנך

ושני לאומים ממעיך יפרדו

ולאום מלאום יאמץ [illegible]

[illegible]

7 ויצא.

פ' כח. והנה אנכי עמך ושמרתיך

בכל אשר תלך והשבתיך אל האדמה

הזאת כי לא אעזבך עד אשר אם עשיתי

את אשר דברתי לך. [illegible] ה' וישלח

8. ויאמר לא יעקב יאמר עוד שמך

[illegible]

5

וישב

[illegible]

וַיְשַׁלְּחוּ אֶת כְּתֹנֶת
הַפַּסִּים וַיָּבִיאוּ אֶל אֲבִיהֶם וַיֹּאמְרוּ זֹאת
מָצָאנוּ הַכֶּר נָא הַכְּתֹנֶת בִּנְךָ הִוא אִם
לֹא: וַיַּכִּירָהּ וַיֹּאמֶר כְּתֹנֶת בְּנִי חַיָּה רָעָה
אֲכָלָתְהוּ טָרֹף טֹרַף יוֹסֵף:

[illegible]

[illegible]

[illegible]

מקץ

וְעַתָּה יֵרֶא פַרְעֹה אִישׁ נָבוֹן
וְחָכָם וִישִׁיתֵהוּ עַל אֶרֶץ מִצְרָיִם

[illegible]

ויחי

וַיַּרְא יִשְׂרָאֵל אֶת בְּנֵי יוֹסֵף וַיֹּאמֶר
מִי אֵלֶּה: וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל אָבִיו בָּנַי הֵם
אֲשֶׁר נָתַן לִי אֱלֹהִים בָּזֶה וַיֹּאמַר קָחֶם נָא אֵלַי וַאֲבָרְכֵם

6

7.

103.

104.

8

בשם ד״ עשק׳ פ״ וורוו הבתנסח״. ו

שמות ד״ טוב״ן ואת המטה הזה

תקח בידך שם פ. ויקח

משה את מטה האלהים בידו

ובילקוט רמז קע״ג בשם תדבא״.
המטה שנבראו בין השמשות
שנמסר לאדם הראשון בג״ע ומאז
בא עד משה רבינו עליו השלום.

בראשית לב״ כט׳ן ויאמר לא יעקב
יאמר עוד שמך כי אם
ישראל כי שרית
עם אלהים ועם אנשים
ותוכל.

י. ויושט המלך לאסתר את

שרביט הזהב אשר בידו

ותקרב אסתר ותגע בראש השרביט

(המובאות פ״ד מ״א)

ואיזהו גבור הכובש את
יצרו, שנאמר טוב ארך אפים
מגבור ומושל ברוחו. מלכד עיר.

(ראה ישפה דף 31. מ.ן) ומתחת הציור

ורק הלבב נבו הצורה מן
הפעולות שבידו, להבין
תלמידו את הבורא כל מה שנוצר
בעולם ונמצא ברשותו ית״ש. ולהבין
שהציור נבו הציור מן הפעולות
הפעולות תלה התורה בכח
ונעשה ומורכב לחבר בעולם כדי
שתגלה בכח ולא בגוף
לומר שהפעולות שבידו הינה
ולא לחבר, עשה נגד הלא הכתוב
שבאמר בפירוש הכתוב לפני ואת
המלאכה ולשם אחר ומכנו, ולמק
מהשם אחר דבר שלם המחוכם
הוא ונבד הצורה מפני הפעולות

וברמב"ם פ"ז. מהל' מלכים הלכה ט"ו
כשמדבר אודות הלוחם כתב: "וישים
נפשו בכפו ולא יירא ולא
יפחד ולא יחשוב לא באשתו,
ולא בבניו, אלא ימחה זכרונם מלבו
ומכל המחשבה ולהכנס במלחמה,
ומבטל עצמו לגבי הכלל".

ונאמר דברים כ'. ב', "והיה כקרבכם
אל המלחמה ונגש הכהן ודבר
אל העם: ודברו השוטרים אל העם
לאמר, מי האיש אשר בנה בית חדש ולא
חנכו ילך וישב לביתו פן ימות
במלחמה ואיש אחר יחנכנו: ומי האיש
אשר נטע כרם ולא חללו ילך וישב
לביתו פן ~~[illegible]~~ ימות במלחמה
ואיש אחר יחללנו: ומי האיש אשר
ארש אשה ולא לקחה ילך וישב
לביתו פן ימות במלחמה ואיש אחר
יקחנה: ויספו השוטרים לדבר
אל העם ואמרו מי האיש הירא ורך

עמ' 4.

בברכות לג"בין וכסלו עבור ונתנו:
למוריו דובדבן עדן ולהתנו. רוח"
גדול השואמן ותרג את הברכה לשם
לוה ד' להורים השאיר כך הוצ
תדע שפו גלוים ומגרץ במלחמה
ולגבורה נוצחת.
בברכה המשלוח לשם את הרגל
" בימיו הם השפה

" ונשמה מתן כוות: שהודם השמה מגלע
בי ונשמה מסלוות: שנוספו.

באחוות לי"ה סח בת תהילה.
לתהילה עקורה הוא
בידו לחוצב עלם מעורכי המלחמה

1

בשם ד' ישע פ' בא התרס"ח.

זו'. מאמר המדרש רבה פ' בא - כי אני
הכבדתי את לבו. עד שעשה אותו
כבד משניהם. עם הדבר ומרוף
שבריאת האדם ערכה בעיני ה' יותר משל
וכמאמר רז"ל ואמר שנברא כל העולם
כולו לא נברא אלא בשביל זה
ומאמר הנביא ישעי' מ. כז. למה תאמר יעקב
וגם מאמר המשורר תהלים קיג. ד. ה
רם על כל גוים ה' .. על השמים
כבודו. המגביהי לשבת
מי כה' אלקינו המשפילי לראות
בשמים ובארץ.

ב. מצדיק רשע ומרשיע צדיק
תועבת ה'. גם שניהם. (משלי י"ז ט"ו)
[illegible] למה הכתוב ה' [illegible] ולא יאמר
[illegible] ה'. ולומר [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] צדיק [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]

עם עלות גוו מרד קווף הללו
עובדי עבודת כוכבים, והללו
עובדו עבודת כוכבים: לושי זה
נשמתו ולו אולו יחלם כבר השונו
עד. המתכבים כי רוח ה' יוכה
אותו ואשר כאשר קט ורתצו מליו
מלכים, ועבדו את אלהים אל
הדבר הזה, ולעף־אוו ואין הפ
ואמר ימשה תשחו: עזה
עזבו שהכשפה כמה הדים כי הש
גואנו ניגלו את אבותינו כיוד חצפה
והדבר הבא' נכתובות ס"ב]

ואשר כשם נטל פוזל בזמן שהם
עושים רצונו של מקום, אין אומה
ולשון שולטת בהם, ובזמן שאינם
עושים רצונו של מקום מקדה מוסרן
ביד אומה שפלה, ולא ביד
אומה שפלה אלא אף ביד בהמתן
של אומה שפלה. עד המשל
שורד מכנות עגלה ביד הפעותם לשו

ג ///

אבדר שפתה תניח קדושה להתמדת
נפשה מפעל בנה ובנושא הקדושה וההרגש
ג'. פניה היה כשר גמור - והמענ
דכשת הגופים ישר ואחר לפי מהגדל
חמר ה'. ובי הלבבות - יקל בדעתו הכה פנימה
מאד יען פנים שלשה ואחד ואת נקרחו. ואנו
וכפרים ומנכדה משלם - שוטף על פחו
וגבוריתו ונשאם שלמים לשפך הכה
שעל פגעו משמר קדם לפי ה' שלמים
עו. למנוכ: כה שיאמר:

יאמר יאויד יורדו יוציע ואחיע
שלל: תמלאמו נפשו אריק
חרבי תורישמו ידי

והמושג הפסוק שמספר קדמת את לשם
כי ראשונה אותה המשמרת לשוב -
את אשר המגנו בן כח ואם רמז, ואמנם
שאר הבלשכו לחם של השמחים לפעול
וגם שפתו שכתוב מאמר קורא. ושמם
ואמר אויש ישוב עקב שלמה ואמר
הדורות לא יוכל עבדים קחו אתו בחרב

04573

4. [illegible]

אשר עלותו אתו על חברת [illegible], כי
הפלג הזמן הזה, אשר הגנו עליו להלחם
אתו היום, ואתנו שנה לשלוש מכבר
הנסיעה לעזרו, אבל אין את הפשע
לפני אשר באו רבבות, ולכן עליו בראש תא
שמירות נשק להשמיד הסווד, ולכן כנגד
הבלגה כל אויבים ושונאים, כי נפל שדוד
בזמנו מתוך מצור [illegible], וכן היה הדבר
אצל הכוח שמעון על ידיהם כי אפשר להו
הכל שם אתם על ידי הגנה וכרגע על קרקע
ושמחתנו כי אחרי המוסד על הקרן 38
אלו שלטף לברך שלו ושל נפשם,
והנה הפלג = ואינו את התור זה
שרו הנה בין את הפרק = תורה שני
ידי = כאמור בה ידי עצם כלי כלו
שמחה אור שלם [illegible] משה ה'.

3 דבר[illegible] שרות נשלמו לוזף
לאומר [illegible] בורות בדי. מאוד
מאד הוא שפל רוח. ותבלם רק
[illegible] ששו. בסופר לכל תבונה. ואשה
משנו זה. שלום אחד ואמרו דבר שבירה =
והסיפור הזה. שמח הם. כשהלך שם אחרי.

04573